

El Vaticà publica una carta sobre el feminisme radical i la ideologia «de gènere»

La dignitat de la dona

La Congregació per a la Doctrina de la Fe ha donat a conèixer la *Carta als bisbes de l'Església catòlica sobre la col·laboració de l'home i la dona en l'Església i el món*, en la qual el Vaticà proposa l'alternativa catòlica al feminisme radical i a la ideologia «de gènere». La carta, de 37 pàgines, consta d'una introducció, quatre capítols i una conclusió. S'hi planteja, des d'una perspectiva bíblica i teològica, la veritable visió de la dignitat de la dona i del seu paper en el món davant del feminisme. En el text es posa en relleu quin és per al Magisteri el carisma propi de la dona: l'acollida de l'altre.

L'arquebisbe Angelo Amato, secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, explicava a Ràdio Vaticana que la carta és una resposta a dues tendències ben delineades a la nostra societat: la rivalitat radical entre els sexes i la cancel·lació de diferències entre tots dos.

Pàg. 5

en primer pla

Els lligams entre la televisió i la família

En un món tan mediàtic com l'actual, la televisió s'ha erigit en el mitjà socialitzador per excel·lència. Fa del món un «llogaret global», ja que tenim la possibilitat de conèixer de manera immediata el que s'escau a qualsevol punt del planeta. El seu potencial educador i formatiu, sobretot per als més joves, pot ser enorme. Això no obstant, també pot arribar a ser perjudicial si els pares la fan servir com a «mainadera electrònica» sense controlar els programes que miren els seus fills. Maria Tibau, mare de família i sòcia de Teleespectadors Associats de Catalunya, explica que «la força que té la televisió d'influir en la vida de l'infant és immensa. Per aquesta raó, els pares hem de saber utilitzar-la de manera positiva».

Segons el *Manifest de les Associacions de Teleespectadors*, que es va acordar unànimement al Congrés Iberoamericà de Comunicació i Educació, celebrat a Huelva el 26 d'octubre del 2003, «el model educatiu que transmet la televisió està plagat de contravalors que entren en competència —deslleial pel poder subliminal del seu llenguatge— amb el model educatiu que la gran majoria de les famílies volen transmetre o amb els valors que s'intenten treballar als col·legis». Els televidents hem de conscienciar-nos a fer un ús adient i crític d'aquest mitjà de comunicació.

Pàg. 3 i 4

Obres mestres de la pintura al Museu Diocesà de Barcelona

«Retrat de dona» (1917), de Modigliani.

L'edifici de la Pia Almoina, seu del Museu Diocesà de Barcelona, acull fins al 10 d'octubre l'exposició *De París al Mediterrani. El triomf del color*. En aquesta mostra es poden contemplar un conjunt de 85 obres de més de setanta artistes. Grans genis de la pintura universal, des de la segona meitat del segle XIX fins als anys quaranta del XX, com ara Manet, Renoir, Van Gogh, Pissarro, Cézanne, Modigliani, Picasso, Signac o Picabia.

Pàg. 26

Tortosa acull la XXIV Escola d'estiu per a catequistes

Més d'un centenar de catequistes d'arreu de Catalunya es van aplegar del 26 al 30 de juliol a Tortosa per participar en la XXIV Escola d'estiu per a catequistes del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC). Han estat jornades de treball intens, de compartir, de celebrar la fe, de posar en comú experiències... tot oferint, a través de cursos sistemàtics i tallers, una formació que capacita per comunicar el missatge evangèlic en l'actual situació. Un any més, aquesta trobada ha esdevingut una interessant proposta de formació per a tots aquells que tenen alguna responsabilitat en el camp de la pastoral catequètica.

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 8 Acaba el Capítol de la Custòdia de Terra Santa

Pàg. 9 El bisbe Uriarte demana la reconciliació del País Basc

Pàg. 21 Mons. Martínez Sistach, primer mes a Barcelona

Pàg. 22 Entrevista al director de Càritas Diocesana de Girona

Pàg. 25 Més de 2.000 assistents al Multifestival David a Astúries

L'Assumpció de la Mare de Déu a la catedral de Lleida

Cada 15 d'agost s'exposa el cadafal de la Verge de la Llitera

Pàg. 16 i 17

Editorial

Feminisme radical

Un nou document de l'Església ha tornat a provocar les iras d'alguns col·lectius feministes i homosexuals, així com la crítica despietada des d'alguns mitjans de comunicació i dirigents d'algunes formacions polítiques. Ens estem referint a la «Carta als Bisbes de l'Església Catòlica sobre la col·laboració de l'home i la dona a l'Església i al món», que ha promulgat la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

La primera demanda que s'ha de fer a tots els que han fet declaracions crítiques és que llegeixin el document, perquè no seria la primera vegada, ni la darrera, que es fan comentaris absolutament desproporcionats sobre un document eclesial tan sols per expressions manipulades, incompletes o tretes de context. Una mostra evident de la falta de coneixement sobre el tema s'observa en alguns mitjans de comunicació que han afirmat sense cap complex que aquest és un document del mateix Joan Pau II: «El Papa ha dit...», o una «carta pastoral del Papa». Els que s'han assabentat que l'autoria del text correspon a la Congregació per a la Doctrina de la Fe aprofiten l'ocasió per tornar a recordar que aquesta Congregació és successora del Sant Ofici, perquè a tothom li quedi clar el caràcter inquisitorial dels seus documents.

Quant al document en si, seria bo que ens diguessin on es troben les preteses al·lusions masculistes que exigeixen a la dona encarregar-se només de les coses de la casa, i acatar i sotmetre's a les ordres del marit sense ni piular. Potser el qui ha dit públicament barbaritats com aquesta s'ha equivocat de document i ha agafat per error el d'algun imam de mesquita, conegut per les seves declaracions incendiàries i provocadores contra les dones. Però certament el document catòlic al qual fem al·lusió no conté aquest tipus d'afirmacions.

El que sí ens alerta aquest escrit és dels perills del feminisme radical, quelcom que no és només opinió

de l'Església, sinó també de molts coneguts i prestigiosos sociòlegs i antropòlegs, així com de moltes persones que manifesten obertament el seu ateisme o agnosticisme.

Algunes de les teories de les feministes radicals són clarament perilloses i segons el document poden dividir-se en dues tipologies: la primera és la que defensen l'antagonisme i l'enfrontament entre l'home i la dona. Per evitar la subordinació al l'home, s'escull un camí equivocat, que consisteix en la lluita entre sexes; per reforçar el paper de la dona s'intenta limitar progressivament el de l'home fins on faci falta, fins i tot arribant a posicions que posarien en dubte la igualtat entre sexes en detriment de l'home, quelcom contrari als drets més elementals de la persona reconeguts internacionalment per gairebé tothom.

La segona tipologia feminista errònia seria la d'intentar igualar l'home i la dona, com si ambdós sexes fossin el mateix, tan sols amb una simple diferència corporal. Però totes les altres diferències són atribuïdes a una mala educació cultural. No cal estranyar-se que els que defensen aquestes tesis demanin l'equiparació dels matrimonis homosexuals amb els heterosexuales, o la possibilitat d'adoptar fills per part de parelles del mateix sexe. Per a aquests col·lectius tot és el mateix i, per tant, qualsevol barreja que es faci dona el mateix resultat.

L'home i la dona són diferents no sols corporalment sinó també en la seva psicologia i la seva sensibilitat, estan fets per complementar-se mútuament i no per enfrontar-se. La màxima expressió d'aquesta complementarietat és el matrimoni, que a més és l'única forma natural de portar fills a aquest món. Aquestes idees no són producte de ments tancades, masculistes i ancorades en el passat, com s'ha dit en mitjans de comunicació i en comentaris particulars, són una mostra de sentit comú, compartit per molts no creients de la nostra societat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez
Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC
Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja
Redacció, administració, publicitat i promoció:
 C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
 Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820
 E-mail: catcris@ibernet.com
catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com
Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra
Gerent: Jaume Vinyals
Publicitat: Josep Harris
Promoció: Alfons Miralles
Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç
Administració i comptabilitat: Isabel Giralt
 E-mail: administracio@catcrist.com
Autoedició i compaginació: Carlos Aguado
Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
 International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
 Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
 Resta d'Europa: 146,74 €
 Amèrica i Àfrica: 178,30 €
 Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Si esteu ociosos, no estigueu sols; si esteu sols, no estigueu ociosos»

(Samuel Johnson. Escriptor i crític anglès. 1709-1784)

Ens ve de lluny la frase llatina *in medio consistit virtus* («la virtut es troba al terme mig»). Un text que jo el faria refrany: «Els extrems ens fan pecar de més o de menys.» Agafar les coses, com a norma, pel costat més punyent porta conflictes, escalfaments i dissensions. No nego que, «excepcionalment», no hi hagi més remei que actuar com no voldríem, és a dir, sense termes mitjos que valguin. Per exemple, davant d'un acorralament agressiu i desalmat, davant d'un violent assetjament psíquic o davant d'un fet o d'una circumstància de maldat i de malícia reconcentrades. Trobar-se al terme mig és actuar amb seny i mantenir una actitud dialogant amb tothom, fins i tot amb els més diferents de nosaltres,

però amb el noble interès d'afegir llum on en falti, ànims on hi hagi frustració i concòrdia on hi hagi rancúnia. És una forma d'enriquir-nos mentalment i espiritualment. En la frase que comento, estar ociosos no és bo; l'ociositat és planter de fantasies vanes i, gairebé sempre, de bestieses i de vicis. Una altra cosa perjudicial és la soledat lúgubre del misàntrop insociable o la del qui prefereix torturar-se en silenci en lloc d'afrontar el seu revés i, si cal, superar-lo amb l'ajuda aliena. «Contactar amb els nostres semblants si la soledat ens oprimeix; i si ens hi trobem perquè l'hem escollida, que no degeneri en oci, sinó que sigui testimoni del nostre dinamisme eficaç.» Un consell excel·lent de Samuel Johnson!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

La televisió, un membre més de la família?

En un món tan mediàtic com l'actual, la televisió s'ha erigit en el mitjà socialitzador per excel·lència, ocupant el lloc privilegiat que fins ara només era responsabilitat de la família i de l'escola. Ningú no dubta que la televisió pot

ser un instrument pedagògicament vàlid, però també pot arribar a ser perjudicial si els pares la fan servir com a «mainadera electrònica» sense controlar els programes que miren els fills. Sens dubte, una arma de doble tall.

Aladino, l'heroi d'una de les històries més conegudes que configuren el màgic relat de *Les mil i una nits*, fregava una mica la llàntia meravellosa amb la finalitat que aparegués el geni i demanar-li tot el que desitjava. En l'actualitat passa una cosa semblant, però amb altres protagonistes: la família i la televisió. Quan s'arriba a casa de la feina, de l'escola o de passar una estona entretinguda de lleure, una de les nostres primeres accions acostuma a ser encendre la televisió. La majoria de les vegades aquest gest es fa de forma automàtica, com si fos una «necessitat».

Aquesta llàntia meravellosa del nostre temps, poderosa i influent, ofereix un ampli ventall d'imatges multicolors que ens captiva. Un encanteri «catòdic». Els telespectadors hem de conscienciar-nos a fer un ús adequat i crític d'aquest mitjà de comunicació. Si no ho fem, si ens quedem indiferents, aquesta passivitat afectarà de manera negativa la nostra llibertat de decisió. Així com el geni era l'esclau de la llàntia, nosaltres esdevindrem els «esclaus» de la petita pantalla. És imprescindible, per tant, saber utilitzar-la correctament.

Imatge desenfocada de la realitat

«Els mitjans de comunicació social, i en especial la televisió, no són, avui dia, un reflex fidel, neutral i asèptic de la realitat social, sinó una desenfocada imatge d'ella, creada i imposada des d'interessos, sobretot econòmics, però també polítics i ideològics. Per tant, no constitueixen una font de coneixement i llibertat, sinó de contaminació i manipulació ecològica.» És una de les conclusions del *Manifest de les As-*

sociacions de Telespectadors que es va acordar unànimement al Congrés Iberoamericà de Comunicació i Educació, que va tenir lloc a Huelva el 26 d'octubre del 2003, sota el lema «Llums en el laberint audiovisual».

Més endavant, aquesta declaració de principis constata que «com a conseqüència d'aquest criteri erroni, el model educatiu que transmet està plagat de contravalors que entren en competència —deslleial pel poder subliminal del seu llenguatge— amb el model educatiu que la gran majoria de les famílies volen transmetre o amb els valors que s'intenten treballar als col·legis».

El model que presenta la televisió «no és discutit, filtrat, regulat per cap institució social, sancionat per ningú, sinó que està únicament determinat per la lògica del mercat, per la tirania de les audiències».

Segons indicava, a finals del mes de juny passat, el *Butlletí de dades d'opinió* del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS), un 56% dels espanyols considera que la programació que emeten les cadenes de televisió és molt vulgar i de mal gust. A més, al 47% dels ciutadans els sembla poc o gens interessant el que s'ofereix a la petita pantalla, si bé el 83% mira la televisió tots o gairebé tots els dies.

Pel que fa a aquesta situació, l'esmentat *Manifest de les Associacions de Telespectadors* assenyalava el següent: «La societat civil roman inerta i dominada en una confusa inconsciència. Entre el plaer, el joc i el costum, entre la impotència i la resignació, el telespectador no es mobilitza perquè la mateixa omnipresència del

Els nens són el col·lectiu més vulnerable davant l'allau d'imatges televisives.

mitjà, la seva ubicació domèstica, la sobreinformació, la fascinació i la facilitat de la imatge, el seu caràcter evasiu i adormidor, dificulta enormement el seu distanciament crític.»

Un immens potencial positiu

Amb motiu de la XXXVIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, celebrada el 23 de maig passat, que tenia com a lema «Els mitjans de comunicació en la família: un risc i una riquesa», Joan Pau II expressava que «els mitjans de comunicació social posseeixen un immens potencial positiu per promoure sans valors humans i familiars, i contribuir així a la renovació de la societat».

«Conscients de la seva gran força —afegeia el Sant Pare— per modelar les idees i influir en la conducta de les persones, els agents de la comunicació social han de reconèixer que no només tenen la respon-

sabilitat d'oferir a les famílies tot l'estímul, l'ajuda i el suport que els sigui possible amb vistes a aquest fi, sinó també de practicar la saviesa, el bon judici i l'honradesa en presentar les qüestions que afecten la sexualitat, el matrimoni i la vida familiar.»

No obstant això, el Papa també manifestava en el seu missatge que «aquests mateixos mitjans de comunicació tenen la capacitat de produir gran mal a les famílies, i els presenta una visió inadequada o fins i tot deformada de la vida, de la família, de la religió i de la moralitat.» I advertia: «És molt el que està en joc, perquè qualsevol atac al valor fonamental de la família és un atac al bé autèntic de la humanitat.» Joan Pau II posava en relleu el fet que «els pares han de donar bon exemple als nens, i fer un ús ponderat i selectiu d'aquests mitjans».

Els experts aplegats al fòrum «Entorn familiar, menors, educació i televisió», celebrat a principis de juny d'enguany i organitzat pel Ministeri de Treball i TVE, van arribar a la conclusió que la televisió, d'una banda, fa adult el nen abans de temps i, de l'altra, infantilitza l'adult. Si abans els nens veien dibuixos

animats fins als 12 anys, ara aquests espais només agraden als més petits. S'ha d'educar els nens no a «mirar televisió», sinó «programes de televisió». D'aquesta manera podran desenvolupar la seva capacitat de selecció i no veure espais que puguin afectar-los en el seu desenvolupament integral com a persones.

I una dada preocupant: el consum televisiu infantil més gran es produeix en horari nocturn. Els Lunnis van a dormir a les nou de la nit, però els nois no. Més de 800.000 menors de 14 anys miren cada nit prop de quaranta minuts de televisió en horari de màxima audiència i uns 400.000 miren programes prop de les dotze de la nit. Segons el CIS, dos de cada tres pares reconeixen no controlar els programes que miren els fills i el 31% dels nens d'entre 4 i 12 anys tenen una televisió a la seva habitació. Això últim incentiva l'aïllament dels nens i pot afectar la convivència familiar. (M.A.C.)

Famílies televisives que han fet història

Moltes són les sèries sobre la família que han esdevingut clàssics de la petita pantalla. *Los Walton*, *La família Munster*, *Con ocho basta*, *Dallas*, *Cosas de casa* o *Aquellos maravillosos años* són alguns exemples. Al nostre país, cal destacar sèries com *La casa de los Martínez*, *Médico de familia* i, més recentment, *Majoria absoluta* o *Cuéntame cómo pasó*.

La casa de la pradera és, potser, la sèrie «familiar» per antonomàsia. Ofereix una imatge idíl·lica de la família unida, on primaven valors humans com la

«La casa de la pradera», «Con ocho basta» i «Cosas de casa».

sastres naturals i desgràcies personals. Davant de cada nou conflicte, però, els Ingalls sempre treien forces per tirar endavant. La nota d'humor la posava la cursi Nellie Oleson, filla dels rics del poble.

solidaritat, la bondat o la justícia. Aquesta sèrie, innocent i lacrimògena, ocupa un lloc destacat en la memòria dels televidents d'arreu del món. Tot i que ambientada a l'oest americà, totes les situacions es resolien amb el cor, i no amb un revòlver. La vida de la família Ingalls (Charles, Caroline i les tres filles Mary, Laura i Carrie) estava plagada de sacrificis, penúria, de-

L'ENTREVISTA

Maria Tibau, mare de família i sòcia de Telespectadors Associats de Catalunya

—Amb motiu de la XXXVIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, sota el lema «Els mitjans de comunicació en la família: un risc i una riquesa», els bisbes espanyols van emetre un comunicat on denunciaven el «baix perfil ètic i cultural» de la televisió actual, sobretot l'anomenada «teleescombraries». Com es pot lluitar contra aquesta situació?

—Fonamentalment, aquesta lluita ha de néixer des d'associacions de telespectadors com TAC. Al nostre país hi ha televisions públiques, que paguem amb els nostres impostos, i també televisions privades. Davant d'una programació que els televidents podem considerar inadequada i perniciosa per la seva manca d'ètica, ens hem de mobilitzar i queixar-nos a través de trucades telefòniques, cartes, correus electrònics... directament als directius de les ca-

Telespectadors Associats de Catalunya (TAC) és una entitat sense ànim de lucre que va néixer el 1985 a Barcelona amb tres objectius ben definits: millorar la qualitat de la programació televisiva, ensenyar a mirar la televisió amb esperit crític i defensar el menor de les possibles agressions d'aquest mitjà de comunicació. Parlem amb Maria Tibau, mare de sis fills i sòcia de TAC sobre la relació, sovint conflictiva, que hi ha entre la família i la televisió.

entre la televisió i la família. És possible una conciliació?

—Crec que sí. A casa meva ho fem així. Ara bé, hi ha un factor primordial que cal tenir sempre en compte: has de ser tu qui controlis la televisió i no a l'inrevés. També cal dir que actualment l'oferta televisiva de qualitat no és gaire gran. El meu marit i jo seleccionem només aquells programes que ens susciten interès i que ens aporten cultura i/o entreteniment. Tenim

sèries o dibuixos animats que «es venen» per a tota la família no són recomanables per als més petits. Avui a la majoria de les sèries surten infants, però això no vol dir que aquests programes siguin adients per a ells. Hi ha uns vídeos de l'editorial Casals sobre virtuts (solidaritat, amicitia...), d'una mitja hora de durada, que són ideals.

—Hi ha produccions d'animació que

ressalten els valors humans i que són una ajuda per a l'aprenentatge dels telespectadors més joves?

—Sí. Els meus fills miren sobretot el *Club Super3*. La televisió autonòmica catalana i ara també La 2, amb *Los Lunnis*, són les úniques cadenes que ofereixen una programació específica per a la matinada en horari de tarda. Hi ha, però, el perill que fent zapping els més petits mirin espais d'altres canals destinats a una audiència

adult, perquè això resultaria perjudicial per a la seva formació. *Les tres bessones*, *Rovelló* i *10+2* són sèries d'animació magnífiques que s'han fet a Catalunya i que agraden moltíssim a la canalla. Països com els Estats Units, França o la Gran Bretanya compren les nostres sèries per la seva alta qualitat. L'animació japonesa és pobra tècnicament, ja que inclou tan sols catorze o setze imatges per segon, mentre que l'animació catalana en fa servir vint-i-quatre. Malgrat els riscos que pot tenir, jo sóc una gran defensora de la televisió «controlada». Als meus fills els desperta la imaginació i la creativitat, comparteixen el que han vist amb els germans i els companys de l'escola... fins i tot els dona riquesa de vocabulari.

—Com es pot acabar amb la dictadura de l'audiència i afavorir una programació que fomenti els valors?

—Això ho enllaçaria amb el que he dit abans: quan la gent es mobilitza pot aconseguir coses. El que faig a casa meva és el començament perquè, amb el pas del temps, els meus fills esdevinguin telespectadors actius. Miren una televisió controlada, tenen un horari (no miren mai la televisió després de dos quarts de nou de la nit), etc. Els infants no han de mirar la televisió a la nit per dos motius essencials: pels continguts, que són totalment inadequats, i perquè l'endemà, per la manca de son, no rendeixen a l'escola. I també per tot el que això comporta; els pediatres ja han donat la veu d'alarma: fracàs escolar, terrors nocturns... La força que té la televisió d'influir en la vida del nen és immensa. Per aquesta raó, els pares l'hem de saber fer servir de manera positiva. Pot ser una eina extraordinària.

Reportatge:

Miquel Àngel Codina

«La programació televisiva ha de respectar sempre la dignitat humana»

denes de televisió en qüestió, a diferents organismes com ara entitats de telespectadors o a la mateixa premsa escrita. Conseqüentment, el primer pas és començar a ser una societat activa i crítica. No podem adoptar una actitud passiva quan mirem un programa que pensem que és indigna des del punt de vista moral i comentar que «això és inadmissible» i no fer-hi res. És important tenir una base social forta per fer pressió davant de la «teleescombraries».

—Per què s'ha originat el fenomen de la «teleescombraries»?

—Penso que la causa que n'hi hagi i que tingui tanta audiència és la manca d'una formació correcta de l'individu des de la infància. Si acostumes els teus fills a viure uns determinats valors (ètics, religiosos...) és més fàcil que, a mesura que es facin adults, es consciencin del que és digne i del que no ho és. És vergonyós que s'enganyi persones per tal que surtin a la televisió a explicar les seves intimitats. Si investigues una mica el contingut dels programes de testimonis (*El diario de Patricia* o *Cerca de ti*), t'adones que la gent convidada pertany a una classe social baixa amb nombrosos problemes. Avui dia, per exemple, el col·lectiu dels immigrants és un dels que més surt en aquesta mena d'espais. Tots en tenim, de problemes, però la nostra educació fa que no haguem d'anar a la televisió a explicar-los. En aquest sentit, recomanaria el llibre *Mírame, tonto!*, de la periodista valenciana Mariola Curbells, on es descriu amb tots els ets i uts com es fabrica la «teleescombraries» a Espanya.

—Els prelats subratllaven també la necessitat d'afavorir una bona relació

sis fills. La gran té nou anys i la petita dos. És un fet indiscutible que miren molt la televisió: una mitjana d'una hora o hora i mitja diàries. Si fan una nova sèrie de dibuixos animats, intento veure els primers capítols amb ells per veure com és. Cal aprendre a mirar la televisió, com s'aprèn a llegir i a escriure. Seria bo que els infants veiessin la televisió juntament amb els pares, que poguessin fer preguntes, rebre respostes sobre el que surt a la petita pantalla i reflexionar-hi. A casa sempre gravem en vídeo els espais amb continguts educatius i els veiem després.

—Quines característiques hauria de

Maria Tibau.

tenir un programa perquè sigui apte per a tota la família?

—El primer component seria que respectés sempre la dignitat

humana. I el segon, que el poguessin veure persones de diferents creences religioses sense que ningú no se senti ofès. Ha de ser un programa amb uns continguts adients per a tots els públics. M'agradava molt *Afers exteriors*, l'espai de TV3 que presentava Miquel Calçada, «Mikimoto», i que fa poc es va acabar. Podia estar d'acord o no amb els seus comentaris irònics, però era un programa força original, ben fet i interessant perquè presentava catalans que residien a diferents països i la seva realitat quotidiana. També aconsellaria als pares que emprin de tant en tant vídeos educatius, perquè encara que hi ha

Aprendre a mirar la televisió

Durant el curs 2003-2004, Telespectadors Associats de Catalunya i l'empresa Essential Minds, amb el propòsit d'assolir una millor educació per als nens i les nenes, s'han unit per dur a terme el projecte pilot «Aprendre a mirar» per tal d'iniciar els més petits en l'educació audiovisual. Aquesta iniciativa, que té lloc a parvularis i centres d'educació infantil, s'adreça a alumnes de 3 a 6 anys.

Els mitjans de comunicació i les noves tecnologies exerceixen una influència notable sobre els infants, els més indefensos davant de les pantalles. La televisió ocupa gran part del seu lleure i sovint actua competitivament contra l'escola i la tasca dels professors. Per contrarestar o minimitzar els efectes negatius que pugui tenir la televisió, totes dues entitats proporcionen pautes que facilitin l'educació audiovisual.

D'una banda, presenten activitats per a l'aprenentatge de com mirar la televisió i ensenyar bons hàbits de consum audiovisual. De l'altra, proposen la creació d'un «Racó audiovisual», que és un espai d'intercanvi dirigit a pares, professors i alumnes, en el qual s'hi apleguen notícies, articles de fons, fixes tècniques de programes infantils i una bústia que recull suggeriments, dubtes, etc. TAC i Essential Minds ofereixen, cada mes, tot aquest material a les escoles. La finalitat bàsica és potenciar la reflexió contínua al voltant del tema dels mitjans audiovisuals. Els resultats han estat òptims. El projecte «Aprendre a mirar» suposa la base per a una bona educació audiovisual, que es completa en cursos superiors amb tallers, crèdits, sessions, etc.

Vaticà

església en el món

El Vaticà veu en la dona un model de «capacitat d'acollida»

■ Ratzinger signa una carta sobre la col·laboració entre l'home i la dona

CIUTAT DEL VATICÀ.— Una carta als bisbes de tot el món signada pel cardenal Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, aclareix la posició de l'Església catòlica davant de la perspectiva de gènere i posa

en relleu quin és per al Magisteri el «carisma propi de la dona: l'acollida de l'altre». La carta insisteix en l'antropologia bíblica, la diferència entre els sexes i les vies de col·laboració entre home i dona a la societat i l'Església.

La missiva, sobre «la col·laboració de l'home i la dona a l'Església i el món», ha estat aprovada pel Papa i du la signatura del cardenal Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. El punt central rau en la definició que es fa del carisma propi de la dona: «La dona, a diferència de l'home, té un carisma propi: la capacitat d'acollida de l'altre.» Segons Ratzinger, es tracta d'una «intuïció unida a la seva capacitat física de donar la vida, que l'orienta vers el creixement i la protecció dels altres». És el que, en paraules del Papa, s'anomena «el geni de la dona», que «li permet d'adquirir molt aviat la maduresa, el sentit de la responsabilitat, el respecte pel concret i la resistència davant les adversitats».

L'epístola prossegueix dient que «aquest patrimoni virtuos impulsa les dones a estar presents activament en la família i en la societat, proposant solucions innovadores als problemes econòmics i socials». En total són 37 pàgines dividides en una introducció, quatre capítols i una conclusió. El primer capítol encara el que anomena «El problema». El segon capítol es titula «Les dades fonamentals de l'antropologia bíblica». Els capítols tercer i quart tracten respectivament de «L'actualitat dels valors femenins en la vida de la societat» i «L'actualitat dels valors femenins en la vida de l'Església».

En declaracions a Ràdio Vaticana, el salesià i secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, Angelo Amato, va explicar que la carta és una resposta a dues tendències ben delineades en la cultura contemporània. Una subratlla la condició de subordinació de la dona, i l'altra cancel·la la diferència entre els dos sexes, segons Amato. Per a Amato, hi ha un corrent social que veu la dona com «antagonista de l'home» i es planteja una rivalitat radical entre els sexes, segons la qual «la identitat i el rol d'un són assumits en detriment de l'altre».

La segona tendència que no agrada al Vaticà és la que vol eliminar les diferències entre els sexes: «La diferència corporal, anomenada sexe, es minimitza, i es considera un simple efecte dels condicionaments socioculturals. S'evidencia, així, la dimensió estrictament cultural, anomenada gènere.» Segons aquesta lectura que fa la Santa Seu del concepte de gènere, aquesta tendència

crea confusió i pot arribar a equiparar l'homosexualitat a l'heterosexualitat.

Antropologia bíblica

La part més àmplia del document està dedicada a una meditació sapiencial dels textos bíblics sobre la creació de l'home i la dona.

L'home i la dona estan en relació recíproca.

El primer text, del Gènesi, que cita la carta «descriu la potència creadora de Déu que obra realitzant distincions en el caos primigeni creant l'ésser humà a imatge de Déu: home i dona els va crear».

Pel que fa a la segona narració de la creació, és la que «confirma la importància essencial de la diferència sexual», segons la carta de Ratzinger: «Al costat d'Adam, el primer home, Déu col·loca la dona, creada de la seva mateixa carn.» Mons. Amato aclareix que segons el text bíblic, «l'ésser humà és una persona, d'igual manera l'home i la dona, i estan en relació recíproca». El text comença reconeixent que, «experta en humanitat, l'Església ha estat sempre interessada en tot allò que fa referència a l'home i la dona». Reconeix que darrerament el tema de la dignitat, els drets i els deures de la dona és motiu de reflexió, tant a la societat com a l'Església.

«L'Església se sent interpel·lada per alguns corrents de pensament, les tesis del qual fre-

qüentment no coincideixen amb la finalitat genuïna de la promoció de la dona», constata la carta, que vol «proposar reflexions inspirades en les dades doctrinals de l'antropologia bíblica». Es tracta de veure quina és la «recta comprensió de la col·laboració activa de l'home i la dona en l'Església i el món, en el reconeixement de la seva pròpia diferència». L'objectiu és «instaurar un diàleg amb tots els homes i dones de bona voluntat» per una «recerca sincera de la veritat» i per un «compromís comú de desenvolupar relacions cada vegada més autèntiques».

L'arquebisbe salesià Amato glossa el text dient que «el cos humà, marcat pel segell de la masculinitat o la feminitat està cridat a existir en la comunió i el do recíproc». És per això que «el matrimoni és la primera i fonamental dimensió d'aquesta vocació».

El secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe va esmentar que «l'antropologia bíblica suggereix encarar des d'un punt de vista relacional, no competitiu ni de revenja, els problemes que a nivell públic o privat implica la diferència de sexes». Així, l'home i la dona no adverteixen les seves diferències en termes de rivalitat i oposició «sinó en termes d'harmonia i col·laboració».

Comentant el text, Mons. Amato ha subratllat el paper de la dona en l'Església: «A l'Església, el signe de la dona és més central i fecund que mai», i segueix: «Ja des del principi l'Església es va considerar una comunitat vinculada a Jesucrist per una relació d'amor: en aquest sentit, l'Església, esposa de Crist, ha vist sempre en Maria la seva mare i model.» Amato suggereix que «la referència a Maria, amb les seves disposicions d'escolta, acollida, humilitat, fidelitat, lloança i espera, col·loca l'Església en continuïtat amb la història espiritual d'Israel». Aquestes actituds són «comunes en cada batejat», però «és característic de la dona viure-les amb una intensitat i naturalitat particulars». Així doncs, «les dones tenen un paper de la major importància en l'Església, passant a ser model i testimoni per a tots els cristians de com l'Esposa ha de correspondre l'amor de l'Espòs: d'aquesta

manera contribueix de forma única a manifestar el rostre de l'Església com a mare dels creients».

Amato ha dit a Ràdio Vaticana que la carta és un «redescobriments de la dignitat comuna de l'home i de la dona, en el reconeixement recíproc i en la col·laboració».

Miriam Díez Bosch

L'espanyol Carrascosa, nou nunci al Congo

CIUTAT DEL VATICÀ.— Andrés Carrascosa Coso, sacerdot i diplomàtic espanyol, és des del 31 de juliol el nou nunci apostòlic al Congo. Mons. Carrascosa ha estat elevat pel Papa a la dignitat d'arquebisbe i se li ha assignat la seu titular d'Elo. Carrascosa va néixer el 1955 a Conca. És doctor en Dret Canònic i llicenciat en Teologia Bíblica. Des del 1985 està al servei diplomàtic de la Santa Seu. Ha estat membre de les representacions pontificies de Líbia, Dinamarca, Brasil, Canadà i també ha treballat a la Secretaria d'Estat del Vaticà. Amb Carrascosa són ja nou els nuncis apostòlics espanyols. (M.D.B.)

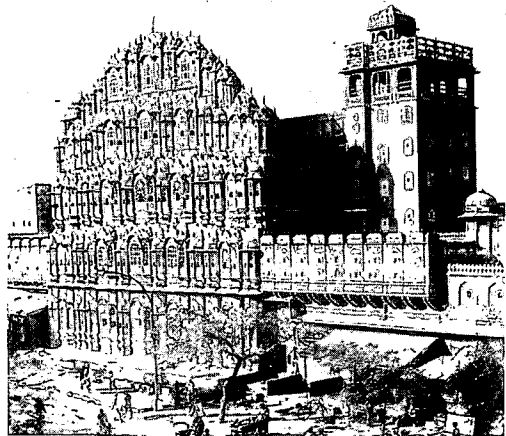
Telegrama de condol per Bèlgica i Paraguai

CIUTAT DEL VATICÀ.— Karl-Josef Rauber, nunci apostòlic a Bèlgica, ha rebut un telegrama de condol del cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, en què li envia la solidaritat del Papa davant del tràgic accident d'Ath, que ha causat desenes de morts i ferits. «El Papa m'ha demanat que li comuniqui que s'uneix amb la pregària a les persones afectades per aquest drama.» El cardenal Sodano fa saber que el Papa «confia els difunts a la misericòrdia de Déu per tal que els aculli en la seva pau». Sodano escriu també que el Papa resa pels ferits i les seves famílies perquè trobin ajut i consol i demana «que el Senyor els faci sentir el seu apropament i concedeix als ferits, als familiars i a tots els afectats la seva benedicció apostòlica».

Igualment, el Papa ha enviat un telegrama a Mons. Pastor Cuquejo, arquebisbe d'Asunción (Paraguai), on expressa el condol pels centenars de víctimes mortals en un incendi en un centre comercial. «El Sant Pare ofereix sufragis per l'etern descans dels difunts i eleva les seves pregàries perquè el Senyor concedeixi consol i serenitat espiritual a qui plora la mort dels seus éssers estimats», ha dit el cardenal Sodano. (M.D.B.)

«El tema de la dignitat, els drets i els deures de la dona és motiu de reflexió»

Del 6 al 21 d'octubre del 2004

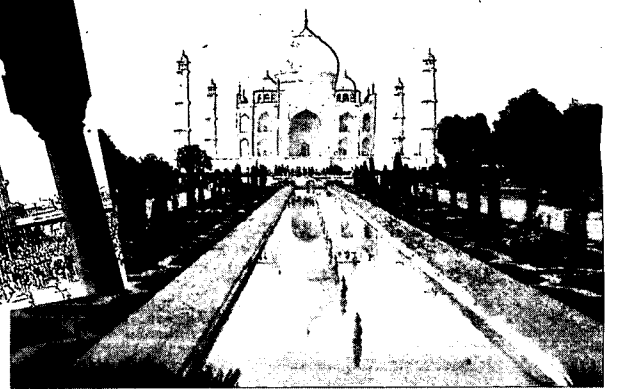
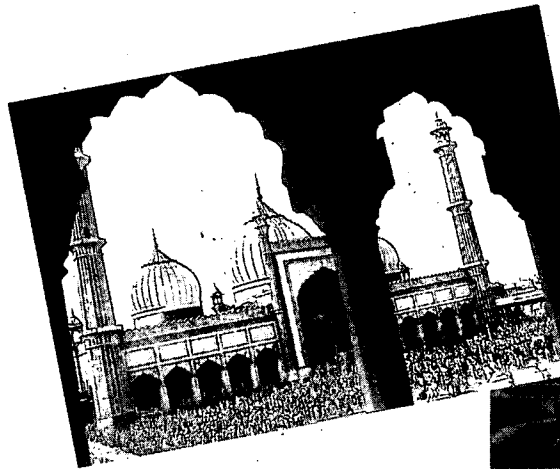
VIATGE A L'ÍNDIA

*Tot un mosaic de pobles,
llengües, cultures, creences...*

VISITAREM:

- DELHI
- BENARÉS
- SARMATH
- AGRA
- JAIPUR
- UDAIPUR
- AURANGABAD
- CALCUTA

AMB EXCURSIONS A:

- Fatehpur Sikri, la ciutat abandonada
- Ambar, la ciutat monumental
- Ranakpur, extraordinari conjunt de temples jainistes (segle xv)
- Coves d'Ajanta, important conjunt dedicat a Buda (segles II aC i VII dC)
- Coves d'Ellora, conjunt de temples budistes, hinduistes i jainistes, nomenats joia de l'Índia, (segles VI-XI dC)
- Agra: visita de l'Ashram (centre d'acollida) Mare Teresa de Calcuta
- Calcuta: visita del convent Mare Teresa de Calcuta i participació en l'Eucaristia que se celebrarà amb motiu del 1r aniversari de la seva beatificació. Visita dels centres d'acollida

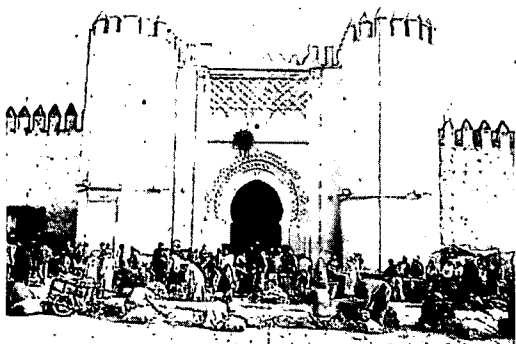
DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 5 al 12 de desembre del 2004

VIATGE AL MARROC

VISITAREM:

- MARRÀQUEIX
- OUARZAZATE
- TINEHRIR
- ARFOUD
- IFRANE
- FEZ

RUTA DE LES CASBAHS:
 ✓ La vall de les roses
 ✓ Les gorges del Todra
 ✓ Dunes de Merzouga
 ✓ La vall de Ziz
 ✓ Mont Atlas, el bosc dels cedres gegants

- Excursions amb 4 x 4 i passejades en camell
- Allotjament en hotels de 4/5* i haimas (tendes berbers)
- Una nit al desert, una experiència inoblidable. Us agradarà

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

ODILE MACCHI, RESPONSABLE GENERAL DE LA FRATERNITAT SANTA MARIA DE LA RESURRECCIÓ

«L'amor de Déu és un regal i dura per sempre»

L'Odile es va quedar vídua als 33 anys, amb quatre fills d'entre 3 i 12 anys. Al minut de la mort del seu marit, Cèsar, va saber que no hi hauria cap més home a la seva vida i que Déu seria el seu sosteniment. Amb la confiança que el seu marit és viu en Déu, l'Odile va

entrar a formar part de la Fraternitat Santa Maria de la Resurrecció, fundada el 1943 a Lourdes. La Fraternitat està formada per vídues prematures que viuen lliurades totalment al Senyor i unides per la fe amb els seus marits.

—Com és l'experiència de la viduitat?

—És una desgràcia. No és pas una cosa agradable. Et cau a sobre com una catàstrofe. Sents que la vida se't trenca, que et parteixen per la meitat. Has construït la vida sobre l'amor al teu marit i tot s'acaba. Al mateix temps que et desesperes perquè tot s'ha trencat, hi ha una esperança. Aquesta esperança no la construeixo jo mateixa, és un regal de Déu. És Déu que em dona la mà i em diu: no tinguis por! Les persones que estem a la Fraternitat tenim la llavor de la fe i la fem créixer.

Per a les persones que no tenen fe, la viduitat pot ser més difícil de superar, però poden superar la prova. Crec que Déu dona mitjans als seus fills per sortir-se'n.

—Es pot viure la viduitat amb alegria?

—Jo crec que en el cor de totes les persones hi ha un desig que ha posat Déu i que és el desig d'estimar. És un desig que es vol sòlid. Una persona vídua alegre és una interpel·lació: com es pot trobar aquest camí? No cal ser vidu o vídua per entendre això, però sí cal entendre que aquesta felicitat ve de Déu. S'ha de comprendre que l'amor de Déu és un regal i que és un amor que dura per sempre. Nosaltres vivim la separació de la nostra parella, però la fe cristiana fa que puguem superar la prova. És una fe que transforma el mal en bé.

—Com entén l'esperança la Fraternitat?

—La mort, per a tothom, és una catàstrofe. Nosaltres trobem la força en la fe que Jesús ha mort per mi, però que és viu. Aquesta és la nostra esperança. Jo crec que el meu marit és viu perquè Jesús ha ressuscitat. Hi ha una frase de l'evangeli de Joan que diu que qui cregui en Jesús, encara que sigui mort, viurà. Déu és Amor i l'Amor és més fort que la mort. Aquesta és l'esperança. El mal és vençut per la Vida, per la resurrecció. El mal acabarà un dia o un altre.

—Quina és la seva missió?

—Les vídues de la Fraternitat Santa Maria de la Resurrecció no tenen només la missió de donar esperança a les vídues, sinó a tothom. Tothom té dret a participar en aquesta esperança. La nostra és una vocació laica, és una crida a ser al mig del món. Continuem sent una família, tenim els nostres fills, la nostra feina... jo sóc investigadora i no he renunciat al meu treball, tot i que m'he adaptat el temps perquè ara sóc la responsable general de la Fraternitat... Intentem ser el petit gra de mostassa de la paràbola, que està al mig d'un gran camp i que dona molt de fruit. Volem ser un gra de mostassa entre la gent.

—Com treballen el seu compromís?

—A l'Àfrica, per exemple, les vídues són molt maltractades. Quan elles desco-

Signe d'esperança

La Fraternitat Santa Maria de la Resurrecció va néixer a Lourdes. Hi havia set vídues joves de la II Guerra Mundial que van sentir la crida a lliurar-se totalment a Déu. No comprenien ben bé aquesta crida perquè tenien fills, treballaven, i l'any 1943, quan Déu cridava era per anar al convent. A la gruta de Lourdes van dir a la Mare de Déu que es posaven a les mans del seu Fill. Així va néixer la Fraternitat, que crida als quatre vents que la mort no té la darrera paraula i que és possible viure esperançats.

Les vídues de la Fraternitat renuncien lliurement a un nou amor per lliurar-se plenament a Crist. Ofereixen la seva viudetat, en unió espiritual amb els seus marits, per totes les llars del món, sobretot les que estan en dificultat. Aquest compromís fa que aquestes dones prenguin més consciència de les seves responsabilitats a la família, a la professió, a la societat, a la parròquia, etc.

Actualment formen la Fraternitat Santa Maria de la Resurrecció 280 vídues, repartides en 14 regions arreu del món. El grup principal es troba a França, però les regions de l'Àfrica són les que experimenten el creixement més important. També trobem la Fraternitat a Catalunya, Suïssa, Bèlgica, Portugal i l'Índia.

La Fraternitat està pensada per a vídues prematures. De fet, per poder entrar-hi cal tenir menys de 55 anys, però poden haver-hi excepcions.

Qui estigui interessat a conèixer més a fons la Fraternitat Santa Maria de la Resurrecció pot contactar amb la seva responsable a Catalunya, Montserrat Rabella, que també pertany al consell internacional de la Fraternitat: c/ Riera, 7 - 08190 Sant Cugat del Vallès, tel. 935 879 745.

breixen que Déu és el seu sosteniment, s'hi llencen als braços. Des de fa 12 anys treballam a l'est de la República Democràtica del Congo, prop de la zona dels Grans Llacs, i des de fa 20 anys a Burkina Faso. A la zona dels Grans Llacs hi ha moltes vídues a causa de la malària, la guerra, la sida, els accidents... l'Església sosté molt les vídues.

En general, les vídues africanes estan molt humiliades i quan senten que Déu les crida la seva autoestima i dignitat creixen perquè senten que Déu les ha escollides. Tenen la força de posar-se dretes i afrontar

diferent. A Europa els bisbes es troben amb el problema del divorci. Aquí el que fem la Fraternitat és que quan una parella es casa, els diem que oferim el sacrifici del nostre amor per les seves llars. Això és important i els joves ho comprenen molt bé perquè saben que el projecte en comú que comencen és difícil, perquè saben que casar-se és un acte valent.

—Amb quins mitjans compta la Fraternitat?

—Hi ha uns mitjans personals, per ajudar a aprofundir la vida interior, i uns de comunitaris, per aprendre a viure la comu-

nió fraterna amb les germanes. Quan una persona comprèn que la seva vida és Jesús, té necessitat de conèixer-lo més bé, no amb el cap sinó amb el cor. Cal aprendre a contemplar Jesús. Cada dia faig com Maria a l'evangeli, i estic 30 minuts als peus de Jesús. La trobada personal amb Jesús és imprescindible. És el que deia sant Joan M. Vianney: jo miro Jesús i ell em mira. És una cosa molt important a la nostra vida aquest contacte amb el Senyor per mitjà de l'oració.

També tenim els mitjans que proposa l'Església per fer créixer la vida interior: l'eucaristia, la Paraula de Déu...

Són molt importants els mitjans comunitaris que ens ensenyen a compartir i a ajudar-nos mútuament. Som una co-

munió de vídues que han sentit la mateixa crida del Senyor a consagrar-se a Ell però sense apartar-nos de les nostres responsabilitats en el món.

Tampoc no descuidem la formació. Cada mes tractem un tema, el mateix per a tota la Fraternitat mundial. Aquest any hem escollit estudiar els sants. Cada regió ha escollit un sant i l'ha proposat per treballar-lo, per meditar la seva espiritualitat... així al llarg de l'any a la Fraternitat ens podem conèixer mútuament.

—Per on passa el futur de la Fraternitat?

—Les dificultats que tenim són les mateixes que té tota l'Església i és que comprometre's per a tota la vida, avui dia, no és popular. Cal descobrir a poc a poc el gust per Jesús i veure que no necessitem res més. Confiam que l'Esperit Sant ens digui com adaptar-nos a cada moment que ens toca viure.

Rosa María Jané Chueca

Odile Macchi (esquerra) i Montserrat Rabella, responsable de la Fraternitat Santa Maria de la Resurrecció a Catalunya.

els costums, que són molt humiliants per a elles. Tenen la força per rebutjar tornar-se a casar, perquè sovint són matrimonis poligàmics. S'han de casar amb el cunyat que ja és casat. Aquestes vídues donen un gran testimoni de fe cristiana. És el Senyor qui els dona la força. Molts bisbes africans comprenen bé la importància del testimoni de les vídues, més que a Europa.

—Per què a Europa no s'entén tant el testimoni de les vídues?

—Perquè els problemes que hi ha a l'Àfrica són més greus que a Europa. Per exemple, fa deu anys a Ruanda va haver-hi un genocidi que va causar un milió de morts, sobretot homes. Això vol dir que la població va quedar en una proporció d'un home per cada cinquanta dones. Hi ha una dificultat molt gran perquè la dona cristiana visqui la seva viduitat amb moralitat. La Fraternitat a l'Àfrica pot ser un element que ajudi la vídua en la seva viduitat.

A Europa, la missió de la Fraternitat és

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Ambient i tracte familiar

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org e-mail:residenciapmiralles@telefonica.net

ESPANYA

Càritas anuncia la posada en marxa d'un pla de salut per a Darfur

MADRID.— El servei d'informació de Càritas espanyola informa que la xarxa Càritas del Sudán ha anunciat la imminent posada en marxa d'un pla intensiu d'assistència sanitària a favor de la població més vulnerable dels centenars de milers de sudanesos desplaçats a la regió de Darfur. Aquest programa inclou l'establiment en el terreny de centres de salut permanents per a la població local. Aquest programa sanitari ha estat posat a punt per Michael Frischmuth, expert en salut i nutrició de Càritas Alemanya, que ha visitat el sud de Darfur per conèixer directament les necessitats de les persones desplaçades. En la seva primera fase, aquest programa sanitari estarà amb la feina d'equips mòbils que permetrà portar assistència mèdica als desplaçats que es troben a les zones més aïllades. Dins d'aquesta intervenció en l'àmbit de la salut, Càritas planteja rehabilitar també uns quants centres de salut de la zona.

L'acció de la xarxa Càritas a la regió de Darfur es desenvolupa en el marc d'un conveni de col·laboració subscrit fa dos mesos entre Càritas internacional i l'organització Acció Conjunta de les Esglésies per executar operacions humanitàries a favor dels desplaçats. El consorci ha dissenyat un programa d'emergència de 18 mesos de durada per socórrer una població d'uns 500.000 desplaçats en diferents camps d'acollida. Aquest pla contempla el subministrament de recer temporal, aigua potable i equips unifamiliars de subsistència als desplaçats, així com racions alimentàries suplementàries per a uns 50.000 infants menors de cinc anys.

Càritas Espanyola col·labora de manera activa amb les operacions d'ajuda als desplaçats de Darfur que porta a terme la xarxa Càritas a la regió. Recentment s'ha aprovat l'enviament de 75.000 dòlars en resposta a la crida urgent d'ajuda llançada per Càritas Internacional per valor de 17,5 milions de dòlars per socórrer les víctimes d'aquesta nova emergència. Per a donatius: "la Caixa" 2100 0965 51 0200010269, especificant «Càritas Sudan». (C.C.)

Jordània

Finalitza el capítol de la Custòdia de Terra Santa

■ Es van reunir 51 frares menors a Amman

AMMAN.— Amb la constatació de la necessitat d'una «formació inicial sòlida» en la base de totes les seves activitats apostòliques i d'«una seriosa i programada formació permanent» per consolidar la seva identitat va tancar-se el 23 de juliol a Amman el capítol

de la Custòdia franciscana de Terra Santa. Sota el lema *Profetes de reconciliació i de pau*, la cita va convocar durant nou dies 51 frares menors, entre els quals van estar representades totes les Fraternitats que formen la Custòdia, present a 12 països del món.

«Hem pres consciència que a la base de les activitats evangelitzadores als Llocs Sants, a les parròquies, a les escoles i als diferents camps d'apostolat hi ha d'haver una formació inicial sòlida que ens ajudi a assumir, cada dia, una major fidelitat creativa del nostre ser franciscans a Terra Santa», reconeixen els capitulars en una carta dirigida a tots els religiosos de la Custòdia al final de la trobada. «La nostra identitat —afegeixen— cal consolidar-la amb l'ajuda d'una seriosa i programada formació permanent.»

Certament, el veritable desafiament està en «la formació i en la revisió de les estructures de govern», reconeixia per la seva banda el pare Pierbatista Pizzaballa, Custodi de Terra Santa, al servei d'informació de l'episcopat italià Sir. «Des de fa uns quants anys, la major part de les vocacions provenen dels països àrabs —explicava. Per això en el nostre itinerari de formació hem de tenir en compte la possibilitat, o potser la necessitat, d'estudiar, almenys en part, també en àrab.» D'aquí que «l'estudi de les llengües locals serà part integrant del camí formatiu. Els Sants Llocs romanen òbviament com el lloc i l'ambient necessari per a aquesta formació, però no s'exclou la possibilitat d'obrir alguna casa de formació també a Síria o al Líban», confirmava.

Pel que fa a la revisió de les estructures

Michel Sabbah, en una intervenció en la trobada.

de govern, el capítol ha demanat una descentralització més gran. «La Custòdia s'estén per dotze països i, per tant, cal que les zones més llunyanes de Jerusalem, o aquelles amb les quals la comunicació és més difícil, tinguin una certa autonomia de gestió», apuntava el pare Pizzaballa. El capítol ha ofert també l'oportunitat de «tractar sobre el paper dels Llocs Sants i sobre la necessitat d'enviar més religiosos als santuaris principals», afegia.

l'arquebisbe Fernando Filoni, i el patriarca llatí de Jerusalem, Michel Sabbah, acompanyat del seu bisbe auxiliar resident a Amman.

Aquesta presència «ha estimulat que ens sentim part integrant de l'Església local i de les poblacions que estem cridats a servir a l'Orient Mitjà —reconeixen els religiosos. En aquests temps difícils, estem cridats a ser solidaris amb qui pateix i donar esperança a qui es troba en dificultat». (Zenit)

COLÒMBIA

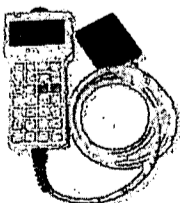
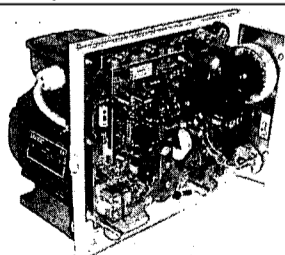
Assassinat un altre sacerdot

BOGOTÀ.— El vicari pastoral de la diòcesi de Santa Rosa de Osos, Alberto Pérez, ha afirmat que l'Església té la seguretat que el pare César Darío Peña, segrestat fa quatre mesos per membres de les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia (FARC) ha estat assassinat durant el captiveri. Segons la premsa local, el cos del sacerdot del municipi de Valdivia va ser llançat pels seus captors al riu Nechí, a Antioquia, en una zona propera al lloc on va ser segrestat. Per la seva banda, en un comunicat oficial publicat el 9 de juliol, la Conferència Episcopal Colombiana exigia saber si el sacerdot segrestat «és viu o mort» i demanava l'alliberament immediat de tots els segrestats al país. El bisbe de Santa Rosa de Osos, Mons. Jairo Jaramillo, va explicar que les FARC acusaven el sacerdot de mantenir «vincles» estrets amb els grups paramilitars. (ACI)

ISRAEL

El Govern vol donar un certificat als pelegrins cristians

JERUSALEM.— Els pelegrins cristians que visiten Israel aviat rebran un certificat emès pel Ministeri de Turisme en el qual se'n testimonia el pelegrinatge, una iniciativa que pretén promoure el turisme, segons explica el diari *Haaretz*. Els certificats cerquen donar una importància al pelegrinatge de cristians a Jerusalem com la que té per als musulmans la Meca. En aquests moments grups de cristians o jueus reben certificats del Ministeri en els quals se'ls nomena «ambaixadors de bona voluntat». A l'any 2000, 2,67 milions de turistes van arribar a Israel i es calcula que la meitat eren cristians. L'any passat, només el 30% d'1,06 milions de turistes rebuts eren cristians. (Zenit)

NOU MOTOR DE CAMPANES AMB PARADA DE LA CAMPANA CAP PER AMUNT!

(POSSIBILITAT DE FER ELS TOCS TÍPICS CATALANS QUE INCLOUEN LA PARADA CAP PER AMUNT D'UNA O DIFERENTS CAMPANES DE MANERA AUTOMÀTICA)

CONSULTEU-NOS:

961 269 191- FAX: 961 268 347 / 2001@servicam.com

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

Espanya

Mons. Uriarte demana la reconciliació del País Basc

■ Celebrada la festa de Sant Ignasi de Loiola

LOIOLA.—L'1 d'agost el bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte, va presidir la celebració eucarística de la festivitat de Sant Ignasi de Loiola, Mons. Uriarte va dedicar l'homília a la reconciliació del poble basc, missió que va considerar prioritària de l'Església juntament amb la proclamació de la fe.

Segons el bisbe, sant Ignasi és una figura per admirar i per aprendre'n. En aquest sentit, va subratllar un ensenyament seu reflectit en el text de les Constitucions de l'any 1550, preparades per Ignasi i aprovades pel papa Juli III: «La Companyia de Jesús assumeix com a tasca pròpia i eminent reconciliar els malavinguts.» Per a Mons. Uriarte, «la reconciliació dels malavinguts va ser practicada per la primera generació de la Companyia com un dels camins més propicis per a la propagació de la fe i com una de les obres més insignes de la caritat apostòlica.»

Aquesta preocupació ignasiana és molt actual, va assenyalar el bisbe de Sant Sebastià: «Anunciar la fe i promoure la reconciliació de la nostra societat constitueixen les prioritats més vitals i urgents de l'Església al País Basc. (...) Totes dues

són un manament insistent de la Paraula de Déu. Totes dues sobrepassen els nostres esforços. Però sabem que Aquell que és al mateix temps el Crist de la nostra fe i el Senyor de la Pau assumeix els nostres esforços i compensa les nostres deficiències.»

En paraules del prelat, «la reconciliació del nostre poble inclou i desborda la normalització política». Per a Mons. Uriarte, la reconciliació no serà vertadera ni estable «mentre aquest país no trobi una fórmula de convivència que, encara que no satisfaci del tot cap de les sensibilitats polítiques, pugui ser, finalment, assumida per elles. Tots els grups haurien de poder participar en la seva elaboració. Tots haurien d'estar disposats a retallar les seves

Mons. Uriarte saluda el lehendakari Ibarretxe.

poble pacificat no és encara un poble reconciliat. Quedaran encara moltes ferides antigues i recents per estroncar», reconeix Mons. Uriarte. «Quedaran desconfiances mútues i velles que caldrà dissipar a través de signes verços i eficaços (...), haurà d'emergir per tot arreu l'esperit d'autocrítica, la generositat per perdonar i la humilitat per demanar perdó.»

El bisbe de Sant Sebastià va renovar el compromís de l'Església en aquesta recerca de la reconciliació i va indicar la manera d'aconseguir-ho: «Podem i hem de suavitzar el traumatisme i el patiment de les víctimes: acompanyar-les, escoltar-les, ajudar-les, reparar-les. Sense que ningú no pretengui apropiarse del seu dolor i la seva tragèdia per extreure'n un profit polític. Sense que la nostra proximitat signifiqui necessàriament compartir les opcions polítiques de cap d'elles. Sense que el temor a

confondre totes dues coses ens retregui d'estar al seu costat.»

El prelat també va cridar a «humanitzar la situació dels presos i, sobretot, de les seves famílies. (...) Encara hi ha en molts ciutadans l'esperança de trobar una sortida humana als greus problemes que ens afligeixen. No apaguem aquesta esperança deixant passar l'oportunitat que s'hi pot insinuar. Els creients l'hem de regar amb la nostra pregària assídua i confiada». (C.C.)

aspiracions legítimes en nom del bé superior de la pau, construïda «entre tots i per a tots». I va afegir que cal una «voluntat de concòrdia plena d'un esperit reconciliador que ens comuniqui la generositat, la paciència i fins i tot l'enginy per trobar les fórmules adequades».

Una condició indispensable per a la reconciliació és que «callin per sempre en la nostra societat les armes que maten, extorsionen i acovardeixen. (...) Però un

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

Jo Clara...

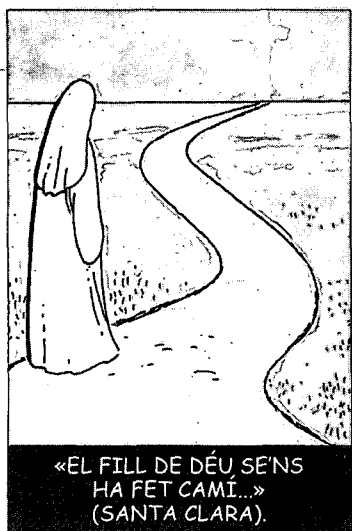
El manament de l'Amor

«Us amonesto i exhorto perquè us estimeu mútuament en la caritat de Crist, manifesteu externament, amb les vostres obres, l'amor que interiorment us encoratja, amb la finalitat que estimulades les germanes amb aquest exemple, creixin contínuament en l'amor de Déu i en la caritat recíproca» (Testament de Clara, 58).

Clara pensa, mentre escriu o dicta el Testament, que són pocs els que estan disposats a córrer amb perseverança pel camí estret del sant Evangeli i deixa escapar una benaurança: «Feliços aquells que hi poden caminar i perserverar fins al final!» Clara vol que el manament de l'Amor santifiqui l'esperit, encengui el cor i il·lumini les relacions interpersonalmentals. Ho va repetir moltes vegades amb ardents exhortacions en la Regla i en el Testament. Després, quan li va arribar l'hora de passar d'aquest món al Pare, l'11 d'agost del 1253, va reflectir com en un mirall el goig, en la vida i en l'hora de la mort, dels que perseveren fins al final.

Sor Bienvenida va captar la bellesa amagada en la mort de Clara, ho va comprendre en visió, per sort nostra, ho va explicar: va veure la Reina de les verges que entrava en l'humil cel·la de Clara seguida d'una multitud de verges. S'hi va apropar, i inclinant-se li va fer un petó, i es va emportar la seva ànima. Aleshores les santes verges van cobrir Clara amb un mantell transparent. No es pot descriure més positivament el moment de la mort: un petó! El petó de la Padrina, que abraça l'ànima i la condueix en presència del Senyor. I el mantell de la mort que va cobrir Clara era transparent, perquè ni l'absència, ni el temps, podrien extingir la claredat de la seva vida evangèlica, ni el poder de la seva intercessió.

Conclou l'11 d'agost del 2004 la celebració de l'aniversari de la mort de Clara. Acabem amb aquestes floretes que la Mare Església li va dedicar en la butlla de canonització: «Clara!... got d'humilitat, joier de castedat, ardor de caritat, dolçor de benignitat, vigor de paciència, llaç de pau, comunió de vida familiar.»

«EL FILL DE DÉU, S'ENS HA FET CAMI...» (SANTA CLARA).

Sor M. Victoria T.,
o.s.c.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA
AFRICA
ASIA
AUSTRALIA

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €**
Àsia i Oceania: 243,82 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària
 Titular: Data:
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

El misteri de l'Assumpció

Aquest diumenge s'escau la solemnitat de l'Assumpció de Maria. Aquest misteri de la vida de Maria significa l'entrada gloriosa de la Verge al cel. Immaculada i Mare de Déu, sense retard és enlairada en cos i ànima a la vida celestial. Misteri sublim, desplegament de la gràcia inicial amb què Déu la va afavorir. Tota una gran tradició eclesial portà Pius XII, l'any 1950, a proclamar el dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu al cel.

No hi ha dubte que aquesta festa de Maria proporciona als cristians una ocasió molt propícia per reflexionar sobre el futur de la pròpia existència en el més enllà, en aquest cel nou i en aquesta terra nova de què parla el Nou Testament.

El materialisme ateu no creu en la immortalitat de l'home i considera la mort com un fet biològic fatal que acaba en el no-res, en les tenebres obscures i inexplicables de l'absurd. D'una banda coincideix

amb el pensament d'Epicur quan deia: «Mentre existim, no existeix la mort, i quan existeix la mort, nosaltres ja no existim». D'altra banda, el materialisme sense Déu afirma que l'home no deu a ningú la seva vida; ell n'és l'amo absolut.

Cal presentar als homes la figura humana i divina de Jesucrist: l'única que no és ambigua! Ell proclama amb veu solemne: «Jo sóc la resurrecció i la vida; qui creu en mi, encara que mori viurà; i tot aquell que viu i creu en mi no morirà eternament.» La immortalitat de l'home i la vida en un més enllà són veritats que professa amb fermesa el credo cristià.

En què es fonamenta aquesta fe? En la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. Sant Pau afirma amb tota rotunditat: «Crist Jesús va destruir la mort i féu resplendir la vida i la incorruptibilitat». Els cristians hem de donar ple sentit a la nostra vida temporal amb

la mirada posada en l'esperança dels béns futurs. Així han viscut tots els cristians des dels primers temps de l'Església.

En la Jerusalem celestial ens precedeix Maria, la Mare de Jesús, assumpta en cos i ànima al cel, exaltada pel Senyor en qualitat de reina universal perquè tingués una semblança més plena amb el seu Fill, Senyor dels senyors i vencedor del pecat i de la mort. Com ens diu el llibre de l'Apocalipsi, allà al cel «no hi haurà més nit, ni necessiten llum d'oli o llum de sol, perquè el Senyor resplendirà sobre ells, i regnaran pels segles dels segles».

La mare de Jesús, glorificada en cos i ànima, és una imatge i un començament de l'Església que ha d'arribar a la plenitud en la glòria futura. Per això Maria és un signe d'esperança ferma i de consol per al poble de Déu en marxa, fins que arribi el dia del Senyor.

Missatgers de la Bona Notícia

CATALUNYA CRISTIANA

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Josep Antoni Duran i Lleida*

Reflexions sobre el matrimoni d'homosexuals

El govern de la Generalitat ha aprovat un projecte de llei que concedeix a les parelles homosexuals el dret d'adoptar nens en igualtat de condicions que les heterosexuales. Abans, una proposició no de llei del PSOE que demana el matrimoni de les parelles homosexuals i que comportarà l'adopció, com va anunciar el ministre de Justícia, es va debatre l'última setmana de juny al Congrés dels Diputats.

Em sorprèn que a Espanya la majoria de forces polítiques s'hagin llençat a una cursa per veure qui és el primer a defensar els matrimonis homosexuals. Resulta més curiós encara que les forces polítiques «d'esquerres», que fins no fa gaire menyspreaven el matrimoni d'heterosexuales considerant que era una antigalla, ara lluitin per veure qui és el primer a penjar-se aquesta medalla.

Emparant-me en la llibertat que tots tenim per parlar d'aquestes qüestions i respectant tant les opinions que dins de CiU o en la resta de grups parlamentaris discrepin de la meua, defenso la compatibilitat de reprovar i combatre l'homofòbia sense deixar de ser contrari al matrimoni homosexual, com ho feia l'exprimer ministre socialista francès Lionel Jospin.

Cal separar dues qüestions: La primera, els drets dels homosexuals. La legislació sobre parelles de fet dona resposta a aquesta justa demanda. Si no fos així, seria lògic abans d'aprovar el seu matrimoni fer un balanç de la legislació sobre parelles de fet. És curiós que encara no existeixi a Espanya, malgrat 14 anys del govern del PSOE, una legislació de parelles de fet i que es vulgui començar la casa per la teulada amb el matrimoni dels homosexuals. I faig aquesta afirmació com a responsable d'una força política que en el Parlament català ha impulsat una de les legislacions més avançades sobre parelles de fet.

A partir de la importància de les institucions i especialment

de la família, cal distingir entre la necessitat de donar resposta als drets dels homosexuals i la d'enfortir la institució de la família, el matrimoni com a unió d'un home i una dona i el dret i obligació de procrear i, per tant, d'assegurar la continuïtat a la terra de les futures generacions. Si el govern del PSOE impulsa una legislació de discriminació positiva en favor de la dona en l'àmbit de la violència de gènere, tinc el dret a reclamar-li que legisli sempre que pugui discriminant positivament la família i el matrimoni com a unió d'home i dona.

Aquesta és una d'aquelles qüestions que dona peu a una consulta popular. Ens cal un debat serè. La líder francesa Ségolène Royal, exministra de família i dirigent socialista molt destacada, assenyalava també la necessitat que aquest debat tingués en compte tots els punts de vista i que, de cap de les maneres, tenir reserves sobre els matrimonis homosexuals impliqués ser considerat retrògrad. Dirigents polítics com el candidat demòcrata als Estats Units, John Kerry, o l'expresident de la república d'Alemanya i d'arreu del món de l'esquerra política s'han expressat en els mateixos termes. Cal recordar que una llei és bona si és admesa però al mateix temps compresa per gran part del cos social.

Reitero la necessitat que aquesta sigui una qüestió que s'apari, que el govern organitzi un gran debat social i que ho sotmeti a consulta popular per arribar a una fórmula que preservi l'equilibri de la necessitat del matrimoni, que tal com diu el codi de família de Catalunya és una institució que estableix un vincle jurídic entre un home i una dona, i el respecte i la garantia dels drets de les persones homosexuals. Defenso a l'hora de l'adopció que el que cal tenir en compte no és el dret dels pares sinó el dret dels nens. A més, hi ha molts pares (home i dona) que fan cua des de fa molts anys per adoptar una criatura.

Reivindico no només el dret sinó la necessitat d'aquest debat, però m'atreveixo també a dir que les prioritats i urgències del govern del PSOE i d'altres formacions polítiques no coincideixen amb les del conjunt de la societat. Veig més demanda de garantia dels drets dels discapacitats, de la gent gran i de dependents en general o la precarietat laboral dels joves o altres qüestions. Està molt bé defensar els drets civils, però aquest és un país que té altres urgències, que encara té molt a fer en la defensa dels drets socials.

* President del Comitè de Govern d'Unió Democràtica de Catalunya. Diputat al Congrés per CiU

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Ser amo d'un mateix

El filòsof grec va deixar escrit: «Ningú no és lliure si no és amo d'un mateix.» L'expressió defineix clarament l'horitzó de la llibertat, el gran do que ens fa ser.

Als humans ens ha estat donada la llibertat. De tal manera que l'educació consisteix a fer créixer la llavor de la llibertat que ens és donada pel fet de ser persones. L'educació no consisteix pas a imposar uns usos arbitraris, sinó a desenrotllar el que ja existeix en nosaltres. Educar té molt a veure amb el «fer sortir». És dirigir o encaminar, desenrotllar o perfeccionar les facultats intel·lectuals i morals de l'infant o del jove per mitjà de preceptes, exercicis, exemples, etc.

S'ha afirmat que naixem homes, però que esdevenim persones. És a dir, tots necessitem ser encarrilats segons el que som, el que ja portem a dintre i que s'ha de fer sobresortir. El sentit comú fa que amb prou feines hi hagi algú que dubti que cal educar i que fonamentalment cal educar per a la llibertat. Realitat que succeeix a base d'ajudar la superació del garbuix de tendències que ens sotmeten, en últim terme, en l'egoisme total. La veritable llibertat no pot deixar, de cap manera, ningú tancat en si mateix. Perquè algú pugui tenir la singularitat de ser ell mateix, cal ajudar-lo a assolir la llibertat, que és el terme de tota educació.

Els humans naixem amb una colla de qualitats entortolligades. De manera que l'ésser humà ha de posar-les en ordre delicadament. En cas contrari, només hi haurà barreres per a la llibertat. El camí per aconseguir-la té les seves dificultats. De manera que l'educació funciona a base de marcar termes que requereixen, moltes vegades, suors i llàgrimes, que després es converteixen en goig.

Tenia raó el filòsof en dir que ningú no és lliure si no és amo de si mateix. La llibertat suposa que tinc a les mans les regnes de la llibertat. En efecte, la llibertat no és pas una mena de cavall salvatge —sense domesticar—, sinó que consisteix a obrar segons el que pertany a la naturalesa humana. La llibertat —suprem do— mai no es podrà definir com fer el que em doni la gana. Sinó que farà el que cal fer. És a dir, allò que és humà i just. Ser amo de si mateix significa respectar la llibertat dels altres. I coincideix amb la llibertat espiritual, anunciada en la revelació. Ser un mateix, des del punt de vista cristià, és obrar a favor del bé, de la manera que ens indica nostre Senyor Jesucrist, que, essent veritable Déu, va ser també veritable home. Crist fou l'home lliure per excel·lència. Només cal respasar la seva vida per adonar-se'n.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Internet

De vegades sento a dir: «Els sacerdots han de confiar més en els laics, hi han de delegar moltes tasques.» Confesso que aquestes expressions em desconcerten. Si del que es tracta és d'encomanar-los funcions organitzatives, em sembla que ara no és el més urgent. Hom té la impressió que n'hi ha que enyoren els temps en què el cristianisme era exclusivament parroquialisme. El que importa és evangelitzar i això, als nostres temps, pot canviar molt. Hi ha un terreny immens on a ningú no se li pregunta si és bisbe, prevere, diaca o seglar. Em refereixo a Internet. El clergat, en general, no és gaire expert en informàtica i la feina quotidiana li dificulta l'aprenentatge, em refereixo a gent gran. Ja fa temps van sorgir, en el si de parròquies o organitzacions tradicionals, persones jubilades o tècnics generosos, que es van oferir a col·laborar en aquest àmbit. Ha estat i és un gest digne de lloança i, en algun cas, origen de friccions i problemes. Per això, o fruit d'una reflexió sincera, diguem-ne vocacional, altres han trobat en l'espai virtual la manera d'exercir eficaçment responsabilitats pròpies del batejat.

Els PC o els Mac han revolucionat alguna cosa més que la manera de portar la comptabilitat o l'arxiu de documents. Cal reconèixer que avui dia des del Vaticà a les parròquies, passant per les diòcesis, hi ha pàgines cristianes molt boniques i útils. Però no és d'aquestes que vull parlar. Si en parlés, m'atreveria a assenyalat una qualitat remarcable. A diferència del fenomen funest que a poc a poc en alguns països hi ha el costum dolent de tancar les esglésies o de cobrar per entrar-hi, a Internet tot és obert les 24 hores i no cal pagar res. Hi podem trobar informació sobre els orígens, la història, els horaris de misses i moltes coses més, per exemple, de l'extraordinària catedral de Notre Dame de París, sense moure'ns de casa i sense cap cost. Hom pot encomanar peticions perquè siguin dipositades al santuari de Lourdes, als peus de la santa imatge, sense cap altra dificultat que la de fer servir un teclat i tenir una connexió.

No és als exemples anteriors, o a webs semblants, al que em volia referir, sinó a coses més audaces. Em permeto posar uns quants exemples. Un professional de la fotografia, jubilat, col·laborador antic en moviments apostòlics, confecciona ara una presentació en Power Point del salm de la missa del diumenge i del text evangèlic, preciosa i molt útil. No li ho mana cap clergue i si compta amb mi és com a assessor en qüestions de Terra Santa, de les quals és lliure de fer-ne cas o no. En un altre cas un periodista prestigiós que va ser director d'un setmanari gràfic, com a fruit de la seva conversió a un cristianisme sincer, confecciona cada setmana un «full dominical» que és consultat cada dia per més de 700 lectors de diferents continents. També, gràcies a la seva gentilesa, hi col·laboro, i també ho fan altres sacerdots, supeditats al seu mestratge. Per acabar vull dir que m'han ofert col·laborar en un projecte precios: es tracta d'Ajuda Informàtica al Tercer Món. La idea ha sorgit d'un «metge sense fronteres». Falta gent, si algú hi vol col·laborar que m'ho comuniqui. Continuaré una altra setmana.

Notes insignificants

Germà Adrià

La visita a la presó

Segueixo amb les meves vacances per les presons d'Espanya. I he agafat un vici petit. A més de passar-me hores a la presó, enguany em passo alguna hora a la catedral de la ciutat respectiva.

Les catedrals m'imposen. M'admiro. Em subjuguen. Em fan pensar molt. I si a més puc anar a missa, sempre les misses a les catedrals tenen una pietat i una solemnitat singulars.

Com, fa centenars d'anys, podien construir aquestes catedrals en les quals cada pedra és una joia escultòrica i cada arc un art arquitectònic? On es van formar aquells arquitectes capaços de pensar aquestes catedrals? On es formaven aquells obrers que convertien cada pedra en un tresor capaç d'acoblarse amb tants altres tresors? Amb quin esperit treballava aquella gent?

Aleshores, sembla que cada catedral havia de ser un cant a Déu que durava anys i anys i que deixava després, deixaria, la seva música per a totes les generacions.

Avui dia ja no es construeixen catedrals que quedin com a símbol de la nostra fe del segle XXI. I de vegades, les esglésies són salons senzills, que això sí, potser convoquen a una pietat nova de nous temps.

Avui dia les grans construccions ja no són catedrals.

Potser, avui dia, les construccions més solemnes són les de les presons.

Cada presó és com una ciutat emmurallada, però ciutat amb edificis diferents, pavellons especials, camps, jardins, piscines, poliesportius, sales immenses...

I tot, envoltat per aquests murs que impedeixen entrar a la ciutat carcerària si no és passant per deu o dotze portes que s'obren de lluny.

I tot, vigilat, controlat, com si es pretengués que no entrin lliurement ni les pestes ni les alegries de fora.

Les catedrals no tenen muralles protectores. Les portes s'obren a una hora, i comença la desfilarada de turistes més o menys respectuosos pel que suposa una catedral.

Les presons estan sempre plenes, superplenes, de pobladors especials, que només podran sortir si els obren les deu o dotze portes i passen per diferents controls, després que els hagi vingut l'autorització dels jutjats respectius.

A una catedral hi vas, passeges, mires, comentes, t'agenolles a pregar una miqueta, i en surts quan vols.

A una presó no hi pots anar per quedar-t'hi, si no t'ho mana un jutge. Hi aniràs acompanyat per la policia, i passaràs per radars i sensors i especialistes a encertar el que s'hi entra i no està autoritzat.

A una presó hi pots anar de visita... però sempre que t'ho autoritzin. Només així.

No obstant això, el Senyor no va posar com a bitllets d'entrada al Cel que visitéssim catedrals. Sí que va posar com a bitllet d'entrada que visitéssim els presos.

Per això, en cada ciutat, visito la catedral amb tranquil·litat si abans he visitat la presó. La visita a la catedral no m'obre les portes del cel, però la visita a la presó sí.

És paraula de Déu.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Dues mesures

Oriana Fallaci va publicar a l'abril *La forza della ragione* («La força de la raó»), un llibre dedicat «als morts de Madrid». Quan en vaig comprar un exemplar, a mitjans del mateix mes, ja anava per la vuitena edició. El 2001, després d'onze anys de silenci, va publicar *La rabbia e l'orgoglio* («La ràbia i l'orgull»), i a Itàlia en va vendre un milió d'exemplars. La seva tesi és que Europa s'està convertint en Euràbia, és a dir, una colònia de l'islam. El segon llibre recull reaccions dels seus lectors i amb aquestes elabora reflexions noves aprofundint en la seva tesi. Stefano Allievi, sociòleg i docent a la Universitat de Pàdua, ha publicat en resposta al llibre d'Oriana Fallaci, *Ragioni senza forza, forza senza ragione* («Raons sense força. Força sense raó»). El seu objectiu és desmuntar cadascuna de les tesis de Fallaci, principalment la que considera que estem en una guerra de civilitzacions. Opta pel diàleg i per una definició més complexa del problema.

El 10 de juliol va arribar al Parlament italià l'informe semestral dels serveis secrets, que incloïa un cd-rom amb els missatges d'Al-Qaeda i filmacions de les execucions d'uns quants ostatges a l'Iraq. Aquest informe considera que Itàlia és objectiu del radicalisme islàmic i que corre el risc d'atemptats amb armes químiques i bacteriològiques. Considera que hi ha comandos externs com cèl·lules instal·lades al país i apunta a la funció de les mesquites com a «centres propulsors d'activisme militant», i cita la de Milà i de la Cremona.

Analitzar la situació real i veure quines són les actituds millors per afrontar-ho no és una tasca fàcil. Per a uns, el diàleg és unilateral i inoperant. Per a altres, jugar amb els ressorts emocionals de la inseguretat que genera la

diferència i l'amenaça és molt perillós. Es pot desqualificar sense més Fallaci, però si algú llegeix els seus escrits és difícil sostreure's al fet que almenys té una part de raó, i de vegades no petita. Per a qui llegeixi Allievi, les seves valoracions poden conduir a una tolerància més gran, però no se sap gaire bé si és que es tracta d'un desig encomiable o d'una realitat concreta. La conclusió és clara: un tema de debat.

Oriana Fallaci diu que a Europa s'apliquen dos pesos i dues mesures: «Si dius què penses sobre el Vaticà, l'Església catòlica, el Papa, la Mare de Déu, Jesús o els sants, no et passa res. Però si fas el mateix amb l'islam, l'Alcorà, Mahoma o els fills d'Al·là, et converteixes en racista i xenòfob i fas una discriminació racial» (pàg. 29 de l'italià). Aquestes dues mesures s'apliquen en altres àmbits, com el polític. Malparlar sistemàticament contra els nord-americans està ben vist, però qui s'atreveix a ficar-se, per exemple, contra els xinesos. Fins i tot els cadàvers d'infants innocents no són valorats igual ja que depenen de la seva nacionalitat. N'hi ha que desperten compassió i altres es veuen amb una indiferència notable perquè són considerades víctimes lògiques d'un sistema que no es comparteix. L'obra teatral d'Iñigo Ramírez de Haro *Me cago en Dios* pot sortir a la llum no sense polèmica i representar-se al teatre del Cercle de Belles Arts de Madrid. No l'he vist ni sé de què tracta, per això només en comento el títol. Hauria estat capaç el seu autor de substituir Déu per Al·là? Quina hauria estat la reacció en aquest cas?

La llibertat d'expressió, que té el seu sentit democràtic en el conjunt de llibertats, no és autèntica llibertat si té dues mesures, una de l'aplaudiment i l'altra de la por.

Zoom

Eduard Brufau

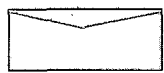
Aproximadament un any duraran els treballs de reforma de la façana neogòtica de la catedral de Barcelona. Mentrestant, aquesta quedarà amagada sota una immensa lona publicitària. L'encert ha estat la reproducció mimètica en aquesta lona de la façana de la catedral que ara queda coberta. D'aquesta manera els turistes que durant aquest temps s'apropin a l'emblemàtic edifici no marxaran sense fer-se una idea de l'obra que ara s'està restaurant. A la lona també hi figura el logotipo del primer i més important col·laborador de la reforma, Gas Natural, que finançarà la primera fase de la rehabilitació amb 200.000 euros.

Esqueles a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ Fent companyia a Jesús

Jesús és al sagrari i et diu: «Vine.» Està esperant que vagis a fer-li companyia...

No és que Ell necessiti la nostra companyia, és Déu; però ens estima i sap que nosaltres sí que el necessitem. I desitja que estiguem a prop seu, deixant-nos estimar per Ell, que li obrim el nostre cor, que el mirem amb amor... I Ell et parlarà sense soroll de paraules, et parlarà en la pau que trobaràs al seu costat, en aquell bon propòsit que t'inspirarà, en l'alegria de saber que és Déu i t'estima tant...

Per què no visitar més Jesús al sagrari? És la visita més fecunda, alegre i serena. És estar amb Déu de cor a cor.

NÚRIA VIÑOLAS i ESTEVA
Missionera Germana de Betània
Cornellà de Llobregat

□ El precursor

Sens dubte que a Terrassa, per voluntat de Déu, també estem vivint uns esdeveniments veritablement històrics. Ha exercit un priorat de pocs anys però amb forta empena un sacerdot per a molts de nosaltres desconegut, que aviat es va donar a conèixer a tots i ha conegut a tothom; ens ha estimat i s'ha fet estimar.

«Va venir com a testimoni de la llum, perquè tots creguéssim.» Com Joan el precursor, «no era Elies ni el profeta». Malgrat no haver-ho dit mai, també ell podria haver manifestat: «Darrere meu ve un home que m'ha passat al davant, perquè era primer que jo.» «Aquest és l'escollit de Déu», tal com llegim en el primer capítol de l'evangelista Joan. A semblança del baptista-precursor, Mn. Josep va ser enviat a Terrassa com a missatger per preparar el camí episcopal i dòcilment ha interpretat el seu paper:

saber minvar amb la finalitat que l'altre creixi.

Els homes de Déu, els autèntics servidors de l'Església, han d'acceptar les disposicions de la jerarquia com la manifestació de la voluntat del Senyor. Ell, que sap més que nosaltres i cuida pel bé de tots. Tenen clar que els càrrecs són càrregues, que allò que se'ls encomana no és cap dret de propietat i estan disposats a assumir en tot moment la nova tasca que els sigui confiada.

Agraïm de veritat el ministeri que Mn. Josep ha portat a terme a la parròquia del Sant Esperit, el seu zel per dignificar la basílica i la solemnitat del culte, l'avinença amb els germans preveres i la bona relació amb tots els estaments de la ciutat. Li augurem un gran treball i ben realitzat en la nova funció que d'ara en endavant se li encomani. I no cal dir com donem gràcies a Déu pel nou bisbat de Terrassa, esperant amb il·lusió el pasturatge de l'escollit de Déu, el bisbe monsenyor Josep Àngel.

JOSEP FIGUERAS i PALA
Terrassa

□ Condició jurídica

Durant molts dies hem escoltat dir i s'ha escrit molt sobre els presos iraquians sotmesos a vexacions i maltractaments a mans de carcellers i carcel·lers. Molts, per no dir tots, hem sentit vergonya aliena en veure la inhumanitat i la crueltat amb què han estat tractats.

Gràcies a la premsa se'ns ha informat de quina hauria de ser la seva condició jurídica definida en tres textos bàsics: el Conveni de l'Haia del 1907 i els Convenis de Ginebra del 1929 i del 1949. Als presoners se'ls ha de respectar la vida i tractar amb humanitat, sense emprendre contra ells cap mesura de represàlia.

Estudiosos, estudiants, professio-

nals... ens havíem oblidat del Dret Internacional i d'aquests textos bàsics. El que és molt greu: dirigents, mandataris i poderosos també se n'han oblidat; i si els tenien presents no els han aplicat.

Encara hi són a temps.

MARIA LANFRANC
Castellcir

□ Pensaments de bon matí

- Si amb la llibertat que et mous no et porta a Déu, mai no sabràs què és.
- Ser cristià no és fer promeses, és fer l'esforç per aconseguir els bons propòsits.
- D'allò que de petit em van ensenyar, ara en trec profit.
- La fe no és qualsevol cosa; Déu no és cap mesquí.
- Quan pretenc ser protagonista, no trobo la pau.
- Quan cerco la pau, trobo Jesucrist.
- Senyor, no vull perdre temps, què he de fer? Ho saps de sobres. Estimar.
- Viure la fe reforça l'esperança i et porta amb naturalitat la virtut de l'amor.
- Senyor, només Tu saps el dia que et podré veure el rostre. Dóna'm un desig constant.
- La bellesa que té un nou dia, Senyor, fa intuir la bellesa del teu rostre.

PIUS PUYOL
Centelles

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Pretextos i excuses

—Em considero creient i practicant. El meu marit no practica i això em dol molt. Em diu que creu en Déu, però no en els sacerdots, que, segons ell, estan plens de defectes. Fa poc es reia de les peticions de perdó que el Papa va fer dels pecats de l'Església i em va dir que d'aquí a cent anys es demanarà perdó per algunes barbaritats que avui dia diuen i fan. M'agradaria que m'orientés una mica per tenir més arguments quan parli amb el meu marit...

—Veig, apreciada senyora, que li ha tocat una bona creu. Com seria de bonic que en el matrimoni es donés plena sintonia i comunió en una cosa tan fonamental per a la vida com és la fe. De totes formes, pregui pel seu marit i tracti amb sossec amb ell aquests temes. No seria el primer que es desprèn de la seva cuirassa autodefensiva i abraça la fe a causa de l'exemple d'una esposa pietosa i cristiana. Miraré de donar-li alguns elements per al diàleg. Miri, d'entrada, ja és bo que el seu marit declari creure en Déu i és bo insistir-li perquè tregui totes les conseqüències de la seva opció i clarifiqui què entén ell per creure en Déu. En aquest mateix consultori he respost preguntes sobre la fe que li poden ser de gran utilitat. Estic d'acord que la fe no consisteix a creure en els capellans. El centre de la fe és Déu revelat en Jesucrist. Els sacerdots estem al servei d'aquesta realitat. El seu marit té raó: tenim molts defectes, com ell segurament. Qui estigui lliure de pecat que llenci la primera pedra. Recordi-li també que la majoria de capellans mirem de superar aquests defectes amb una decidida lluita ascètica sostinguda per la gràcia de Déu, la pregària i la penitència. És curiós constatar com els grans sants s'han considerat pecadors. Només els estúpids es tenen per sants i perfectes.

D'altra banda, el seu marit manifesta una gran confusió en dir que el Papa va demanar perdó pels pecats de l'Església. Això és absolutament fals. El Papa va demanar perdó pels nombrosos pecats dels fills de l'Església. Cal distingir bé entre la santedat de l'Església i els errors de les persones que la componen. L'Església no té el centre en la santedat de les persones que hagin pogut donar mal exemple. Em sembla molt mancat de lògica que algú afirmés no creure en l'Església perquè el seu rector no és exemplar o perquè un determinat personatge de fa segles va fer no sé quina barbaritat. La doctrina i l'ensenyament de l'Església reflecteixen la llum de Crist i és amb aquesta llum que hem de confrontar-nos i jutjar-nos. Recordi el que deia Jesús d'alguns líders del seu temps: «Feu el que diuen però no el que fan.» I no vulguem jutjar, perquè el judici només compet Déu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ La Inquisició

La Biblioteca Vaticana ha obert les portes a l'estudi de la Inquisició. Els resultats afirmen que la mentalitat sociocultural de l'època aprovava la pena de mort. La població i el poder civil van empenyer al càstig dels heretges per ser elements perturbadors de la pau social. Els tribunals civils van condemnar 100.000 bruixes davant de la Inquisició que, per exemple a Portugal, en tres segles, només va condemnar quatre bruixes, o 36 a Itàlia.

La majoria de penes consistien en pelegrinatges o penitències. Una altra dada és que dels 125.000 processos en la història de la Inquisició espanyola, només un 1,5% van acabar en condemna.

Malgrat això, el Papa ha demanat perdó per aquestes pràctiques tan allunyades de l'amor de Crist, però que cal considerar en l'entorn adequat, com l'acceptació de l'esclavatge en temps de Jefferson.

EVA M. CATALÁN
Barcelona

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

AGOST

15. Diumenge

L'Assumpció de la Mare de Déu (S). Blanc. Lectures: Apocalipsi 11,19a;12,1-6a.10ab / Salm 44 / 1Corintis 15,20-27 / Lluc 1,39-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tarsici, mr.

Festa Major: a més de cent ciutats i pobles de Catalunya.

16. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 24,15-24 / Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 19,16-22. Si es vol: Sant Esteve d'Hongria (MLI), Blanc. TARRAGONA: Beat Joan de Santa Marta (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roc; Santes, Serena, emperadriu.

Festa Major: a Albesa, Almenar, Amer, Amposta, Arenys de Mar, les Avellanès i Santa Linya, Castellfolit de Riubregós, la Coma i la Pedra, Gualba, Jesús i Maria, Malgrat de Mar, el Molar, Paüls, Sant Quintí de Mediona, Santa Coloma de Cervelló, la Sénia i Vimbodí.

17. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 28,1-10 / Deuteronomi 32,26-36 / Mateu 19,23-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jacint de Polònia, prev.; Eusebi, p. i mr.; beat Bartomeu Laurel, rel. i mr.; Santes Beatriu de Silva, rel.;

Festa Major: a Ascó i Riumors.

18. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, mr.; Patrici, b.; beat Manès de Guzmán, prev.; beat Nicolau Factor, prev.; Santes, Helena, emperadriu.

Festa Major: a Cabrils.

19. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 36,23-28 / Salm 50 / Mateu 22,1-14. Si es vol: Sant Joan Eudes (MLI), Blanc. Sant Ezequiel Moreno (MLI), Blanc. TARRAGONA: Sant Magí (ciutat, MO/diòcesi, MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lluís d'Anjou, b.

Festa Major: a Foràllac.

20. Divendres

Sant Bernat (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfol i Leovigild, mrs.; Samuel, prof.; beat Arquimbau, prev. i mr.

Festa Major: a Castellbisbal i Veciana.

21. Dissabte

Sant Pius X (MO), Blanc. Lectures: Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Privat, b. i mr.; Bonosi i Maximia, mrs.; Santes, Ciríaca, mr.

Festa Major: a Balenyà, Barberà de la Conca, Cabra del Camp, Garriguella i els Guiamets.

Lectures bíbliques

L'Assumpció de la
Mare de Déu

Lectura primera Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab

Lectura segona 1Co 15,20-27a

Una dona que tenia el sol per vestit i la lluna sota els peus

Crist, el primer; després, els qui són de Crist

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

El santuari del temple de Déu que hi ha en el cel s'obrí, i dins el temple aparegué l'arca de l'aliança de Déu. Llavors aparegué en el cel un gran prodigi: una dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles. Al mateix temps aparegué en el cel un altre prodigi: hi havia un gran drac rogenic, que tenia set caps i deu banyes. Als set caps duia set diademes, i la seva cua arrossegà la tercera part de les estrelles i les llançà a la terra. El drac s'aturà davant la dona per devorar-li el fill així que nasqués. La dona posà al món un fill, un noi que ha de governar totes les nacions amb el ceptre de ferro; el seu fill va ser endut cap a Déu i cap al seu setial, i la dona va fugir al desert, on Déu li havia preparat un lloc. Llavors vaig sentir al cel una veu que cridava amb tota la força: «Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa».

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. Perquè l'Esclusura diu que tot ho ha posat sota els seus peus.

Al-leluia

Maria ha estat enduta al cel. Els àngels se n'alegren.

Evangeli

Lc 1,39-56

El Totpoderós obra en mi meravelles. Exalça els humils

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà, entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. ¿Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Felix tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà». Maria digué: «La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res. Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre». Maria es quedà tres mesos amb ella, i després se'n tornà a casa seva.

Salm responsorial

44

La princesa t'espera enjoiada,
l'esposa et ve a la dreta vestida amb or d'Ofir.

R. Teniu la reina a la dreta, vestida amb brocats d'or.

Escolta filla, estigues atenta,
oblida el teu poble i la casa del teu pare;
el rei està corprès de la teva bellesa.
És el teu senyor: fes-li homenatge. R.

Conduïdes entre cants de festa,
s'acosten al palau del rei. R.

Tres icones del misteri de l'Assumpció de Maria

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El misteri de l'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel, definit dogmàticament pel papa Pius XII l'any 1950, de la mateixa manera que ha estat viscut en la fe de l'Església amb una diversitat d'accentos, també ha tingut representacions diverses en l'art cristià. A aquest fet em refereixo en parlar «d'icones del misteri». La contemplació d'aquestes diverses representacions ens ajuda a entrar, des d'aspectes complementaris, a la totalitat del misteri.

Primera icona: la dormició de la Mare de Déu

El terme *dormició* és el més antic per denominar aquest misteri, i el que encara avui utilitza l'Església d'Orient. És un desig d'evitar la duresa del terme «mort» per al trànsit de la Mare de Déu, i subratllar la fe de l'Església en una participació plena de Maria a la glòria del Ressuscitat. Implícitament, és una confessió de fe en el caràcter de «tota santa» —així anomena Maria amb freqüència l'Orient cristià—, que correspon a la que no té pecat, i que, per tant, no es pot parlar en el seu cas de mort com a conseqüència del pecat.

La icona més clàssica de la festa és la que representa aquesta Dormició. Maria està jacent sobre un llit, «dormint». Al seu entorn, els apòstols li fan corona i sant Pere l'encensa. Enmig dels núvols contemplen l'escena els àngels i els personatges de l'Antic Testa-

ment, David entre ells. Uns arbres estilitzats es refereixen a Getsemaní, on, segons els apòcrifs, fou traslladat el cos per enterrar-lo. Al bell mig de l'escena, destaca la figura de Jesús ressuscitat que porta en braços la figura de Maria, la seva mare.

Aquesta representació, sempre viva a Orient, la trobem encara a Occident en el gran mosaic de l'absis de Santa Maria la Major, de Roma (segle XIII). La profunditat teològica d'aquesta icona ens parla del misteri: el Ressuscitat «s'emporta»=«assumeix» la seva mare allà on Ell és, al cel. Així com Maria va portar al món el Fill de Déu fet home, semblantment Jesús porta a la glòria a la que fou serventa fidel i mare amantíssima.

Segona icona: la coronació de la Mare de Déu

«Teniu la reina a la dreta, vestida amb brocats d'or.» Aquesta frase del salm 44 està a la base de la icona que podem considerar complementària de la precedent, i de fet sovint unida en una mateixa escena artística, com a Santa Maria la Major. Maria està asseguda a la dreta de Crist, assegut en el tron celestial, i el Senyor li posa al cap una corona. Es pot considerar que aquesta és la icona que continua i explica la presència de Crist en la icona de la Dormició. Jesús «s'emporta» la seva mare per «coronar-la», per fer-la participar de la seva reialesa.

Aquesta dimensió és celebrada en el calendari romà

general en la festa de Maria Reina, (el dia 22 d'agost, una setmana després de l'Assumpció) instituïda per Pius XII. La representació de la coronació de Maria ha tingut exemplars magnífics en l'art romànic, actualitzats en el mosaic de l'absis del Cambril de Montserrat. Fra Angèlic ha expressat també aquest misteri amb tot esplendor, bellesa, i devoció.

Tercera icona: l'Assumpció

Des del barroc, la icona més freqüent d'aquest misteri és l'enlairament de Maria, enmig dels àngels. La imatge respon al text litúrgic: «Avui la Verge Maria ha pujat al cel...», i també a una tendència al paral·lisme entre l'ascensió de Crist i l'assumpció de Maria. En realitat, val la pena conservar la diferència, i mantenir la referència essencial al misteri de Crist que assumeix la seva Mare. Una representació recent d'aquesta icona és ben justa doctrinalment: la de la porta anomenada «de la mort», de Manzú, a l'atri de sant Pere. Els dos quadres centrals són, al costat l'un de l'altre i gairebé fent contrapès, el davallament de Jesús de la creu i l'assumpció de Maria al cel. D'una manera diferent, expressa el mateix que la icona de la Dormició: el misteri de la Pasqua de Jesús és el que possibilita l'assumpció de Maria a la glòria. I, un dia, la de tots nosaltres, perquè s'ha recordat de la seva misericòrdia.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut cap al 1345 a Montpeller
- Pelegrí per terres italianes durant tota la seva vida
- Guaridor dels malalts de pesta
- Va morir a finals del segle XIV al Lago Maggiore, al peu dels Alps
- El papa Urbà VIII n'aprovà el culte l'any 1629

Tot i que es té constància que sant Roc va existir històricament, hi ha moltes dades de la seva vida que es desconeixen i d'altres que són fruit de la rica tradició popular. En tot cas, però, se sap que sant Roc havia nascut a la ciutat de Montpeller, llavors part de la Corona d'Aragó, possiblement fill del governador del Regne de Mallorca. De jove, i ja orfe, es va vendre tots els béns familiars, en va donar els beneficis als pobres i va començar un llarg pelegrinatge que tenia com a terme final la ciutat santa de Roma.

La seva peregrinació, però, no va ser fàcil, perquè l'època que li havia tocat viure patia una sèrie de convulsions severes, allò que els historiadors anomenen la crisi baixmedieval: guerres, fam generalitzada i, sobretot, l'aparició de la terrible pesta negra a partir del 1348. Justament serà amb la pesta que sant Roc s'haurà d'enfrontar,

Sant Roc

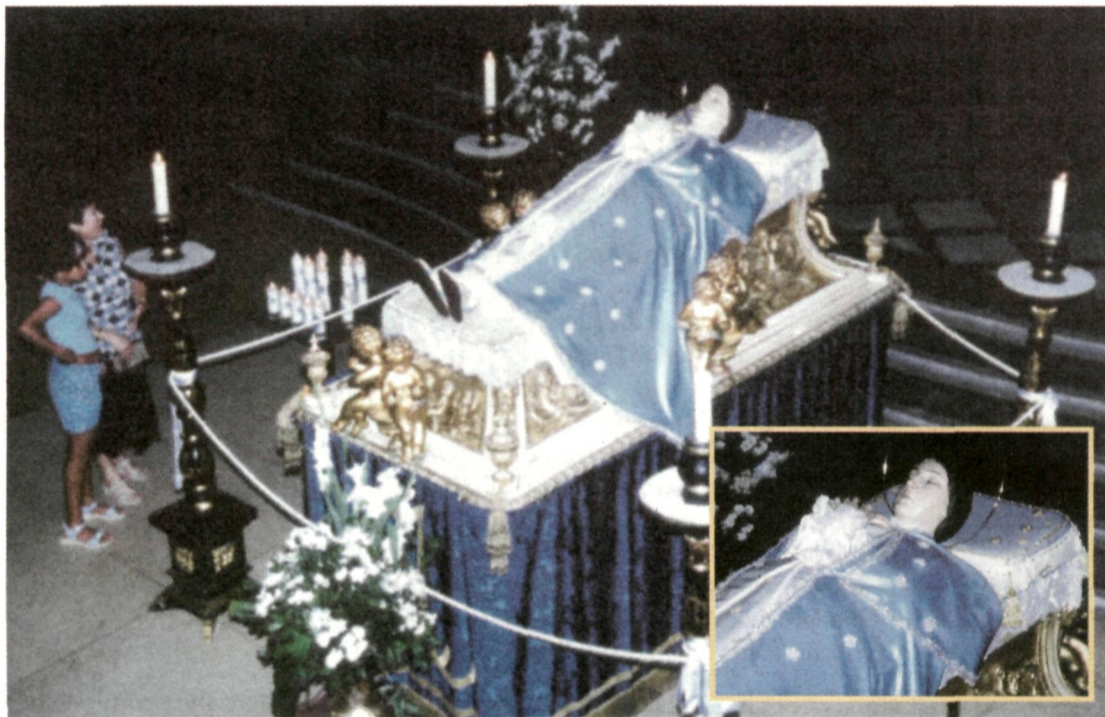
perquè en passar per la Toscana s'hostatga en un lloc on hi ha malalts afectats per aquesta epidèmia. I ell, malgrat el risc real de contagi, comença a tenir-ne cura i a guarir-los. Sembla que les guaricions van ser moltes, per la qual cosa el nom del nostre sant va començar a ser conegut. Fins i tot un dels pacients de sant Roc, un cardenal, va presentar el sant pelegrí al Papa.

Quan tornava cap a casa sant Roc va emmalatir de la pesta que ell tants cops havia guarit, i es va retirar en un bosc solitari. Només rebia la visita d'un gos que cada dia li portava menjar, fins que va ser descobert per l'amo del gos, que va acollir el sant pelegrí a casa seva. Quan sant Roc es va haver restablert del tot va reprendre el camí de retorn a casa, però no hi va poder arribar mai, perquè a la vora del Lago Maggiore, al nord d'Itàlia, va ser pres per un espia i va ser ficat a la presó on va morir al cap d'uns anys.

L'Assumpció de la Mare de Déu a la catedral de

Cada 15 d'agost s'exposa el cadafal de la Verge de la Llitera

LLEIDA.— La Catedral Nova de Lleida celebra cada 15 d'agost la festa de la seva titular, l'Assumpció de la Mare de Déu, com ho fou també durant segles de la Seu Vella, antiga catedral que conserva encara avui la seva arrel assumpcionista. Tot i això les celebracions religioses en honor de l'Assumpció de la Mare de Déu no revesteixen una gran solemnitat, sinó que es caracteritzen per una commemoració discreta, però alhora arrelada en la tradició.

La imatge de la Verge del Llit reposa jacent damunt un cadafal el dia 15 d'agost de 2003.

La veneració de Santa Maria en el seu misteri de l'Assumpció en cos i ànima al cel és commemorada a la catedral lleidatana, amb l'exposició pública i solemne de la imatge de l'anomenada Verge del Llit o de la Llitera, que en la tarda del dissabte 14, a la vigília de la festa de la Mare de Déu d'Agost, serà col·locada als peus del presbiteri de la catedral on hi romandrà fins la darrera Missa del dia 15 al vespre, quan novament serà retirada i retornada al Museu Capitular, on és custodiada durant l'any.

En la diada de l'Assumpció rep la visita de nombrosos lleidatans que acudeixen a la catedral per a venerar-la i contemplar-la, en l'única jornada a l'any que ho poden fer, en què és exposada a la veneració dels fidels. A les 12 del migdia se celebrarà una missa solemne a l'altar major, davant de la imatge venerada de la titular.

La Verge del Llit representa la dormició de la Mare de Déu. La talla, obra de l'escultor lleidatà Jaume Perelló, descan-

La Verge del Blau, l'altra advocació mariana de la catedral lleidatana

LLEIDA.— I si la Verge del Llit solament pot ser contemplada i venerada una vegada l'any el 15 d'agost a la catedral de Lleida, una altra advocació mariana també procedent de la Seu Vella, l'entranyable Mare de Déu del Blau, ocupa un espai d'honor en el presbiteri de la catedral de Lleida.

Després de moltes vicissituds i de ser la peça més singular de l'exposició organitzada en la Seu Vella amb motiu del seu 800 aniversari, la magnífica talla de la Verge del Blau fou entronitzada a l'altar major de la Catedral Nova, el 8 de desembre de l'any passat, festa de la Immaculada Concepció. Es recuperava així la veneració pública d'aquesta advocació mariana tan lleidatana, mentre que el 2 de febrer d'enguany es recuperarà també la seva festa tot coincidint amb la celebració de la candelera o festa de la presentació de Jesús al Temple.

En aquest 15 d'agost, una i altra, la Verge del Blau i la Verge de la Llitera compartiran espai i honor als peus del presbiteri del primer temple de la diòcesi. Totes dues recordaran als lleidatans antigues devocions marianes i arrelades tradicions i llegendes.

La simpàtica llegenda que envolta la Verge del Blau explica que un bon escultor va rebre l'encàrrec de fer dues imatges de la Mare de Déu, una d'elles per ser col·locada a la façana de l'Hospital de Santa Maria i l'altra al mainell de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella.

El temps apressava i el mestre, a fi de

tenir-les enllestides dins el termini fixat, en féu fer una a l'aprenent. Diu la llegenda que el deixeble, que tenia més enginy que el mestre, la va fer força millor i més reeixida. Per aquest motiu l'escultor no va poder contenir l'enveja i un dia, irritat i exasperat, va tirar el seu martell damunt de la imatge del deixeble, amb el desig de malmetre-la, ja que no podia consentir que aquella obra fos tan perfecta. No aconseguí el seu propòsit, però en el front de la cara de la Verge on va rebre l'impacte de l'eina, li sortí una petita marca, com un blau. Segueix la llegenda relatant-nos que mira-

culosament el martell rebotà, tot colpejant el mestre, ocasionant-li la mort.

La veu corregué per tot Lleida i tothom s'apressà a anar a veure el prodigi. Durant molts dies no es parlà de res més a la ciutat. La imatge fou denominada per tothom com la Verge del Blau, arrelant profundament la seva devoció en el cor dels lleidatans.

Quin vulgui pot acostar-se a la catedral de Lleida i veure com el front de la imatge de la Mare de Déu del Blau, encara avui, llueix aquella marca del martell... aquell Blau que li sortí al front.

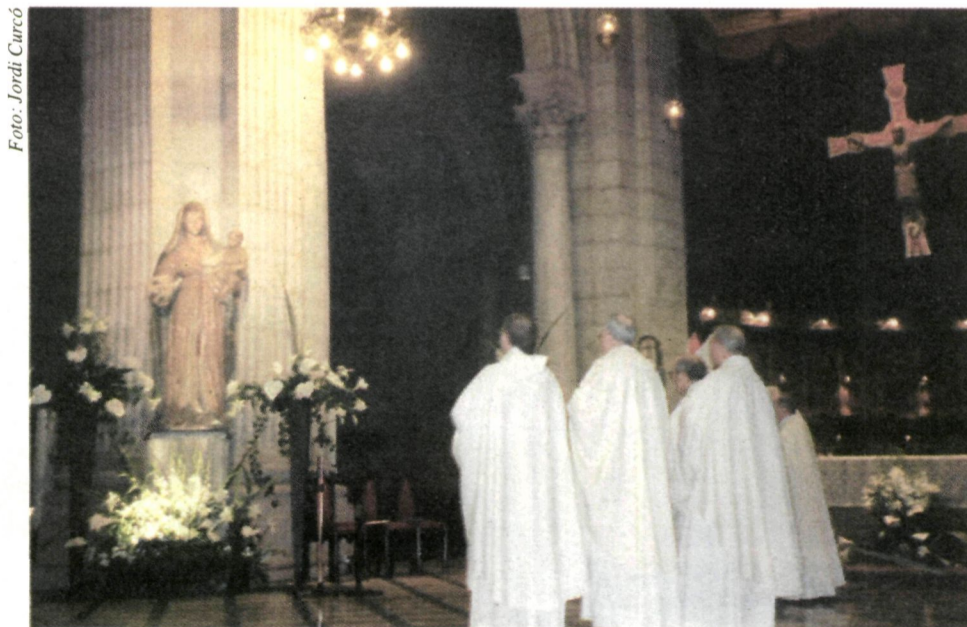
Obra de Jordi Saffont

La magnífica Verge del Blau fou tallada en pedra per l'escultor Jordi Saffont l'any 1447, essent policromada pel pintor Tomàs Teixidó. L'agost de l'any 1448 va ser col·locada al mainell de la porta dels Apòstols de la Seu Vella, en vigílies de la solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, patrona de la seu lleidatana.

La Verge del Blau va presidir la Porta dels Apòstols de l'antiga Seu fins el 1707, quan Felip V manà tancar la catedral al culte per reconvertir-la en caserna. Posteriorment, l'any 1749 la imatge fou tretta de la Seu Vella per a ser trasllada a l'església de Sant Pau del carrer La Palma, on va rebre culte fins l'any 1936.

En el saqueig i incendi del temple, la Verge del Blau fou retirada del seu altar i trossejada. Finalitzada la guerra civil, les restes de la imatge van ser recompostes i traslladades al Museu Provincial. Posteriorment la imatge fou traslladada a la Seu Vella, on va romandre incomprensiblement amagada en un envà durant molts anys, fins que fou traslladada a la Catedral Nova i dipositada en la sagristia major. La mateixa catedral ara ha recuperat la seva veneració pública, col·locant-la en un lateral del presbiteri catedralici, en una iniciativa que ha estat molt aplaudida i lloada.

Avui són ja nombroses les nenes lleidatanes que porten el nom de Blau, una advocació mariana de les més entranyables i molt estimada pels lleidatans. (J.C.)

El 2 de febrer d'enguany es recuperarà la seva festa a la catedral de Lleida.

Lleida

sa jacent sobre un cadafal, envoltada per vuit àngels. La Verge revestida amb túnica blanca i mantell blau és il·luminada per la llum de quatre brandons.

La tradició es remunta a l'any 1497

Aquesta tradició es remunta a l'any 1497 quan es féu la primera Verge de la Llitera. El mestre escultor Blai va esculpir la imatge, el fuster Gaspar de la Naga executà el llit, i el sastre Olzina cosí els vestits de la Verge. Des de la Seu Vella sortiria per primer cop la processó de l'Enterrament de la Verge, que amb tota solemnitat va recórrer els carrers de la ciutat. La Verge del Llit era portada per sis homes vestits d'apòstols.

L'any 1498 la processó era ja molt solemne, alhora que es completava amb la representació del Misteri de l'Assumpció. Aquesta antiga consuetud era prou semblant al conegut Misteri d'Elx, amb un alt contingut poètic i musical, així com una bona expressió escènica i plàstica.

El misteri tenia lloc el dia 15 d'agost

Foto: Jordi Gómez

La imatge és coneguda també pel nom de Verge de la Coloma, pel colomí que du a la seva mà dreta.

«après de dinar». Després de la representació i entre el volteig de campanes, músiques i coets, sortia de la Seu Vella la processó del Sant Enterrament de la Verge per recórrer els carrers de Lleida. Hi participaven tots els caps de família i les representacions de la ciutat, amb els seus pendons i insígnies i els gremis amb les seves capes. Els carrers eren guarnits i regats com

en festa grossa.

Obria la processó un gran fanal, acompanyat pels macers de la catedral i la senyera de la Confraria de Santa Maria de la Seu. La Verge de la Llitera era acompanyada pel bisbe i el capítol catedral, els ordes religiosos, les autoritats amb el veguer i paers, prohoms, consellers i altres oficials reials.

Tot i les destruccions sofertes per la Seu Vella els anys 1644-1647, o la del 1707, amb el trasllat de la seu catedralícia a l'església de Sant Llorenç, convertida la Seu en caserna; la tradició de la Verge del Llit continuà sense interrupció.

Ja en la Catedral nova, el cadafal va ser substituït per un monumental templet neoclàssic on era exposada la Verge del Llit cada 15 d'agost. Era obra d'Antoni Rosich i Pere Labarra, que varen acabar-lo l'any 1802. Va desaparèixer durant la guerra civil.

Rogatives públiques

La processó del Sant Enterrament de la Verge no va deixar de fer-se mai fins l'any 1931. En algunes ocasions tingué fins i tot caràcter de rogativa pública per motius de sequera o plagues, com fou la de l'any 1885, quan Lleida patí una greu epidèmia de còlera.

En la postguerra, la Verge del Llit va ser refeta i recuperada de l'oblit, tot i que la processó va deixar de sortir al carrer, i es va fer per l'interior de la catedral nova fins els anys 70.

De la solemnitat assumpcionista avui només en resta l'exposició pública que cada 15 d'agost recupera a la catedral de

La Mare de Déu d'agost

La tarda és calda,
no es mou un bri
ni de marina, ni de garbí.
Nostra Madona dormida jeu
a la llitera de nostra Seu.

Les presoneres del campanar
enyoradisses la criden ja.
Captives ploren dalt del castell
a la Regina del blau mantell.

Nostra Madona sap el seu plany,
la volen veure un cop cada any.
Quan la llitera al Pla serà,
la sagristana ho anunciarà.

En ser a la plaça la processó
farà parada i, la Seny Major
dirà amb profunda i sonora veu:
Salve Regina Mare de Déu!.

Bonaventura Pelegrí, Lleida 1937

Lleida aquella antiga i arrelada veneració per la Verge del Llit, tot commemorant l'Assumpció de la Mare de Déu i festejant la seva titular. La tradició serà un cop més renovada en aquesta diada de la Mare de Déu d'agost.

Jordi Curcó

Fotos: Xavier Pomés

**¿QUIERE DESCANSAR
Y LEVANTARSE
COMO NUEVO?**

Llame al

93 757 82 98

**Grandes ofertas
agosto y septiembre:**

No lo dude: aproveche esta oportunidad,
la mejor inversión para su salud:

Colchón Eliocel 40

**DESDE
260 €**

**TENEMOS TODAS
LAS MEDIDAS DE
MATRIMONIO E INDIVIDUALES**

**Y además les ofrecemos
SOMIERES ARTICULADOS
MANUALES Y ELÉCTRICOS**

(precios
excepcionales)

**FINANCIAMOS HASTA 36 MESES
CONCIERTE SU ENTREVISTA SIN COMPROMISO**

CATALUNYA

PAIS DE TROBADA

EXPOSICIÓ: 14 MAIG - 3 OCTUBRE 2004. PALAU MOJA. RAMBLA / PORTAFERRISSA, BARCELONA

Una exposició que vol mostrar la personalitat plural de la societat catalana i incorpora diverses maneres d'entendre-la, d'explicar-la i de viure-la. Catalunya, que ha sabut recollir i sintetitzar influències molt variades, estima la tradició pròpia i el seu important llegat cultural, però, alhora, està molt atenta als corrents universals.

Tortosa

El curset «estrella» va ser l'impartit per Mons. Xavier Salinas, Quim Cervera i Josep Lluís Miró.

A Tortosa, Mons. Salinas va presidir una eucaristia solemne en el marc de l'Escola d'Estiu.

XXIV Escola d'estiu per a catequistes a Tortosa

■ Més d'un centenar de catequistes van participar en la trobada

TORTOSA.— Del 26 al 30 de juliol tingué lloc al Seminari Diocesà de Tortosa la XXIV Escola d'estiu per a catequistes del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC). Amb la participació d'uns 125 catequistes distribuïts en 10 cursets, en el moment d'acabar, era valorat per la secretà-

ria del SIC com un bon èxit. Com sempre, han estat jornades de treball intens, de compartir i celebrar la fe en les diverses eucaristies, pregàries, trobades..., de posar en comú experiències i possibilitats, de conèixer més coses i omplir-se de cultura, de veure la vida amb il·lusió i esperança.

Catequistes dels bisbats de Tortosa —el que ha tingut més representants—, Barcelona, Tarragona, Girona, Urgell, Vic, Solsona, Eivissa, Menorca, Mallorca i Lleida han fet possible que aquesta escola d'estiu del SIC, després de 24 edicions, tornés a formar, educar, animar, engrescar, impulsar...

de Marc tenint en compte el llibre «Posa't en camí»; i el darrer bloc, de formació de responsables, que el constituïa un curs titulat *El catequista davant del món d'avui*.

No tots els cursos van tenir la mateixa durada: uns eren de tota la setmana, d'altres van ser de dilluns a dimecres, i d'altres de dijous i divendres. El curs més seguit, amb més alumnat, va ser el que van dirigir Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president del SIC, Quim Cervera i Josep Lluís Miró: *El catequista davant el món d'avui*.

Tallers i sessions culturals

La primera part de la tarda es dedicava a tallers de tècniques, on es porta-

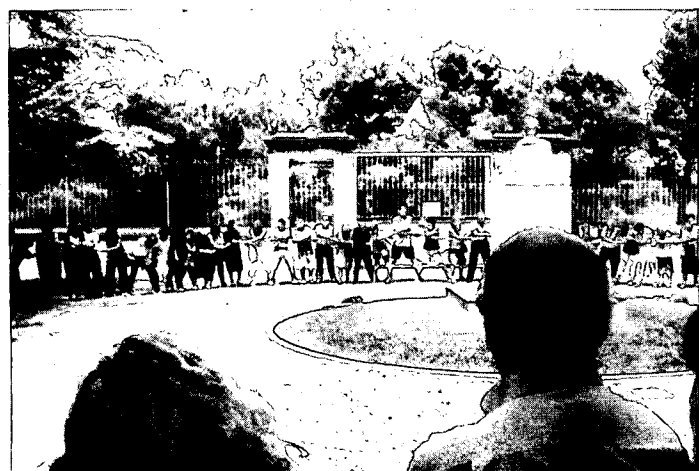
sobre *Infants discapacitats i camí de fe*, que va dur a terme l'equip de catequesi especial del SIC. Dimarts, *Bioètica i catequesi*, per Joan Mir, que amb senzillesa i agilitat va aconseguir presentar, sense entrar en valoracions concretes, què és la bioètica i quins són els seus camps principals avui. Dimecres va tenir lloc una excursió a la ciutat marítima de Peníscola. Allà es va visitar el castell del Papa Luna i els assistents van passejar pel mar amb una barca que recordava la de Pere. També va haver-hi temps per comprar i preparar els regals per als familiars i amics que havien quedat a casa, per acabar amb un bon sopar en un restaurant del passeig marítim de la ciutat nova de Peníscola. Dijous va ser una visita a la ciutat de Tortosa i a la seva catedral, on després es va celebrar la missa presidida pel bisbe Xavier Salinas.

No cal dir que les nits també van estar plenes de vida: xerrades entre amics, converses sobre els cursos i les noves experiències. Entre elles, les sessions de teatre que ens va presentar *Escenes del Delta*, moments de gresca i de festa, etc.

Com cada any al matí sortia publicat *El Tinet*, diari de l'Escola d'Estiu per a catequistes del SIC. S'hi relatava la vida del dia a dia i els avisos per a funcionar bé. El santoral alternatiu i els acudits i frases llampants li donaven, com sempre, la nota de color i de sabor.

L'any vinent tindrà lloc un joí aniversari: l'escola arribarà a la seva vint-i-cinquena edició. Encara no es va anunciar on tindrà lloc, però tothom ja l'espera amb il·lusió.

Víctor-Manuel Cardona

El comiat es va tancar amb el tradicional «L'hora dels adéus».

Els cursos es realitzaven al matí, de 9.30 h a 13.45 h, amb un pausa al mig de 20 minuts. Es dividien en 5 blocs: el primer, de formació inicial, *Iniciar-se a ser catequista, Com parlar als infants sobre Déu*; el segon, de formació bàsica *Introducció al Nou Testament, La vida cristiana, L'home i el seu entorn*; el tercer, de formació específica, *Procés d'infància 2a etapa: l'encontre amb Jesús, Procés d'infància 3a etapa: viure la fe en la comunitat, Catequesi d'adults i catecumenat*; el quart, de formació permanent, *Els infants i les arrels de la fe cristiana, Nous materials de catequesi d'adolescents, Reflexió sobre l'Evangeli*

va a la pràctica alguna tècnica o recurs. Sis van ser els tallers que es van oferir de 16.00 a 17.30 h: *Celebracions pròpies i catecumenat, Contes que ajuden a treballar els llibres del procés catequètic d'infants, Reflexions sobre la Confirmació, Treball del material Veniu amb mi, elaborat pel bisbat de Tortosa, Preparació de celebracions per temes concrets del procés catequètic i celebracions litúrgiques per a la missa dominical, i La missió en el llibre «Sereu els meus testimonis» adreçat a preadolescents de 12 a 14 anys.*

La segona part de la tarda, a partir de les 18.00 h, va ser destinada a sessions culturals. Dilluns va tenir lloc una sessió

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaventura 42, 1r 08003 Barcelona
Telèfon: 932 047 111

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Lleida

Sant Jaume torna a omplir Lleida de fanalets

El bisbe Ciuraneta presideix les festes de Sant Jaume

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir les celebracions religioses que tingueren lloc a Lleida en honor de Sant Jaume, organitzades per l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes. Com és

ja tradició, el 24 de juliol a les 8 del vespre, vigília de la festa de Sant Jaume, es va celebrar a la parròquia de la Mare de Déu del Carme l'anomenada «missa dels Fanalets», prèvia a la Romeria dels Fanalets de Sant Jaume.

Diu la tradició que sant Jaume, en el seu peregrinar apostòlic, arribà a Lleida de nit i es clavà al peu una punxa que no el deixava caminar. Uns àngels del cel van baixar amb fanalets de llum, tot auxiliant l'apòstol perquè pogués continuar el seu camí i proclamar la Bona Nova per les terres lleidatanes.

Aquesta antiga llegenda és rememorada any rere any amb la Romeria dels Fanalets, protagonitzada pels infants lleidatans, en un multitudinària manifestació popular i religiosa que un any més va cloure solemne a la plaça de la Catedral.

Tot seguit, a l'interior del pati gòtic de l'antic Hospital de Santa Maria, el consiliari de l'Agrupació de Pessebristes, Mn. Vicenç Alfonso, féu la tradicional benedicció dels fanalets. Com a cloenda, a l'Aula Magna de l'IEI, tingué lloc l'acte de lliurament dels premis del LXIII Concurs de Fanalets, convocat per la mateixa entitat que té cura de la conservació d'aquesta original tradició religiosa lleidatana.

El diumenge 25 de juliol, diada de Sant Jaume, tot commemorant alhora l'Any Sant Compostel·là, el bisbe Ciuraneta celebrà l'Eucaristia a les 10 del matí a la petita capella del Peu del Romeu, ubicada en ple carrer Major de Lleida. Segons la tradició, és en aquest indret on tingué lloc el miracle dels fanalets.

Mons. Ciuraneta, en la seva homilia, convidà els fidels a ser vertaders testimonis del Crist com ho fou Sant Jaume, sent fidels al missatge de Jesús i fermes en la fe catòlica que l'apòstol, segons la tradició, portà a les nostres terres.

Missa al Peu del Romeu

Es dona la circumstància que per primera vegada el bisbe de Lleida celebra l'Eucaristia al Peu del Romeu, un indret emble-

Milers de lleidatans van participar en la Romeria dels Fanalets.

6.000 tríptics divulgatius

Amb ocasió de la diada de Sant Jaume i del Xacobeu 2004, l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes ha editat 6.000 tríptics divulgatius de la tradició dels Fanalets de Sant Jaume, editats per la Impremta de la Diputació de Lleida i distribuïts profusament durant la Romeria d'enguany i en els actes religiosos celebrats en honor de l'Apòstol. En una acurada edició, el fulletó ofereix una àmplia referència a la tradició i llegenda de sant Jaume i els fanalets, així com referències històriques de la Romeria i de les dues capelles que a Lleida hi ha dedicades a la memòria de l'apòstol: la del Peu del Romeu i la capella de Sant Jaume d'en Serra. L'edició ha estat feta íntegrament en català tot i que es preveu una de nova en llengua castellana. (J.C.)

màtic de la tradició Xacobeu lleidatana. Mons. Ciuraneta va mantenir tot seguit una trobada amb el president, consiliari i junta directiva de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, que té en aquesta capella i dependències annexes la seva seu social. El simbolisme i singularitat del Peu del Romeu fou constatat també amb l'exposició de la primera pedra fundacional

de la capella del Peu del Romeu, que data del 1399, i que va ser traslladada excepcionalment des del fons del Museu Diocesà de Lleida a l'esmentada capella. Nombrosos lleidatans van poder contemplar-la en el seu indret original, on sant Jaume és venerat des de fa més de sis segles.

Jordi Curcó

Trobada de la Unió Apostòlica del Clergat

LLEIDA.— La Casa d'Espiritualitat dels jesuïtes de Raimat, que comparteix instal·lacions amb el col·legi Claver, va acollir la trobada anual de la Unió Apostòlica del Clergat de Catalunya i Balears.

L'encontre, amb nombrosa assistència de sacerdots d'arreu de les nostres diòcesis, tingué lloc del 29 de juny al 2 de juliol amb l'objectiu, en paraules dels organitzadors, «de refermar els llaços d'amistat i fraternitat sacerdotal vers l'apostolat i vida espiritual del clergat».

Diversos preveres participaren en les xerrades i ponències. Així Mn. Antoni Oriol Tàtaret parlà sobre *El misteri de l'Església i El fet nacional i el magisteri social de l'Església*. Mn. Joaquim Mesalles, delegat de música del bisbat de Lleida i mestre de capella de la catedral, abordà el tema *Importància de la música en les nostres celebracions*, mentre Mn. Joan Esquerda Bifet, sacerdot lleidatà resident a Roma, canonge de Santa Maria la Major i prelat d'honor de Sa Santedat, tractà sobre *La santedat cristiana i sacerdotal*. Per la seva banda, Mn. Xavier Batiste va fer una reflexió sobre la nova experiència a la diòcesi lleidatana dels *Agents de Pastoral*.

La trobada anual de la Unió Apostòlica del Clergat va ser clausurada pel vicari general de la diòcesi de Lleida, Mn. Joan R. Ezquerro, que oferí una reflexió sobre el Pla de Pastoral del bisbat.

Les xerrades van ser combinades amb altres activitats com fou una visita guiada a les Caves de Raimat i una altra a la seu de la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida, edifici que es troba en obres de restauració. El director de l'Acadèmia, Mn. Salvador Gené, féu les explicacions oportunes sobre l'esmentada entitat acadèmica i mariana, el seu passat, present i futur, quan una vegada acabades les obres l'Acadèmia aculli la futura Casa de l'Església de Lleida. (J.C.)

Els Tribunals Eclesiàstics de Catalunya s'apleguen a Lleida

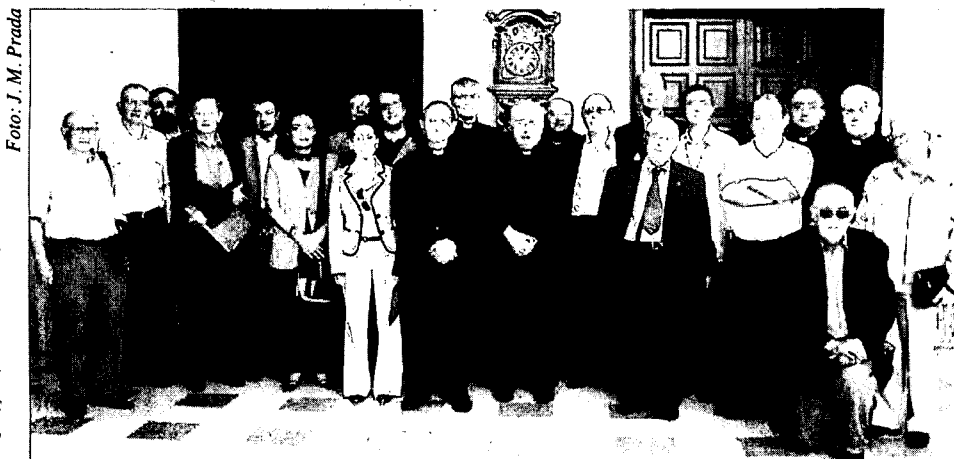

Foto: J. M. Prada

LLEIDA.— El Palau Episcopal de Lleida va acollir el 15 de juliol passat la Trobada dels Tribunals Eclesiàstics de la província eclesiàstica Tarraconense.

Aquest encontre se celebra des de fa vuit anys en el mes de juliol, en un indret diferent de les diòcesis catalanes. La propera trobada tindrà lloc el 14 de juliol del 2005, a la Seu d'Urgell: A la trobada celebrada a Lleida hi van assistir representants dels tribunals eclesiàstics de les diòcesis de Girona, Tortosa, Solsona, la Seu d'Urgell, Vic i Tarragona.

El vicari judicial de la diòcesi de Lleida Mn. Antoni Agelet i la resta de membres

del Tribunal Eclesiàstic lleidatà, com Mn. Josep Lluís Molet i Francesc X. Jauset, van actuar d'amfitrions de la trobada. El bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, va rebre els participants en l'encontre i els animà a seguir servint l'Església i el poble de Déu en aquest singular i delicat servei pastoral dels tribunals.

Durant la trobada el membres dels Tribunals Eclesiàstics de Catalunya van compartir el treball realitzat durant el curs, unificant criteris i accions, alhora que es plantejaren qüestions i suggeriments a fi i efecte de millorar la seva funció. (J.C.)

Barcelona

Mons. Martínez Sistach fa balanç del seu primer mes al capdavant de l'arxidiòcesi

■ L'arquebisbe s'ha reunit ja amb els preveres i diaques de la diòcesi

BARCELONA.— Amb la feineda que li ve a sobre, Mons. Lluís Martínez Sistach, nou arquebisbe metropolità de Barcelona, no ha volgut deixar per al setembre tot el que ja es pugui avançar. Una de les

seves prioritats durant les primeres setmanes al capdavant de la diòcesi ha estat tenir un primer contacte amb els seus nous sacerdots i diaques. En declaracions fetes a l'Agència Efe, Mons. Martínez

Sistach ha confirmat «la bona resposta» del presbiteri diocesà i «el seu desig de participar en una programació pastoral diocesana, avançant cap a una pastoral de conjunt en els arxiprestats i l'arxidiòcesi».

A viat farà un mes que Mons. Lluís Martínez Sistach va prendre possessió de l'arxidiòcesi de Barcelona. Sense temps per fer gaires vacances, el nou arquebisbe metropolità ha posat ja fil a l'agulla començant, abans que res, amb algunes reunions amb els qui han de ser els seus més propers col·laboradors: els preveres i diaques. Ha estat, però, només un primer contacte, que a partir de setembre es farà encara més personal: «Vull mantenir amb cadascun d'ells una conversa per interessar-me per la seva vida i ministeri, i prepararem la constitució del Consell Presbiteral i del Consell Pastoral Diocesà, i també anirem programant la pastoral diocesana», segons ha declarat també a l'Agència Efe.

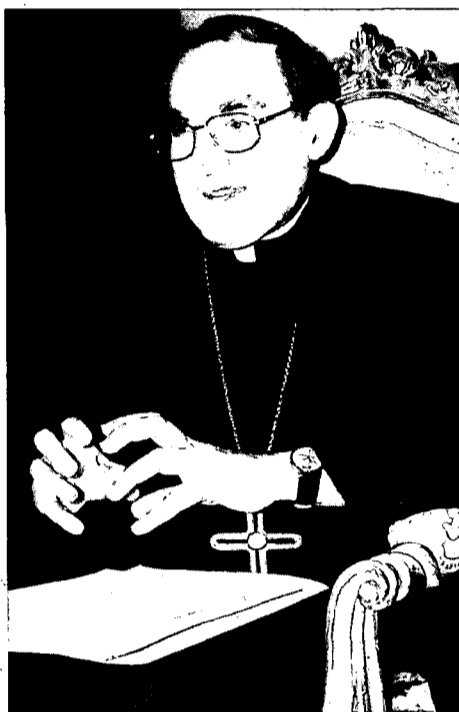
En la seva arribada a Barcelona, el prelat assegura que ha trobat una «molt bona receptivitat» i ho agraeix. «Aquesta recepció és molt positiva per assolir una autèntica comunió eclesial perquè tota realitat d'Església ha de ser casa i escola de comunió», afirma també sense deixar de matisar que «la unitat de l'Església no és uniformitat, sinó integració orgànica de les legítimes diversitats.»

Mons. Martínez Sistach ha visitat també en aquest primer mes de treball intens les principals autoritats del país i de la ciutat de Barcelona. Han estat, com ell

mateix qualifica, unes «visites de cortesia», on ha rebut «una acollida molt cordial». Per al nou arquebisbe de Barcelona, és important que «hi hagi una deguda col·laboració entre la societat civil i l'Església puix totes dues serveixen la vocació personal i social d'unes mateixes persones». Per això, considera fonamental el diàleg amb les autoritats legítimament constituïdes, sense deixar d'anunciar els principis morals que fan referència a la dignitat i activitat humanes. «Donant aquest judici moral —afegeix Martínez Sistach— es pretén oferir a la societat democràtica uns continguts que els cristians consideren que promouen i protegeixen la dignitat, el valor i la realització de la persona. L'Església ho fa com una exigència del seu deure d'evangelitzar i pel seu amor a tots els homes i dones».

Defensa de la vida

Tot i la complexitat de certs temes, el nou arquebisbe de Barcelona ha abordat també en declaracions a Efe qüestions actuals de la realitat social com el casament de parelles homosexuals, l'avortament o l'eutanàsia. Pel que fa als matrimonis homosexuals Mons. Martínez Sistach ha deixat clar que «el matrimoni com a insti-

Mons. Martínez Sistach agraeix la bona acollida de la gent.

tució natural és la unió d'un home i una dona per establir una íntima comunitat de vida i d'amor, oberta a la procreació. Aquest contingut antropològic configura la naturalesa del matrimoni i les seves finalitats».

Partint d'aquets supòsit, el prelat afegeix: «Les persones homosexuals mereixen el respecte propi de la seva dignitat de persones humanes i la societat ha de regular aspectes de la seva vida, sense identificar les parelles de fet amb el matrimoni, ja que això ocasionaria unes conseqüències molt negatives per al bé de la mateixa societat.»

Sobre l'avortament, Sistach ha declarat que «és matar una vida humana i això és gravíssim». Per això, considera molt necessari «crear una cultura de la vida, que valori, estimi, respecti i protegeixi tota vida humana, des del seu inici fins a la seva mort». En aquesta mateixa línia, creu que l'eutanàsia «s'oposa també a la concepció de la vida que ens dóna la revelació cristiana i que l'Església defensa». «L'Església, experta en humanitat —continua dient—, valora i defensa la vida humana, especialment la dels no-nats i dels malalts.»

Malgrat les reunions, l'atenció als mitjans de comunicació i la posada en marxa de tota la maquinària episcopal, Mons. Martínez Sistach encara ha tingut temps fins i tot de peregrinar a Santiago de Compostel·la en el seu primer mes de pontificat. Ho ha fet amb els joves de la seva diòcesi que participen a la ciutat de l'Apòstol en el ja tradicional Pelegrinatge Europeu de Joves. (C.C.)

TERRASSA

Mn. Martí Bonet uneix en un llibre la història de dues diòcesis germanes, Barcelona i Terrassa

L'autor del llibre, dempeus, va presentar el llibre acompanyat de Mn. Pausas, prior del Sant Esperit de Terrassa (a la dreta), i Francesc Astals, president de Caixa de Terrassa.

TERRASSA.— Amb el títol *Barcelona i Ègara-Terrassa: història primerenca fins l'alta edat mitjana de les dues esglésies diocesanes* (Editorial Claret) s'acaba de publicar l'última i esperada obra de Mn. Josep M. Martí Bonet, presentada a la Pia Almoina el 22 de juliol passat. El llibre, de grans dimensions i molt bona qualitat, coin-

cideix de manera providencial amb el desmembrament de la diòcesi barcelonina i la recuperació de l'antic bisbat d'Ègara, ara de Terrassa. És per aquesta raó que tothom ha destacat la seva oportunitat.

L'obra, en la qual ha treballat de valent en els últims anys Mn. Martí Bonet, constitueix una autèntica investigació de les

històries d'aquests dos bisbats germans. Constrastat per un immens pòsit bibliogràfic i documental, desenvolupa pas a pas de manera exhaustiva la creació i història fins a l'alta edat mitjana de les diòcesis de Barcelona i Ègara ja que, segons reconeix el mateix autor, «aquestes van sempre unides i formen un conjunt molt harmònic». Per a l'autor, ha estat una gran satisfacció «comprovar que les arrels de la nostra història són prou boniques i engrescadores».

Una de les grans aportacions del llibre a l'hora de confeccionar les històries d'aquestes dues Eglésies locals, especialment la de Terrassa, de la qual hi ha molta informació, ha estat el cúmul de descobertes arqueològiques portades a terme recentment al conjunt d'esglésies visigòtiques de Sant Pere de Terrassa. L'obra ofereix, a més, un apèndix on aplega una sèrie de fotografies d'aquestes excavacions. Aprofitant la presentació del llibre a la Pia Almoina, el seu autor va impartir als assistents una petita classe magistral sobre l'art egarenc descobert recentment a les esglésies de Sant Pere, excavacions en les quals ell també ha participat.

Mn. Martí Bonet, terrassenc de naixement, va demostrar així que l'actual bisbat de Terrassa és continuació del bisbat primitiu, evolució que es recull sintèticament en el llibre que ha presentat. «La il·l·lusió ara —afegeix en la presentació— és que les esglésies de Sant Pere siguin reconegudes Patrimoni de la Humanitat.»

La presentació de *Barcelona i Ègara-Terrassa: història primerenca fins l'alta edat mitjana de les dues esglésies diocesanes* va comptar també amb la presència de Mn. Josep Pausas, prior de Terrassa, de Francesc Astals, president de Caixa de Terrassa, entitat que ha patrocinat l'edició d'aquest volum, i de Pere Codina, director de l'editorial Claret, que va qualificar el llibre d'«històric». (S.G.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Girona

«Caldria treballar per augmentar la participació de voluntaris joves»

■ Mn. Esteve Sureda és director de Càritas diocesana de Girona

GIRONA.— 22.053 persones ateses per Càritas Girona el 2003; més de mil voluntaris... Encara que a Mn. Esteve Sureda, director de Càritas diocesana Girona, no li agrada parlar de xifres —«parlem i tractem amb persones, i cada cas és únic», afirma—, és necessari destacar la gran tasca que aquesta entitat d'Església, el seu braç caritatiu, exerceix en la societat. I per això les xifres són necessàries.

—Com definiria Càritas?

—Càritas és una realitat de l'Església que treballa en els sectors socials més desfavorits. La seva actuació es desenvolupa en l'entorn de la pobresa i la marginació, buscant generar processos que contribueixin al desenvolupament i a la integració de la persona sense oblidar la promoció de la justícia social.

Càritas diocesana de Girona exerceix una funció de serveis diocesans adreçats a totes les Càritas. Una de les seves tasques és gestionar i administrar les diverses subvencions i ajudes públiques de caràcter supramunicipal, ja sigui comarcal, provincial, autonòmic, estatal o europeu, que serveix per portar a terme els diversos programes del bisbat. Per exemple, el Servei d'Intervenció Educativa es porta a terme a quinze llocs i la font de finançament principal prové del ministeri de Treball i Assumptes Socials. Una altra funció fa referència a la política personal de treballadors contractats per Càritas.

—Com s'organitza Càritas dins del bisbat de Girona?

—Amb l'objectiu de donar resposta de forma més adient a cada situació i realitat, Càritas s'organitza a diversos nivells: parroquial, interparroquial, arxiprestal, de zona i diocesà. Càritas és una confederació d'assemblees autònomes que formen una xarxa solidària de treball vers els més necessitats.

Es divideix en Càritas Girona (Girona-Salt, Sarrià-Els Àngels, Ter-Llímena); Càritas Costa (Maresme i Tordera); Càritas Interior (Alt Fluvià, Banyoles, Ter-Brugent, La Selva, Farners-Montseny); Càritas Empordà (Figueres, Golf de Roses-El Mallol, Montgrí-La Bisbal, Costa Brava Centre i Cap de Creus-La Salut de Terrades).

—Quantes persones han estat ateses

a través dels programes i els serveis que ofereixen?

—Parlar d'estadístiques és inevitable però no podem oblidar que parlem i tractem amb persones, cada cas és únic.

L'àrea d'acollida i assistència ha atès 16.066 persones; l'àrea d'inserció sociolaboral, 3.899 persones ateses; l'àrea de família, suport a l'educació i tercera edat, 894; l'àrea de formació, alfabetització, taller de costura i escola bressol, 1.062. En total podem parlar de 22.053 persones ateses durant l'any 2003.

—Com descriuria els voluntaris de Càritas?

—Els voluntaris i voluntàries són el motor de tota activitat que Càritas porta a terme. Gràcies al seu compromís solidari i gratuït, treballen per un món millor sense exclusió. La seva feina es porta a terme des de les diverses àrees d'atenció.

L'equip humà de Càritas es completa amb una estructura tècnica que dona suport als diversos projectes. Entre tots dos, voluntaris i tècnics, Càritas forma un espai de trobada entre totes les persones que volen lluitar per la pau, la justícia i la solidaritat. Els laics representen un 75% dels voluntaris de Càritas.

Cal saber transmetre a uns altres cristians que Càritas pot esdevenir un espai idoni per exercir el compromís cristià. Cal equilibrar la presència d'homes i dones i augmentar les iniciatives per atreure voluntaris més joves.

—Parlem de xifres una altra vegada. Quants voluntaris té Càritas de Girona?

—Hi ha un total de 1.093 voluntaris (96%) i de 48 tècnics (4%). De l'equip tècnic n'hi ha 33 amb jornada completa i 15 amb jornada parcial.

Els voluntaris treballen sobretot en l'àrea d'acollida, 428; en la de juntes parroquials, 320; en la de família, 296; en la de

formació, 288; en la d'atur, 38; i altres, 49. Per últim cal dir que hi ha voluntaris que col·laboren en més d'un servei.

—D'on s'obtenen els recursos econòmics per portar a terme les diverses activitats?

—Càritas porta a terme la seva activitat gràcies a diverses fonts de finançament que podem agrupar en tres grups: aportacions de particulars i empreses; iniciatives d'economia solidària, i subvencions i aju-

ral; un 12% a suport a l'educació; un 10% a desenvolupament institucional; un 7% a diversos; un 6% a renda mínima d'inserció; un 2% a immigració; un 1% a la tercera edat i un altre a drogodependències, CECAS.

—Quina valoració fa del balanç de les activitats de l'any passat?

—Crec que hem fet molta feina, que el balanç ha estat positiu. Sempre que es treballa en temes socials cal replantejar-se

la forma d'actuar per ser més efectius. Les campanyes de captació econòmica són necessàries però no són prou; la campanya de Corpus té molta importància però contribueix de manera limitada al sosteniment econòmic de Càritas. Constatem una disminució a les campanyes de captació i en canvi un augment en aportacions personals dels fidels. Les dades relatives als ingressos de Càritas parroquials van en aquest camí.

Un altre tema important és el del perfil del voluntari: dona de mitjana edat, la dedicació i l'esforç de la qual és essencial per al funcionament de Càritas. Però també caldria, per tal d'augmentar la participació de voluntaris i voluntàries joves, crear programes atractius amb horaris àgils, que afavoreixin la seva participació. La creació d'un cens de voluntaris pot ser molt útil, oferint una base de dades important que permeti conèixer més bé la nostra realitat social.

La radiografia de l'any 2003 ofereix dades similars a la del 2002. Per tant, podem afirmar que hem aconseguit consolidar-nos i mantenir-nos, encara que una anàlisi particular de les diverses Càritas mostra realitats força diferents, ja sigui en augment o en detriment.

Cal destacar que Càritas ha generat feina per a 125 persones a través de l'Ecosol. L'àmbit de la tercera edat és una realitat que cal conèixer per poder definir la nostra actuació.

—Per acabar, què afegiria?

—Voldria donar les gràcies a totes les persones i entitats que treballen i confien en Càritas per fer un món més just. I voldria animar les Càritas parroquials en les seves tasques perquè l'esforç de tots és necessari per aconseguir una societat més justa i solidària.

Merche Ginés

Mn. Esteve Sureda.

des públiques. Es destina més del 60% dels recursos a programes de promoció personal que lluiten per eradicar les situacions d'injustícia i de manca d'amor que ens envolta.

—Quants ingressos hi ha hagut durant l'any 2003?

—Un total de 2.046.408,76 euros. Les aportacions de particulars i empreses són un 52%; la iniciativa d'economia solidària, un 16%, i les subvencions i ajudes públiques, un 32%.

—Com s'han aplicat aquests recursos?

—L'aplicació de recursos per a programes de l'any 2003 ha estat 1.975.057,72 euros. De més gran a més petit podríem dir que s'ha destinat un 24% a economia solidària, Ecosol; un 21% a acolliment i assistència; un 16% a orientació i inserció labo-

«Voldria donar gràcies a totes les persones i entitats que treballen i confien en Càritas per fer un món més just»

«Estimats fills! Us convido una altra vegada: estigueu oberts als meus missatges. Fills, vull apropar-vos a tots vosaltres al meu Fill Jesús. Per això, pregueu i dejuneu. Us convido especialment a pregar per les meves intencions, per poder presentar-vos el meu Fill Jesús, i que Ell transformi i obri els vostres cors a l'amor. Quan tingueu amor al cor, regnarà la pau en vosaltres. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juliol del 2004

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Girona

El trànsit, una forma d'educar en valors

GIRONA.— Santiago Torregrosa va defensar recentment la seva tesina de llicenciatura en Ciències Religioses. L'acte va tenir lloc a l'Institut de Ciències Religioses de Girona. Sota el títol *El trànsit, un rept per a educar en valors*, l'autor fa vint anys que és al cos de la Guàrdia Civil, dotze dels quals en la secció de Trànsit.

La seva feina és una reflexió sobre la importància que té educar en valors per evitar els accidents de trànsit, en el sentit que no només cal conèixer les normes, sinó que cal entendre-les en profunditat i esbrinar el seu origen perquè d'aquesta manera puguem adonar-nos que són normes ètiques.

Al Magisteri pontifici, al Concili Vaticà II, a documents episcopals es parla de la necessitat de complir les normes de trànsit, sobretot en accidents produïts per estat d'embriaguesa, consum de drogues, excés de velocitat o manca de son.

La teva seguretat i la dels altres està en joc. D'aquí les campanyes de prevenció de la Prefectura de Trànsit, que s'intensifiquen en períodes de vacances. Cal recordar per últim que l'any 2003 s'han produït més d'un milió de morts arreu del món per accidents de trànsit. Educar

Foto: «El Senyal» / Bisbat de Girona

Santiago Torregrosa.

en valors des de petits és sens dubte una opció que cal tenir en compte i posar en marxa.

El treball *El trànsit, un rept per a educar en valors* ha estat dirigit per Mn. Pere Bellvert.

Merche Ginés

Foto: «El Senyal» / Bisbat de Girona

Trobada ecumènica a Arbúcies

ARBÚCIES.— La parròquia d'Arbúcies va convocar el 12 de juny passat una trobada ecumènica entre la comunitat musulmana i la cristiana. Entorn de 50 persones es van aplegar als locals de la Llar del Jubilat per pregar. S'hi van llegir textos de l'Alcorà i de la

Bíblia. La recitació de pregàries comunes i cants va fer de la reunió una manifestació en favor de la pau i de la no-violència. Aquesta iniciativa és el segon any que es fa, i en acabar els seus participants van manifestar el desig de donar-hi continuïtat. (M.G.)

Conferència del bisbe Joan Carrera

GIRONA.— Està previst que el 21 de setembre, al Seminari diocesà de Girona, Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona i president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, pronuncii la conferència *L'Església i els mitjans de comunicació social*, avui. El motiu és la celebració dels 50 primers números de la revista *El Senyal* de la diòcesi de Girona. (M.G.)

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

ràdio principat
FM 105.0

91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

★ ràdio estel

www.radioestel.com

FANOC: la família com la inversió més rendible

■ L'associació treballa per facilitar la vida d'aquells que desitgen tenir tres o més fills

El 1990, un grup de famílies nombroses que solien freqüentar els mateixos llocs — parcs infantils, jardins, escoles, etc.—, farts de desfogar-se mútuament posant en comú el tracte deficient rebut per l'Estat, van decidir passar a l'acció i es

van constituir en associació. Així va sorgir l'Associació de Famílies Nombroses de Catalunya (FANOC) amb el propòsit ferm d'aconseguir millores en la seva situació intentant influir en les lleis i en l'opinió pública del país.

Avi són molt poques les parelles que es plantegen tenir tres o més fills, tot i que així ho voldrien. Les dificultats econòmiques són les causes principals que empenyen a prendre aquesta decisió, fins al punt que els fills es passen a considerar

20 a 30 anys. «Nacions Unides ja ha anunciat que serem el país més envellit del món», adverteix el director de FANOC. A més de denunciar aquest fet, l'associació exerceix de grup de pressió i té com a objectiu fer conscients els grups polítics i

el rebut de l'aigua, entre altres coses.

Cobrir la manca d'informació

El fins ara exposat serien alguns dels fruits obtinguts per la seva tasca com a

en termes de càrrega, enlloc de veure'ls com «la inversió més rendible», tal com els valoren a FANOC. Segons reconeix el seu director executiu, Raúl Sánchez, «igual que no es pensa en termes de despesa quan s'inverteix en carreteres perquè se sap que per on passen crearan riquesa, la família s'ha de veure com una inversió perquè crearà riquesa per al país».

Espanya és el país amb les taxes de fecunditat més baixes de tota Europa des de fa 20 anys. La manca de relleu generacional té unes causes molt concretes per a Raúl Sánchez: «Espanya ha patit unes transformacions molt fortes que tenen molt a veure amb la incorporació de la dona al mercat de treball, i això ha provocat que les famílies funcionin d'una altra manera, però les polítiques públiques no s'han adaptat a aquestes noves circumstàncies de les famílies.» FANOC intenta des de la seva creació canviar aquestes polítiques públiques, de manera que no sigui incompatible assolir unes determinades aspiracions a la vida amb el fet de tenir fills.

La primera fita per a l'associació ha estat col·locar el debat sobre la família en l'opinió pública. «Hi ha un problema gravíssim que afecta el futur del país: la manca de relleu generacional. Tot el manteniment del sistema de benestar està basat en aquest relleu generacional. D'aquí a

l'opinió pública en general dels problemes que tenen les famílies nombroses en la seva vida quotidiana. A aquest nivell han aconseguit, conjuntament amb altres associacions de famílies nombroses de l'Estat espanyol sorgides després de FANOC, que a Espanya s'hagi fet una llei de famílies nombroses, que es bonifiqui l'impost de matriculació a l'hora de comprar un cotxe i que es donin ajudes per a l'habitatge.

A Catalunya FANOC ha lluitat amb èxit per una prestació universal per cada fill de família nombrosa de 0 a 6 anys. Són 625 euros l'any, que segons confessa Raúl Sánchez, «està molt lluny de les xifres d'Europa, però és alguna cosa». També, a base d'interposar demandes judicials, han aconseguit, per exemple, bonificacions en

grup de pressió, però l'altra vessant fonamental de FANOC és la del servei a les famílies associades. «Cobrir els serveis que des de l'Administració Pública no es compleixen», explica el director de l'associació. Cada dia reben trucades de pares que acaben de tenir el tercer fill i no saben a qui acudir per informar-se de les possibles ajudes públiques existents. «Les poques prestacions que hi ha estan repartides a nivell estatal, autonòmic i municipal, i dintre d'aquests, en diferents departaments. Els pares no poden posar-se a cercar lloc per lloc. Hi manca una informació integral. Nosaltres procurem fer de punt d'informació per a les famílies, els facilitem els impresos i els ajudem en la tramitació», detalla Sánchez.

Atenen les demandes informatives no només a través del telèfon, sinó també a través de la seva pàgina web i de la revista *Tr3s ó m+s* que distribueixen trimestralment entre els socis.

A banda d'aquest servei, un altre dels més agraiats són els grups d'ajuda mútua. Sorgeixen dels dubtes, angoixes o temors que presenten algunes famílies davant de les situacions relacionades amb els fills; sobretot, quan es tracta de parts múltiples o parts successius. A FANOC posen en contacte unes famílies amb les altres de manera que puguin transmetre les seves experiències i ajudar a pal·liar els senti-

ments d'incertesa.

Però no només posen les famílies en contacte a nivell d'intercanvi d'experiències, sinó també a nivell material: molts cops, quan els nens creixen, els bressols, els cotxets, les trones, etc., deixen de fer servei, per la qual cosa FANOC recopila tot aquest material per poder-lo oferir posteriorment a altres famílies que per la seva situació personal no poden accedir-hi. «És un estalvi de diners força important i és una iniciativa molt bonica perquè potenciés la solidaritat entre les famílies.»

Poder gaudir en família

Aquesta associació al servei de les famílies nombroses no només mira d'obtenir les prestacions més bones del sector públic sinó també del sector privat. «Hem fet acords socials amb empreses del sector financer, de l'automòbil, de l'energia, de telefonia però sens dubte els preus especials que agraeixen les famílies són en el sector del lleure», explica el director de FANOC. I és que gaudir, per exemple, d'un parc temàtic o d'un museu cinc o sis persones amb diners procedents de la mateixa butxaca suposen una despesa elevada. De fet, des de FANOC s'ha procedit a l'elaboració d'una enquesta i «és molt poc el que pot sortir una família nombrosa junta», afirma Raúl Sánchez, segons els resultats obtinguts. En conseqüència, des de l'associació, es treballa per poder obtenir descomptes en cinemes, parcs d'atraccions, museus... arribant a aconseguir que cada cap de setmana de l'any una família nombrosa pugui anar de franc a un d'aquests llocs i la resta de l'any a preus especials.

Per últim, cal destacar la iniciativa que des de fa tres anys duen a terme en aquesta organització: *Famílies solidàries*. Consisteix a portar a Catalunya nens de famílies nombroses ucraïneses molt desfavorides per passar un mes de vacances amb les famílies nombroses catalanes. Alhora es fan dos enviaments humanitaris l'any, per repartir entre aquestes famílies.

Consuelo Chaves Mejuto

FANOC
(ASSOCIACIÓ DE FAMÍLIES
NOMBROSES DE CATALUNYA)
C/PRATS DE MOLLÓ 6, BAIXOS
08021 BARCELONA
TEL. 933 511 000
www.fanoc.org

FANOC està al servei de les famílies nombroses.

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

L'esperança omple el Multifestival David

■ Més de 2.000 persones participen en la 19a edició

LOS CABOS.— Celebrat per primera vegada a Astúries, al Centre d'Art de Los Cabos, la 19a edició del Multifestival David va reunir del 8 a l'11 de juliol més de 2.000 persones, la majoria joves,

que van vibrar al so de la música i de l'art viscuts com a lloança de Déu. Procedents de tots els racons d'Espanya, d'Europa, de Llatinoamèrica i dels Estats Units, els participants d'enguany, sota el

lema «Generació esperança», van proclamar sobretot la necessitat de viure a fons i amb alegria el missatge de Jesús en una societat que sovint proposa i s'aferra a valors contraris.

La comunitat de Los Cabos, encapçalada per Luis Alfredo Díaz, ha tingut cura de fins a l'últim detall de la celebració d'enguany del Multifestival David. Se celebrava per primera vegada a Astúries, en un antic convent del segle XVII, on els organitzadors del Multifestival han establert des de fa uns quants mesos el seu «quàter general». Amb l'esperit de generositat i acollida que els caracteritza, Luis Alfredo i els seus han obert aquest any les portes de casa seva per celebrar un altre any, i van 19, la trobada de música i art cristià més important del nostre país.

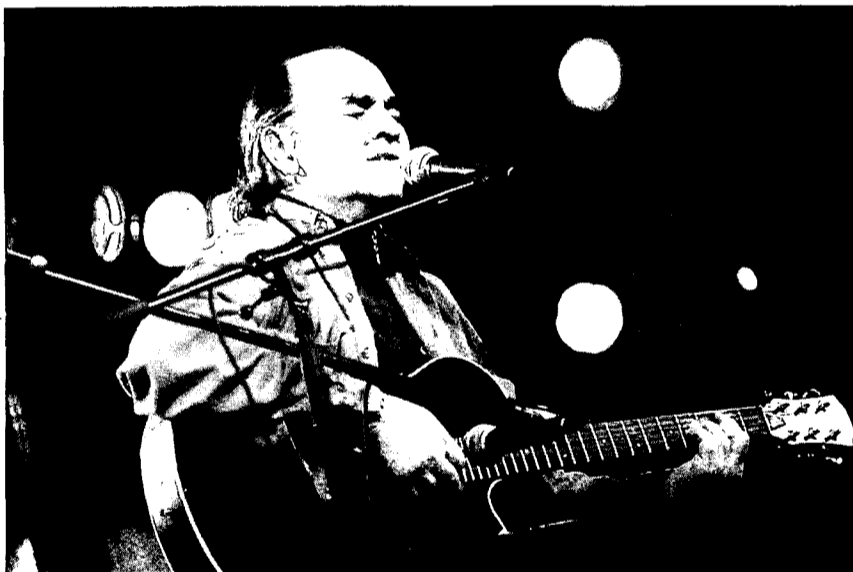
Com cada any, el bo i millor de la música cristiana d'arreu del món s'ha trobat al Multifestival David. A artistes consagrats com la Germana Glenda, Frai Richard, don José, Frai Nacho o el mateix Luis Alfredo... s'han unit noves promeses vinculades a moviments o grups parroquials, que encara que no són tan coneguts, han ofert una gran qualitat i ganes de contagiar la Bona Nova de Jesús.

Fins a 43 grups procedents de 18 països han participat enguany en la trobada. «Cap esdeveniment en tot el món reuneix una oferta així», asseguren satisfets els organitzadors del David, conscients, però, que un èxit com aquest només és possible si comptem amb el de dalt. «El Multifestival —afegeix Antonio Estevan, responsable de comunicació— ha aconseguit un prestigi arreu del món, i això fa que molts cantants i artistes d'altres disciplines no es vulguin perdre aquesta trobada.»

Entre aquestes «altres disciplines» ha destacat enguany la presència de les arts plàstiques. S'ha comptat amb la participació de pintors, escultors, fotògrafs... entre els quals sobresortia la mestria del pintor cubà Heriberto Mora o la de la jove promesa mexicana David Elias.

Els concerts de música cristiana han tomat a ser l'essència del David.

El cantautor Luis Alfredo Díaz és l'ànima màter de la trobada.

festiu, ple d'una alegria encomanadissa. Els més de 2.000 participants van fer viu el lema de la 19a edició i van inundar d'esperança durant quatre dies el Centre d'Art de Los Cabos. Segons explica Antonio Estevan, «moltes persones ens han manifestat que venir al Multifestival és per a ells com un baló d'oxigen, per continuar després amb més entusiasme i radicalitat la seva feina, la seva vida,

I Premis David de Música Religiosa Contemporània

- ✓Alejandro Mayol, d'Argentina
- ✓Don Giosy Cento, d'Itàlia
- ✓John Michel Talbot, dels Estats Units
- ✓Cesáreo Gabain, d'Espanya
- ✓Carmelo Erdozaín, d'Espanya
- ✓Vicente Morales, d'Espanya
- ✓Daniel Facerias, de França
- ✓Leen La Riviere, d'Holanda
- ✓Padre Zehino, del Brasil
- ✓Eraldo Mattos, del Brasil
- ✓Pare Jonas Abib, del Brasil

el seu compromís a les parròquies, col·legis i ciutats.»

La celebració del David enguany a Astúries, a la diòcesi d'Oviedo, ha estat acollida també amb gran entusiasme per part del seu bisbe, Mons. Carlos Osoro. «Poetes, pintors, escultors, cineastes, músics, escriptors, periodistes continuen expressant avui tot el que viuen i experimenten des de la fe i comunió viva amb Jesucrist i la seva Església», afirmava en l'eucaristia de clausura que va tenir lloc el diumenge 11 de juliol a la catedral d'Oviedo. I va afegir: «El Multifestival David és un manual teologicopastoral i cultural a disposició dels que van a peu i dels que estan al món de la cultura en qualsevol de les seves facetes i expressions.»

Homenatge als pioners

Hores més tard, a l'auditori Príncipe Felipe de la capital asturiana va tenir lloc el mateix 11 de juliol una altra de les novetats del David d'enguany: el lliurament dels primers premis David de Música Religiosa contemporània. Emmarcat en la gala de cloenda de la trobada, es va convertir en un acte emotiu i entranyable, que va omplir l'auditori de gom a gom, i on van ser premiats artistes com Cesáreo Gabain, Carmelo Erdozaín o Vicente Morales. Els seus noms no són potser avui gaire coneguts, sobretot entre la joventut, però ells són precisament els artistes que després de més de 30 anys treballant han fet possible el panorama actual de la música religiosa.

Després d'un marge de temps per digerir la celebració de la 19a edició del Multifestival David, els organitzadors de la trobada aviat es posaran a treballar en la vintena edició, una xifra màgica, impensable fa anys, que els omple d'il·lusió i ganes de continuar evangelitzant a través de l'art. La previsió és que l'any vinent la trobada es torni a celebrar a Los Cabos (Astúries), tot i que la vocació itinerant del David continua viva i és probable que en edicions properes continuï recorrent la geografia espanyola a la recerca de llocs en els quals fer ressonar la Paraula de Déu en el llenguatge de l'art.

Tot sobre el Multifestival a:
www.multifestivaldavid.com

També s'ha obert, com a novetat aquest any, un espai a la poesia, a través d'un recital poètic a càrrec de Florentino Ulibarri i José Manuel Montesinos.

Evangelització a través de l'art

Concerts, tallers, recitals poètics, pregàries, eucaristies... al Multifestival David tot hi té cabuda. És l'art, des de qualsevol de les seves manifestacions, al servei de l'evangelització. «I és que és urgent avui —afirma convençut Estevan— emprendre la nova evangelització a través de l'art, de la música, dels mitjans de comunicació... Són instruments poderosos que no podem deixar d'utilitzar. Des del David ens hi hem compromès.»

Tampoc no va faltar en aquesta edició un seminari permanent que va versar sobre la «generació esperança», ni els espais dedicats als adolescents —el David Júnior—, i als més petits —el Mini-David. Es va respirar en tots els actes, com ja és habitual, un gran ambient

Més de 2.000 persones s'han trobat a Los Cabos.

Samuel Gutiérrez

cultura

Genis de la pintura a la Pia Almoïna

■ El Museu Diocesà de Barcelona acull fins al 10 d'octubre la mostra «De París al Mediterrani. El triomf del color»

BARCELONA.— «Aquesta magna exposició és una abraçada entre Barcelona i la Provença a través de l'art.» Són paraules de Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, durant la presentació de la mostra *De París al Mediterrani. El triomf del color*, que presenta un conjunt de 85 obres de més de setanta artistes. L'exposició es pot visitar a l'edifici de la Pia Almoïna, seu del Museu Diocesà de Barcelona, fins al proper 10 d'octubre.

A l'exposició es poden contemplar un conjunt de 85 obres de 73 artistes. Grans genis de la pintura universal, des de la segona meitat del segle XIX fins als anys quaranta del XX, com ara Manet, Renoir, Van Gogh, Pissarro, Cézanne, Modigliani, Picasso, Corot, Signac, Daumier, Bonnard, Picabia, Vlaminck, Dufy, Vuillard, Lhote, Kisling o Utrillo. La mostra també inclou quadres de diversos pintors provençals poc coneguts a casa nostra però força interessants com Monticelli, Ponsou, Olive, Dufeu, Dellepiane, Seyssaud, Ambrogiani o Audibert.

«A la Pia Almoïna hem organitzat més de cent exposicions. *De París al Mediterrani. El triomf del color* n'és una de les més rellevants. Els quadres exposats són autèntiques obres mestres», va explicar Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona i delegat episcopal del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona. Mn. Martí Bonet no podia amagar la seva «gran satisfacció i alegria» de presentar aquest esdeveniment cultural.

En el catàleg, Mn. Josep M. Martí Bonet afirma que «és un art que ens atrevirem a qualificar d'itinerant, atès que els seus autors primer peregrinen a París per

establir-se després a la ribera mediterrània. Marsella i els petits ports de la Costa Blava, tots ells dins de la Provença: la zona privilegiada per l'explosió dels colors, de la llum sempre inquieta, dels paisatges paradisiacs. Aquí, a la Provença, és molt fàcil ésser creador del bon art... Tot ho facilitava». El director del Museu

«Dona al jardí» (1882), d'Edouard Manet.

«Saint-Tropez» (1905), de Picabia.

Diocesà de Barcelona també va palesar els estrets lligams entre Catalunya i la Provença: «Els colors són idèntics, els sentiments són molt semblants i la llengua occitana és similar a la catalana.»

La llum i el color de la Provença

Giancarlo d'Onofrio, president de l'agència de serveis per a la cultura i l'art D'Onofrio&Sanjuán, va comentar que davant de la gran afluència de visitants a la mostra *Modigliani al cor de París. Itinerari d'artistes*, que la Pia Almoïna va acollir fa uns mesos, s'ha volgut «ampliar aquell període de la història de l'art amb l'actual exposició, tot mostrant com artistes de procedències ben diverses van arribar a la costa mediterrània després de passar per París». Va agrair als col·leccionistes privats que hagin permès que obres de la seva propietat puguin ser exhi-

bides per tal de «difondre la cultura i l'art a tothom».

Per la seva banda, Charo Sanjuán, col·laboradora en el comissariat de l'exposició i directora del catàleg, va definir l'exposició com «un viatge cap a la llum i cap al color». També va dir que la mostra, que es presenta com un acte associat al Fòrum de les Cultures 2004, està organitzada pel Museu Diocesà de Barcelona i per l'entitat D'Onofrio&Sanjuán, amb la col·laboració del Museu de Montparnasse (París) i la Fondation Regards de Provence (Marsella).

De París al Mediterrani. El triomf del color s'havia pogut veure abans a Sevilla i a Còrdova. Després de la seva estada a la Ciutat Comtal viatjarà cap a Montecarlo, on es podrà visitar a la Fundació Grimaldi.

Miquel Àngel Codina

Restauració de la imatge gòtica de sant Andreu apòstol

LA SELVA DEL CAMP.— Després de més de dos anys de treball intens i coincidint amb la festa del vot de Sant Andreu, la parròquia i el poble de la Selva del Camp rebia la imatge de pedra del seu sant patró completament restaurada. La figura va ser obrada per l'escultor montblanquí Guillem Timor l'any 1341 i és, per tant, anterior a la construcció de l'actual temple renaixentista. Tot i les mutilacions del cap i dels braços realitzades durant la guerra civil, la peça conservava encara la seva policromia original, que ara es pot contemplar en tota la seva extensió i qualitat artística.

El 27 de febrer del 2002 la talla es va traslladar a l'Escola de Restauració i Conservació de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, a Barcelona. Durant aquest temps un equip de tèc-

nic, dirigit per la professora Montserrat Artigau, ha procedit a la seva neteja. Primer el procediment ha estat mecànic, amb pinzells i aspirador, després amb bisturí, per acabar amb la neteja química. S'han aplicat tècniques de dessalatge, si bé l'afectació era superficial, i, finalment, de consolidació, tant del daurat com dels elements decoratius fets al temple i a l'oli. Això ha permès eliminar les restes de pols, fum, cera i fins i tot de pintura plàstica que ennegrien la imatge.

Paral·lelament, s'ha confeccionat un acurat reportatge fotogràfic, una detallada cartografia (dibuixos) i una memòria exhaustiva amb un glossari dels mots específics i una àmplia bibliografia, que en total ocupen més de setanta pàgines. La memòria es pot

consultar a l'abadia de la Selva.

El material és pedra dolomita. Sembla que va ser extreta de la zona de Montblanc, lloc d'origen de l'escultor. Com hem comentat, la salvaguarda de la policromia original al temple és excepcional. Els restauradors han constatat que en el segle XVII, segurament coincidint amb la votació del segon patronatge motivat per la pesta, la imatge es va restaurar amb la tècnica vigent d'aleshores (pintura a l'oli).

Celebrem la recuperació de la imatge per al patrimoni local i per a la devoció dels selvatans, i esperem que en un futur se segueixi aquesta línia de restauració de peces antigues, siguin retaules, pintures o orfèbreria.

Josep M. T. Grau i Pujol

ACA convoca els XXVII Jocs Florals de la Tardor

BARCELONA.— Organitzats per l'Associació Coordinadora per a l'Ancianitat (ACA), el Consistori dels XXVII Jocs Florals de Tardor convoca tots els escriptors de més de 65 anys a concórrer al certamen del 2004, que se celebrarà al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona el diumenge 14 de novembre. Tots els treballs han de ser originals, inèdits i escrits en català.

Els premis seran els següents: Flor Natural, al millor poema que canti l'amor; Englantina, al millor poema enaltidor de la pàtria, els seus usatges, costums o història; Viola, al millor poema de tema religiós o que enalteixi els valors espirituals i humans; Premi AUGG, al millor poema de tema lliure, i Premi Banc de Sabadell de Poesia Breu, al millor poema breu de tema lliure. Cadascun dels guardons està dotat amb 300 euros i un trofeu. El termini per lliurar les obres acaba el proper 11 d'octubre. Per a més informació: Associació Coordinadora per a l'Ancianitat, Gran Via de les Corts Catalanes, 631, 2n 1a - 08010 Barcelona, tel. 933 186 595. (C.C.)

Publicat un llibre amb les ponències de la trobada europea de Graz

ROMA.—El professor Gaspare Mura, catedràtic de Filosofia a la Universitat Pontifícia Urbaniana, ha recollit en un volum totes les ponències de la trobada europea de Graz (Àustria), impulsada pel Consell Pontifici per a la Cultura per tal de debatre sobre fe i increença. L'encontre, que va tenir lloc al mes de maig passat, va aplegar experts de tot el continent.

El llibre es titula *Fede, cultura e non credenza. Integrazione europea e nuove*

sfide per la Chiesa («Fe, cultura i increença. Integració europea i nous reptes per a l'Església»), editat per la Urbaniana University Press. Gaspare Mura és consultor del Consell Pontifici per a la Cultura. El resultat de la trobada va ser proposar «noves formes de diàleg entre fe i cultura» per aconseguir que la identitat cultural europea es renovi amb l'aportació vital de l'Evangelí.

El volum està dedicat «als qui estan

compromesos en la difícil tasca de la nova evangelització» a Europa i també a les persones que estan preocupades per transmetre la fe en el món contemporani. Bernardo Ardura, secretari del Consell Pontifici per a la Cultura, afirma al pròleg que «el diàleg entre fe i cultura és al cor mateix d'Europa» i que «l'art a Europa és un testimoni de la inculturació de la fe cristiana». En l'àmbit artístic, Ardura insisteix en quatre conviccions: cal ocupar-se dels artistes des del punt de vista sacerdotal, s'ha de ser conscient que l'art pot tendir vers l'espiritualitat, no tot l'art pot ser considerat art litúrgic i, finalment, cal distingir entre «galeria» i «santuari».

El cardenal Paul Poupard, president del Consell Pontifici per a la Cultura, expressa com «la inculturació és descobrir el llenguatge que parlen els homes i les dones del nostre temps». El jesuïta i artista Marko E. Rupnik, director del Centre Aletti de Roma, explica que «l'art autèntic no és simplement mostrar les ferides de la humanitat, sinó comunicar la participació a la humanitat de Jesucrist». Per la seva banda, el teòleg i ara arquebisbe Bruno Forte va parlar dels fonaments teològics del diàleg en relació a la cultura i a la indiferència religiosa. En la seva ponència va afirmar que, en la relació fe i no creen-

Gaspare Mura, artífex del llibre.

ça, cal tenir en compte que el cristianisme no es pot reduir a una «ideologia» i que s'ha de tenir una «atenció sincera vers l'altre en tota la seva dignitat».

El llibre es clou amb una reflexió de Gergely Kóvacs, oficial del Consell Pontifici per a la Cultura. Kóvacs insisteix en la importància del món de la universitat i de la pastoral universitària com a «sectors privilegiats de la pastoral de la cultura». Ell espera que totes les universitats del món siguin una *universitas studiorum*, és a dir, que «realitzin una convergència entre diferents perspectives del saber en una síntesi que doni sentit a l'home i al seu destí».

Miriam Díez Bosch

Celebració de noces d'argent i d'or al santuari de Meritxell

La jornada va ser alhora emocionant i simbòlica.

ANDORRA LA VELLA.—41 matrimonis han celebrat l'aniversari de les seves noces al santuari de la Mare de Déu de Meritxell, en un acte convocat per l'arxiprestat de les Valls i presidit per Mn. Ramon Sàries que va estar ple de moments emocionants i simbòlics per a les parelles. L'acte es va dur a terme la primera setmana de juliol. Entre les parelles n'hi havia 28 que complien 25 anys de casats i celebraven les noces d'argent, i 13 altres que celebraven els 50 anys, les

noces d'or. La missa solemne es va fer a la tarda. Les parelles, acompanyades dels seus familiars i amics, van omplir el temple. Mn. Sàries, acompanyat pels rectors de les Valls i pel rector custodi, a més de Mn. Josep M. Solé, l'organitzador, va posar en relleu en la seva homília que l'amor no es dona fet i que l'experiència d'aquests matrimonis ens ha d'ensenyar que l'estimació es fa amb el dia a dia. A la sortida es va fer un berenar per a tots els presents. (M. C. Orduña)

La bona notícia...

Càtedra de pensament cristià al bisbat d'Urgell

Tot i que els mitjans informatius se n'han fet poc ressò, la creació al bisbat d'Urgell d'una Càtedra de pensament cristià ha estat una bona notícia. El primer seminari es va fer l'1 de juliol a Sant Julià de Lòria (Andorra) sobre el tema «Repensar la dignitat humana».

Aquest seminari, de caire internacional i obert al públic en general, va ser presidit pel bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives. Tres eren els ponents: el Dr. Francesc Torralba, conegut filòsof, teòleg i escriptor, que va dissertar sobre *Una exploració filosòfica del concepte de dignitat*; el Dr. Julio Martínez, professor de la Universitat de Comillas, que va parlar sobre *La dignitat humana segons la doctrina social de l'Església* i la Dra. Catherine Perrotin, de la Universitat Catòlica de Lió, que va tractar de *L'amenaça que suposa el desenvolupament de les biotecnologies per a la dignitat humana*.

El seminari es va organitzar a Andorra perquè aquest petit estat inclou en la seva Constitució la necessitat de preservar «la dignitat» humana. Tot i que aquesta paraula ocupa sovint un lloc en les grans declaracions dels estats i en llurs constitucions democràtiques, continua la seva tràgica vulneració en molts països del món. La Càtedra de pensament cristià al bisbat d'Urgell tindrà un doble objectiu: fer aportacions a la societat sobre els nous problemes i qüestions que sorgeixen des de la perspectiva del pensament i els valors cristians, i iniciar un treball de formació permanent en la diòcesi, amb atenció especial als ciutadans d'Andorra.

Francesc Gamissans

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Les fruites i les verdures d'abans

Quan jo era petit, recordo que el meu avi Francesc de Vilaseca de Torelló conreava al seu gran hort, en plena natura, unes escaroles precioses i uns tomàquets ben formosos. Jo sempre l'ajudava en la recol·lecció i gaudia quan ell em caçava grills que jo posava en caixes de sabates foradades amb una base d'enciam. Aquells grills també menjaven millor que els d'ara. Segur! Mare meva, com canvien els temps!

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

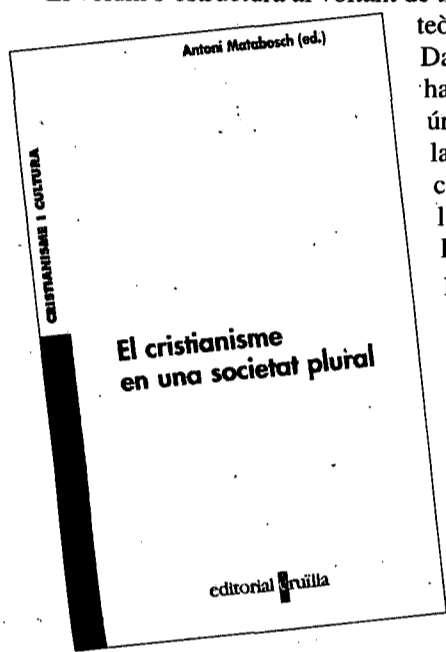
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES

Cristianisme i pluralitat

Durant el segle xx la societat occidental ha viscut canvis radicals en les seves senyes d'identitat; concretament, ha passat d'estar articulada a partir d'una referència homogènia en els seus fonaments a ser una societat plural. I l'individu, tant el creient com el no creient, ha hagut de formar la seva identitat, personal i col·lectiva, en aquesta nova situació. Amb l'objectiu de reflexionar sobre aquesta societat, la Fundació Joan Maragall va organitzar els dies 29 i 30 de novembre del 2002 un simposi internacional que, sota el títol «El cristianisme en una societat plural», va reflexionar sobre aquest fet i el lloc que hi té el cristianisme. Aquest llibre recull les conferències que els autors van llegir en aquest simposi.

El volum s'estructura al voltant de tres eixos complementaris. D'una banda, el teòleg Jose Maria Mardones i la sociòloga Danièle Hervieu-Léger mostren el canvi que ha viscut la nostra època d'una societat d'un únic referent religiós a una societat plural. Per la seva part, la filòsofa Adela Cortina i el capellà Gabriel Amengual reflexionen sobre l'articulació entre la identitat i la pluralitat. Finalment, el cardenal Paul Poupard i el polític Joan Rigol escriuen sobre l'arrelament del cristianisme en una societat pluricultural. «El pluralisme religiós és una part important del pluralisme general», afirma Mn. Antoni Matabosch, president de la Fundació Joan Maragall, al pròleg. (C.C.)

AA.DD., *El cristianisme en una societat plural*. Editorial Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Col·lecció *Cristianisme i Cultura*, Barcelona 2003, 159 pàg.

El llegat d'Escrivà de Balaguer

Es publiquen en aquest llibre les actes de la Jornada Sacerdotal celebrada al Seminari Conciliar de Madrid, que va tenir lloc el 20 de juny de l'any 2002, amb motiu del centenari del naixement de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei. Hi van participar intensament diversos centenars de capellans. Després de les paraules inaugurals de Mons. César Franco, bisbe auxiliar de Madrid, van intervenir el vicari regional de

l'Opus Dei a Espanya, Mons. Tomás Gutiérrez Calzada, que va presentar l'acte ressaltant els anys en què sant Josepmaria va exercir el seu ministeri sacerdotal a Madrid. Posteriorment van parlar el cardenal prefecte de la Congregació per al Clergat, Darío Castrillón Hoyos, sobre *El sacerdoti ministerial al servei del sacerdoti comú dels fidels i la crida universal a la santedat* i el cardenal arquebisbe de Madrid, Antonio M. Rouco Varela, sobre *La fraternitat sacerdotal: esperit de comunió*. Aquestes pàgines reflecteixen bé l'amor i el servei que sant Josepmaria va prestar als seus germans en el sacerdoti, així com els trets centrals de la seva tasca en relació amb el ministeri i la vida dels preveres. (C.C.)

AA.DD., *San Josemaría Escrivá y el sacerdotio*. Editorial Palabra, Col·lecció *Estudios Palabra*, Madrid 2004, 106 pàg.

Tractat de vida espiritual

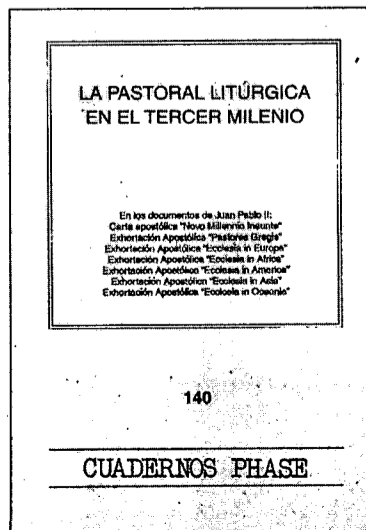
El Parenostre és el punt de convergència de totes les línies de la doctrina evangèlica. Cada petició representa un món de consideracions; darrere de cadascuna es poden alinear un cúmul de textos de la Bíblia i descobrir les dimensions essencials que articulen el missatge diví. En el Parenostre demanem al Senyor tot allò que hem de fer per viure espiritualment. Per tant, trobem en la pregària que Jesús ens va deixar un tractat complet de vida espiritual, sistematitzat pel mateix Senyor. Aquest estudi està fet pel P. Michel Ledrus, s.j., mestre insigne, profund, personal i impartidor d'un ensenyament viu de la teologia espiritual. «El Parenostre, meditat pietosament, ens fa entrar en el nucli de l'esperit cristià, sobretot si s'estudia amb desig de "pregar", amb més seriositat i assiduïtat, de la forma ensenyada pel Senyor, conforme amb allò que la pregària del Senyor ens suggereix de demanar», afirma l'autor a la introducció. I més endavant afegeix: «Ho pot recitar també un pecador, mogut pel desig sincer de reconciliar-se amb Déu i de tornar a la justícia de Déu.» (C.C.)

Michel Ledrus, *El Padrenuestro, oración evangélica*. Editorial San Pablo, Col·lecció *Beber de la Roca*, Madrid 2004, 135 pàg.

Pautes per a la pastoral litúrgica

On trobar orientacions concretes per prosseguir, avui dia, la tasca pròpia de la pastoral litúrgica? Aquest quadern intenta respondre a aquesta pregunta, aportant documentació recent, que podria quedar dispersa o passar desapercebuda si no li prestéssim l'atenció que mereix. Actualment la societat ja no viu les mateixes circumstàncies històriques de l'època del Concili Vaticà II. Ara vivim un moment que té com a primer objectiu aprofundir en les realitats espirituals de la vida litúrgica. Davant d'aquesta nova situació, podem trobar les esmentades orientacions en diversos documents papals que han tingut el seu origen en les pautes pastorals que han seguit a la celebració del Gran Jubileu de l'any 2000. En aquests documents, tant a la *Novo millennio ineunte* com a les exhortacions apostòliques que van seguir el Sínode dels Bisbes o els sínodes continentals celebrats amb motiu de l'Any Jubilar, la vida litúrgica sempre té una característica específica. Aquests documents aporten una notable riquesa temàtica. (C.C.)

AA.DD., *La pastoral litúrgica en el tercer milenio*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció *Cuadernos Phase*, Barcelona 2004, 70 pàg.

Filets de lluç amb lligat de porro

INGREDIENTS:

8 filets de lluç
ou dur
tomàquet
musclos
sobrassada
mongetes verdes
tomàquet fregit
porro i oli

PREPARACIÓ:

Salpebreu i unteu amb oli 8 filets de lluç i poseu-los a sobre del marbre de la cuina. A sobre del primer filet poseu-hi rondanxes d'ou dur. Al segon, rondanxes ben primetes de tomàquet. Al tercer, musclos bullits. Al quart, un lleuger toc de sobrassada. Al cinquè, mongetes verdes ja bullides. Al sisè, una mica de tomàquet fregit. Al setè més rondanxes d'ou dur, i al vuitè, una altra vegada rondanxes ben fines de tomàquet. Ligueu-los amb fulles de porro —les necessàries— ja bullides formant una pila de filets per, després, cobrir-los amb paper d'alumini engreixat en oli. Poseu-ho al forn a 190° durant uns vint minuts aproximadament.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La crítica literària d'aquesta setmana

Cristians i musulmans, pautes per a un diàleg

El somni d'obrir un diàleg entre el cristianisme i l'islam ve de fa temps. Un diàleg que va representar confrontació, guerres, invasions, batalles en nom d'un déu suprem anomenat Déu o Al·là. Han passat molts segles...

Avui es fa més necessari que mai, amb aquest ressorgiment dels fanatismes fonamentalistes. La profecia del periodista Giles Kepel s'està fent realitat, i no s'aconseguirà el compromís de l'enteniment si no es fa un esforç per conèixer-se mútuament. El fet d'estimar-se —o almenys, entendre's— suposa el coneixement de l'altre. Els seus senyals d'identitat, les característiques de la seva estructura men-

tal o social, i, sobretot, en aquest cas, els camins que convergeixen fins arribar al Senyor de tots...

En aquest esforç per dir qui és l'interlocutor, la seva carta de presentació, Thomas Michel, jesuïta teòleg especialitzat en l'islam, no cessa. Conferències,

cursos, comunicacions, seminaris, llibres.

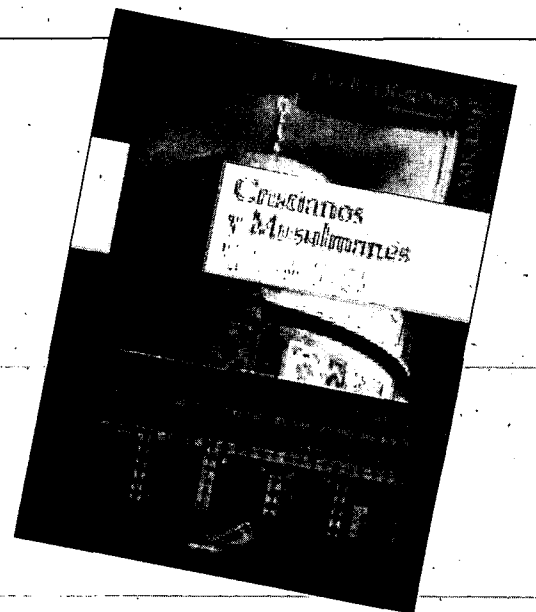
En aquest text breu, *Cristianos y musulmanes*, presenta una síntesi clara del que ha anat explicant en diferents centres islàmics. Parla sobre la Sagrada Escripura, i la seva revelació i inspiració; la doctrina bàsica de la fe cristiana; el desenvolupament del cristianisme des dels seus orígens; i les línies fonamentals de la teologia, la filosofia i l'espiritualitat cristiana.

Un llibre bàsic, potser fins i tot utòpic, en un moment de molta tensió entre el món islàmic i el cristianisme. Però és important tenir-lo a mà, per desfer malentesos, i per indicar en què consisteix el fet

de ser cristià. Es pot creure que està dirigit només als intel·lectuals, però per la seva senzillesa i claredat és molt útil per poder dialogar sabent a què atènyer-se. L'experiència de Michel li ha demostrat que és una bona carta de presentació, perquè s'esvaeixin enemistats, s'il·luminin objeccions i es pugui arribar al somni de Ramon Llull de parlar com a germans que busquen el mateix Déu, encara que sigui per camins diferents. És el que el Vaticà II, amb la seva declaració *Nostra aetate*, va voler iniciar amb voluntat de comprensió i de recerca.

Cristóbal Sàrrias

Thomas MICHEL,
Cristianos y musulmanes.
Un cristiano presenta la fe a los musulmanes.
San Pablo, Madrid 2003, 132 pàg.

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Torna «La sardana de l'any»

Torna aquell popular espai radiofònic, sorgit l'any 1971 a iniciativa de Jordi Puerto, amb l'objectiu d'escollir, per votació popular, la millor sardana estrenada durant els darrers dotze mesos. La Federació Sardanista de Catalunya ha decidit reactivar aquest certamen que es difondrà a través de diferents emissores de ràdio, amb la col·laboració dels informadors sardanistes adscrits a la Federació.

A partir del mes de setembre del 2004, una xarxa d'emissores de ràdio de les diferents contrades catalanes presentaran a la consideració dels seus oients les eliminatòries de la setzena edició de «La sardana de l'any», que es clourà amb la proclamació de la millor sardana estrenada el 2004, en un concert que tindrà lloc al Palau de la Música Catalana en el mes de maig del 2005.

En la primera etapa de «La sardana de l'any», que es difonia a través de la desapareguda emissora Ràdio Joventut de Barcelona, es van celebrar un total de 15 edicions. Ara, divuit anys després d'aquella quinzena edició, es tornarà a decidir, a través dels vots dels oients, quina d'entre totes les sardanes mereix aquest títol. En eliminatòries setmanals s'aniran oferint, de tres en tres, les composicions sardanistes estrenades fins a seleccionar les deu que es presentaran a la gala de clausura del certamen, on es proclamarà la guanyadora per majoria de vots.

També, com es feia en la primera etapa, s'atorgarà un premi de la Crítica a la sardana més ben valorada per diferents comentaristes i informadors sardanistes que intervinguin en la realització de «La sardana de l'any», entre les deu sardanes que arribin a la final.

Resultat del Primer Memorial Pere Fontàs

El dia 10 de juliol del 2004 es va celebrar a la vila d'Amer la vetllada final del certamen convocat per l'Ajuntament d'aquesta població i les entitats locals Grup Excursionista Amerenc Esquelles i Agrupació Sardanista Amer. La cobla Ciutat de Girona va interpretar les cinc sardanes finalistes, seleccionades per un jurat format per Josep Cassú, Jaume Cristau, Antoni Mas, Marcel Sabaté i Jesús Santaliestra.

La peça guanyadora del concurs va ser la titulada *Sant Martí d'Empúries*, del compositor Josep Coll i Ferrando que va rebre el primer premi, dotat amb 1.000 euros. D'acord amb la decisió del jurat, el segon premi dotat amb 500 euros el va merèixer Jordi Moraleda i Perxachs, autor de la sardana *Romanç de la Brígida i en Climent. I*, finalment, el Premi Popular, dotat també amb 500 euros, es va concedir per votació de tots els assistents a la sardana *L'estrella del dia*, de Pau Castanyer i Bachs.

Les altres dues sardanes finalistes van ser *Les faroles d'Amer* de Josep Solà i *Capvespre d'estiu*, de Francesc Teixidor. Cal remarcar que entre les 15 sardanes presentades a concurs n'hi havia cinc d'autors amerencs, malgrat que cap no va ser seleccionada com a finalista. (C.C.)

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 80,60€ per any

Amb dos pagament trimestrals de 40,30€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat
 Oficina
 DC
 Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CADES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 21.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ **CALELLA DE
PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermite del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE
L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzeret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar.
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Pati Escoles) 20.30 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE
LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE
PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve.
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.

Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan
Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

SANTA MISSA

• La 2. 15 D'AGOST, a les 09.10. Visita del papa Joan Pau II a Lourdes amb motiu de la festivitat de l'Assumpció de la Mare de Déu.

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

**AGOST ÉS EL MES
CONSAGRAT AL
PURÍSSIM COR DE
MARIA**
Internet

• **LOURDES.**— Internet permet participar espiritualment en la visita pastoral de Joan Pau II al santuari marià de Lourdes entre el 14 i el 15 d'agost, dipositant una pregaria a la gruta a través de l'adreça lourdes2004@croire.com. El portal www.croire.com proposa a més encendre una espelma a la gruta en nom de la persona que ho desitgi i l'enviament a la seva adreça postal del llibre amb els textos de les celebracions del Papa a Lourdes.

Altres bisbats

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE VALLBUENA.**— El 14 d'agost, a les 20.30, concert de duet de soprano (Paloma Soria) i orgue (Anselmo Serna), vuitè del cicle «Estiu musical 2004», organitzat per la Fundació Las Edades del Hombre. Més informació: tel. 983 683 159, fax 983 683 163, a/e: fedhpa@lasedades.es, web: www.lasedades.es

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE MEDINA DE RIOSECO.**— El 15 d'agost, a les 21.00, quart concert (de cloenda) del XX Festival Internacional de Música als temples. Concert *Canciones del alma* amb textos de san Joan de la Creu, en el qual intervindran Amancio Prada i la coral de Rioseco Almirante Enriquez. Més informació: a/e: cmfcsrio-seco@planalfa.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 29 d'agost al 3 de setembre, dirigits per Florián Cuenca, al santuari de Sant Josep de Calassanç a Peralta de la Sal (Osca). Més informació: tel. 974 310 697; en les mateixes dates, i dirigits per Luis Fernando Toribio Viñuela, al col·legi Sagrat Cor de Santa Maria de Huerta (Sòria). Més informació: tel. 649 130 101.

• **SANTA TERESA.**— Del 30 d'agost al 5 de setembre, curs sobre *Santa Teresa: las cartas, espiritualidad y humanismo*, dirigit per Salvador Ros García, o.c.d., al centre Sant Joan de la Creu. Més informació: Antonio González, tel. 921 431 961 i 646 156 507, a/e: centrosjc@ocdcastilla.org

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a tothom, del 2 al 11 de setembre, dirigits per Javier Repullés, s.j., a la casa d'espiritualitat de Sant Josep de La Moraleja (Madrid). Més informació: tel. 916 500 251, a/e: ceacimoraleja@terra.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a tothom, del 8 al 17 de setembre, dirigits

per J. Ignacio Idoyaga, franciscà, a la casa d'espiritualitat de Santa Anna a Artieda (Navarra). Més informació: tel. 948 883 076, a/e: santaanaartieda@terra.es

• **DOCTRINA SOCIAL DEL'ESGLÉSIA.**— Del 13 al 16 de setembre, XIII Curs de Formació de Doctrina Social de l'Església sobre *¿Hacia dónde va el estado de bienestar? Debate sobre el bien común y sus mediaciones*. Organitza: Comissió Episcopal de Pastoral Social, Fundació Pau VI, Institut Social Lleó XIII i Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UPSA. Més informació: Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral Social, tel. 913 439 710, fax 913 439 727, a/e: social.cee@planalfa.es, web: conferenciaepiscopal.es; Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia Lleó XIII: tel. 915 534 007 i 915 335 200, a/e: informacion@fpablovi.org, web: www.instituto-social-leonxiii.org

• **XXIX JORNADES NACIONALS DE DELEGATS DE PASTORAL DE LA SALUT.**— Se celebraran del 20 al 23 de setembre, a Madrid, amb el tema *Los profesionales de la salud. Los necesitamos. Nos necesitan*. Més informació: tel. 913 597 861.

• **II TROBADA D'UNIVERSITARIS CRISTIANS.**— Del 23 al 26 de setembre, a Santiago de Compostel·la, sobre *Os anunciamos lo que hemos visto y oído (1Jn 1,3)*. Més informació: tel. 913 439 722, a/e: universidades.cee@planalfa.es

Barcelona

• **FESTA DE L'ASSUMPCIÓ.**— La parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona) celebra el 15 d'agost l'Assumpció de Maria, la seva segona festa major. La vigília de l'Assumpció és col·locada emmig del temple la imatge de la talla de la Mare de Déu adormida en un artístic lilit, bellament adornat amb imatges d'àngels i flors. El dia 15, l'ofici parroquial se celebra a les 11.30, amb la predicació de fra Valentí Serra, caputxí. A les 19.00, vespres solemnes cantades.

• **PARRÒQUIA DEL PILAR DEL MASNOU.**— El 20 d'agost, col·loqui sobre la pel·lícula *La Pasión de Cristo* de Mel Gibson, amb Juan Carlos Luque (periodista i crític de cinema); el 28, Jorge Manuel Rodríguez, professor de la Facultat de Dret de València i vicepresident del Centre Espanyol de Sindonologia, parlarà sobre *La Pasión desde el puntode vista científico: La Santa Sindone de Turín*. Els dos actes seran a les 21.00 al jardí de la rectoria, av. Verge del Pilar, 51 - El Masnou.

• **RECÉS.**— Del 22 al 31 de setembre, dirigit pel P. Gabriel Villanova, s.j., a la casa d'exercicis de Sarrià. c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 058 134, fax 932 058 135, a/e: cexercicis@sjtar.org

Solsona

• **GUIXERS.**— El 15 d'agost, festa major a l'església de Valls: missa i benedicció del pa.

• **FESTA DE SANT ROC.**— A Solsona el 15 d'agost, a la tarda, assaig general dels balls de gegants i altres elements folclòrics infantils, presentació del llibre de l'Hotel Sant Roc, descobriment de la imatge de sant Roc a la façana de l'hotel i concert; el 16, a les 9.00, missa a la capella de Sant Roc i ball de l'àliga infantil; a les 17.00, gegants i folclore infantil, tallers per a nens, xocolatada i cercavila; a les 20.00, ballet a la plaça amb la cobla juvenil Ciutat de Solsona.

• **AIMS-FESTIVAL DE MÚSICA DE LA CATALUNYA CENTRAL.**— El 18 d'agost, a Solsona, a les 22.00, concert inaugural a càrrec dels professors Seonhee Myong (piano), Vartan Manoogian i Evgueni Grach (violí), Andriy Viytoyevich (viola), Klaus Heitz i Peter Thiemann (violoncel), al Teatre Comarcal.

Tarragona

• **NIT DE MARIA A VINYOLS I ELS ARCS.**— El 14 d'agost, a Vinyols (parròquia de Santa Caterina): de 23.00 a 3.00, vetlla eucarística mariana; el 15 a Vinyols i els Arcs, a les 12.00, missa dels malalts amb la coral de Vinyols i benedicció dels malalts; a les 14.30, dinar fraternal amb els malalts i acompanyants; a les 18.00, rosari solemne cantat; a les 21.30, nit de Maria i processó de torxes pel poble. Coordinació: Enric Vidal, tel. 977 850 509. Encarregat dels malalts: Jordi Garreta, tel. 977 793 364.

Urgell

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— Del 18 al 22 d'agost, Taller Bíblic II sobre *Sant Joan, el deixeble estimat*; del 18 al 25, aula oberta sobre *Lectura espiritual del profeta Osees*; el 21, d'11.00 a 17.30, jornada amb David Jou, doctor en Ciències Físiques. Aquestes activitats es duran a terme al Casal Sant Martí, pl. Església, s/n - Camppelles, tel. 972 727 288, web: www.spdd.org

Anuncis per paraules
3a EDAT

RESIDÈNCIA en una torre per a 24 àvies per a estades llargues i curtes. **Centre de dia**, segons les necessitats de cada família, fins i tot, per hores, també festius i caps de setmana. Tel. 932 039 740 Isabel.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

APADRINAMENT

AL ARGENTINA i, més concretament a Formosa, hi ha unes religioses de l'Institut Sant Josep que s'han quedat sense padrí i desitgen, de tot cor, rebre *Catalunya Cristiana*. El preu d'una subscripció a l'Argentina és de 178,30 euros. Ingresseu el que bonament pugueu, entre tots arribarem a aquesta quantitat i, fins i tot, la superarem. Hi ha altres missioners que estan a punt de quedar-se sense padrí. Podeu fer les vostres aportacions fent un ingrés al compte: 2100 3013 20 2200391741 Cal que indiqueu nom i «apadrinament missioner».

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, cromos i joguines. Tel. 933 578 394.

PARTICULAR COMPRA mobles, quadres, joguines, llibres i objectes antics. Tel. 635 344 688.

DESCOBRIU *Catalunya Cristiana*, cada setmana. Visiteu la nostra web: www.catalunyacristiana.com

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

1,50 €
 3,00 €
 4,50 €
 6,00 €
 7,50 €
 9,00 €
 10,50 €

Destacat (+2,70 €): Requadrat, Trama, Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 16€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè doni fruit el patrimoni cristià de la Unió Europea
- Per la comunió entre tots els qui treballen a les missions

Va descobrir la Renovació Carismàtica fa més de 30 anys. Des de llavors, la seva vida ha esdevingut un lliurament incondicional a les mans de Déu. El sacerdot, l'anada a missions, la tornada a Catalunya... res no s'entendria sense aquest desig de fer la voluntat de Déu. Des de fa uns quants anys Mn. Joaquim Climent sent la crida a impulsar la vida espiritual. Ho fa de moltes maneres, amb direcció espiritual, recessos i cada estiu, pels volts del final d'agost, dirigeix una tanda d'exercicis en l'espiritualitat de la Renovació Carismàtica (RC). Hi participa gent de tota condició i edat, sobretot laics, però també religiosos i capellans, que s'apleguen durant 5 dies per pregar, discernir i compartir. En definitiva, per intentar viure l'Evangeli amb naturalitat, sense treure-hi ni posar-hi res. Qui estigui interessat a participar-hi encara pot posar-se en contacte amb Mn. Climent al tel. 934 170 515.

Mn. Joaquim Climent dirigeix del 23 al 27 d'agost una tanda d'exercicis segons l'espiritualitat de la Renovació Carismàtica

«El Crist que tenim al cap ha de baixar al cor»

—«Revifa en tu el do de l'Esperit». Així es titula la tanda d'Exercicis que vostè dirigirà a finals d'agost. En què consisteix exactament?

—Són uns exercicis que faig cada any sobre les mateixes dates, l'última setmana d'agost, quan la gent acaba les vacances, per carregar piles i poder començar el curs sobre una experiència nova que il·lumini la vida cristiana. Ser cristià no és només anar a missa el diumenge, sinó deixar-te dominar i guiar per Crist en cada moment. No pel Crist de fora, no pel Crist només del ritus o del culte, sinó pel Crist que viu amb tu, que és en tu. Tot això es pot arribar a entendre més o menys amb el cap, però només es pot viure a fons si arriba al cor. L'objectiu, precisament, d'aquestes tandes és que el Crist que tenim al cap baixi al cor. Cal que el concepte es faci vida. És llavors quan aquesta vida es pot realitzar en nosaltres i deixem que Déu en nosaltres sigui Déu.

—Amb tantes coses com tenim al cap i la importància que donem avui a la raó, no deu ser fàcil baixar Crist del cap al cor...

—El que cal primer és fer-nos cons-

cients que som dipositaris d'aquesta gràcia de Déu. Som temples vius de l'Esperit, com diu sant Pau, però alhora portem aquesta joia tan preuada en un continent que és de fang, i que es pot trencar fàcilment. D'alguna manera es tracta d'adonar-nos que no estem vivint tot allò que ens pot donar de guany, de benestar, de plaer, de joia, de pau... el do de Déu en nosaltres. Per això l'hem de posar al dia!

—Com ens fem conscients d'aquesta realitat?

—En el marc d'uns dies de recés, nosaltres ho intentem fer a partir de reflexions, de pregària, de silenci, de compartir i de molta intercessió. També intentem dur a terme una minidirecció espiritual, que és un dels seveis que avui escassegen més a l'Església.

—...i tot això segons l'espiritualitat de la Renovació Carismàtica. Sobtada a qui no la coneix?

—En principi no, però cal advertir que no es tracta dels típics exercicis ignasians. Són més compartits i les celebracions són viscudes en l'espiritualitat de la RC. No ens inventem res, és allò de Jesús en l'evangeli de sant Marc, «els

que creguin en mi imposaran les mans, en el meu nom guariran malalts, expulsaran dimonis...» Només compartim, discernim i intercedim. Poden estranyar algunes coses, la missa pot ser més alegre; la celebració penitencial, més llarga; el compartir, més sincer... però només són petits detalls.

—Com a capellà diocesà vinculat a la Renovació Carismàtica, el consideren els seus germans en el presbiterat com un capellà una mica rar?

—No ho sé pas, però crec que no. No faig coses tan estranyes. Jo faig misses i prego pels malalts. Això sí, alguns es guareixen... però jo no faig res, jo només deixo que el Senyor actuï. Tot ho fa Ell. Jo només sóc un instrument.

—Per què encara hi ha certs recels, fins i tot dins de l'Església, vers la RC?

—Perquè, en general, hem esdevingut molt eficaços i llavors allò que no fem nosaltres o que no veiem ni toquem, no ens acaba de convèncer. La conseqüència és que comuniquem poc Jesús. Comuniquem molta doctrina, molts documents, moltes normes, molts projectes i plans pastorals, però poca experiència de vida. Per això considero tan important avui la direcció espiritual. La vida espiritual a l'Església, tan menystinguda avui, no només és important, sinó que és imprescindible. I no és fàcil, cal guiar-la, orientar-la, fer un seguiment... En això m'hi esforço actualment i en aquesta línia van els recessos i exercicis espirituals que dirigeixo. És la missió a la qual actualment em sento cridat per Déu.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El doctor Tarrés, a prop (2)

Compromès amb la causa de l'Evangeli

El 1931 Tarrés té vint-i-sis anys i ha començat a acreditar-se com a professional de la medicina. Ha fet suplències a Avinyó i a Monistrol de Calders, i ha muntat un petit consultori al barri barceloní de Gràcia. Només dos anys més tard serà nomenat metge auxiliar de l'Hospital de Sant Pau... És justament aleshores que neix la Federació de Joves Cristians de Catalunya, un moviment apostòlic de durada breu —no va poder sobreviure a la guerra civil— però d'una intensitat i d'una projecció excepcional. Pere Tarrés s'hi sentirà cridat des del primer moment i n'esdevindrà un home clau.

Per entendre aquest trobament feliç ens cal, d'una banda, abocar-nos a l'ànima d'aquell metge jove i, de l'altra, fixar-nos en la força evangèlica de la Federació, en el context de la seva època.

En parlar de la vocació de Tarrés a l'exercici de la medicina ja vaig observar que havia sorgit com a derivació d'una altra, aleshores encara no prou madurada: la vocació al sacerdot. I és que en el fons de l'ànima de Tarrés rajava la font amagada de la fe en Jesús: «L'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà la vida eterna» (Jo 4,14). La seva havia

estat, des de petit, una fe viva, plenament incorporada a la vida diària, joiosa. L'havia beguda a casa seva: una família alhora creient i modesta. Ell escriurà del seu pare, mort als quaranta-cinc anys: «Era un obrer autèntic» (*Flama*, núm. 170). El seu ambient familiar impregnat de fe —les festes, el pessebre, els jocs de llenguatge, la lectura de la vida de Guu de Fontgalland— fa pensar una mica en la llar de Teresa de Lisieux: les seves dues germanes serien religioses. En tot cas posa en relleu la importància, per a la seva transmissió, d'una fe viscuda càlidament en família, no silenciada, sinó expressada amb normalitat. Després, passant ja un nivell més ampli de socialització, Tarrés va comptar amb uns directores espirituals que van ser decisius per a ell. El primer, el pare Joaquim Serra, felipó, un sacerdot simpàtic i profund. Amb ell, el jove Tarrés va passar al descobriment de la litúrgia i a l'assaboriment dels salms. Aquesta direcció espiritual durarà dotze anys, fins que, el 1936, el pare Serra serà assassinat. Resulta difícil imaginar que Tarrés hagués madurat tant com ho va fer, només participant en els actes generals de l'Església. Va ser en el contacte de persona a persona amb el pare Serra que se li va fer concreta la veu del Senyor: «Combrega, combrega, combrega», li repetia de paraula i per escrit. «Considera —li diu en una carta— que la teva santedat està íntimament lligada amb la teva professionalitat.» I en una altra: «Mira d'alleugerir el teu esperit de temences injustificades.»

Expressament m'he entretingut en la vida interior abans d'entrar en la seva projecció en la Federació de Joves Cristians. De vegades, quan parlem de fe i joventut, ens limitem a fixar-nos en els nostres grups, més aviat escassos i petits, per cert. Caldria ampliar la reflexió a la vivència familiar de la fe, d'una banda, i al treball personal de formació de l'altra. En aquest sentit, bisbes i preveres hauríem de preguntar-nos de tant en tant: quantes hores inverteixo, cada mes, en el diàleg personal de formació de la fe? Sense pares Serra... serà més difícil que surtin mossens Tarrés.

Eduard Brufau

Constitució europea?

La nova Constitució europea se sotmetrà a un referèndum popular el proper mes de febrer per tal que els ciutadans europeus manifestin si hi estan d'acord. De moment els primers a posicionar-se són els partits polítics, amb una diversitat d'opinions prou interessant. Però independentment del que diguin els partits, hi ha un parell d'aspectes de la Constitució europea que s'haurien de tenir en compte a l'hora d'emetre el vot.

En primer lloc cal saber que el nou text constitucional no reconeix explícitament la realitat cristiana d'Europa: no cita el cristianisme com la religió històrica que ha modelat al llarg dels segles tot el continent i tampoc fa cap menció de la preponderància del cristianisme en l'Europa actual. En segon lloc, la Constitució europea tampoc no recull l'existència dels diferents pobles —com ara Catalunya— que formen el continent, i en canvi consolida la idea administrativa dels estats per sobre de la diversitat cultural existent.

Per aquestes dues raons el meu vot no serà a favor d'aquesta constitució, perquè penso que no reflecteix la veritable realitat del continent ni respon als meus sentiments. El vot negatiu a la constitució no significa —com alguns s'afanyen a pregonar— dir «no» a Europa. Tot al contrari: justament per la fidelitat al nostre continent cal dir ben clar que Europa es mereix una altra constitució feta a la seva mida.